

TM

HARLEQUIN™

Романс™

TM

32

5'93

Джуди Кей

МАГИЯТА НА АРИАНА

ДЖУДИ КЕЙ МАГИЯТА НА АРИАНА

Превод: Мария Енева

chitanka.info

Ариана Адамс подхвърля любовни бележки навсякъде из къщата. Тя иска по-големият ѝ брат Марк Адамс, когото много обича, да влюби в чудесната ѝ гувернантка Лия Брок.

Лия вече е очарована от него, само че не одобрява подхода му към неговата болна сестра. Тя е убедена, че Ариана трябва да има пълноценен живот, докато Марк се опитва да я закриля със специален домашен режим и консервативни правила на възпитание. Ариана ги сближава, но ги и разделя. За Лия е недопустимо гувернантка да се влюби в работодателя си и тя се разкъсва от противоречиви чувства. Ще подейства ли магията на Ариана?

ПЪРВА ГЛАВА

Лия Брок почувства, че стомахът ѝ се сви и дланите ѝ се изпотиха, докато четеше отзад напред буквите през матовото стъкло на кантората: „АДАМС, ФОРЕСТЪР И ГРАНТ — АДВОКАТИ“.

Неочаквано вратата в далечния край на приемната се отвори и на прага застана представителен висок мъж. Носеше елегантен тъмносин костюм и пурпурночервена вратовръзка. Черните му очи огледаха помещението и безстрастно се спряха на нея.

— Лия Брок? Заповядайте!

Мъжът затвори вратата и се обърна, за да я разгледа. Смутена, Лия също не откъсваше очи от него.

— Аз съм Марк Адамс.

Изящната ѝ ръка потъна в неговата широка длан и Лия несъзнателно трепна при допира.

Косата му беше черна, с едва забележим кестеняв оттенък. Немирнен кичур падаше на челото му. Имаше бронзов тен, правилни черти и изразително лице.

— Значи вие сте гувернантката, която агенцията ми препоръча да наема? — Явно намекваше, че е сгрешил, като е поверил избора на друг.

— Надявам се, че ще се справя, господине.

— Вие сте чудесно момиче, госпожице Брок. Сигурно без проблеми се справяте с обикновените случаи, но за съжаление, изглеждате доста... млада за това, от което се нуждая. Разкажете ми за себе си. Убедете ме, че сте най-добрата, която мога да наема.

— Завършила съм университет. Имам научна степен по дефектология и втора специалност — мениджмънт. Обичам децата и много добре се справям с тях. — Тя наведе светлите си очи и неволно отметна коса. — Искам да открия своя агенция за гувернантки тук, във Вашингтон, специализирана да обслужва семейства с наследствено обременени деца. Търся временна работа, за да придобия практически опит.

— Много похвално, госпожице Брок, но каква ще е ползата за мен? Ако постъпите на работа временно, скоро ще се наложи да търся друга гувернантка. Не смятате ли, че смяната ще се отрази неблагоприятно на възпитаничката ви?

— Отчитам това, но исках да съм откровена с вас за намеренията си. От голямо значение е да имам опит, за да ръководя агенцията си.

— Какво знаете относно ежедневните грижи за тях?

— Това е нещо, с което съм свикнала още в семейството ми. Първата ми и най-мила братовчедка е със синдрома на Даун. Мери прекарва с нас в Уисконсин всяко лято. Обичта ми към нея ме наведе на мисълта да създам собствена агенция.

— Дете със синдрома на Даун?

— Да, едно от най-очарователните създания, които познавам.

Някакво неопределимо чувство оживи лицето на Марк Адамс.

— Госпожице Брок, ще ви дам възможност да докажете способностите си.

— Просто така? — смая се Лия от неочаквания обрат.

— Ето телефоните и имената, които трябва да знаете... — Адамс ѝ подаде изписан лист. — Лекарят на Ариана, доктор Кармайкъл. Нейният зъболекар, диетологът, шивачката и така нататък. Ще обсъдим дневния режим, като дойдете утре. Спазването му е много важно за Ариана. Всъщност, сигурен съм, че знаете това. След като от агенцията ви препоръчаха, вярвам, че всичко ще бъде наред. — Благоразположената му усмивка завари Лия неподготвена. Порази я и реакцията на собственото ѝ разтуптяно сърце. — Ето и моите телефони в кантората. С черно е отпечатан номерът за частни разговори. Ако възникне какъвто и да било проблем с Ариана, ще ме повикате незабавно. Незабавно! Разбрахте ли?

— Да, разбира се, но и аз имам въпроси.

— Утре нали няма да е късно?

— Аз чувствам, че имаме различен подход към децата. — Лия се опита да обясни, че е за непосредствените контакти с външния свят. — Мисля, че би трябвало да поговорим, за да избегнем недоразумения. Бихте ли ми казали нещо повече за вашата дъщеря...

— Ариана ми е сестра, а не дъщеря. Седемнадесетгодишна е. Аз съм разведен и нямам деца. Предполагах, че са ви информирали. — Той очевидно се затрудняваше да продължи. — Родителите ни

загинаха преди четири години. При катастрофа. Бяха на първата си почивка след раждането на Ариана. Първата и последната. — Гласът му, дотогава равен, се изпълни с мъка. — Ариана се роди, когато майка ми беше на четиридесет и четири, седемнадесет години след мен. Като малка почти не я виждах, защото учех в университета и живеех на пансион. Сега аз отговарям за нея. Върнах се у дома, за да не се налагат промени в живота ѝ — въздъхна той със стоически израз на лицето. — За щастие майка ми бе винаги стриктна в грижите си и трябваше само да поддържам установения ред.

— Съжалявам за родителите ви и много искам да видя сестра ви.

Той ѝ благодари с усмивка и Лия забеляза как очите му грейнаха и в ъглите им затрептяха фини бръчици. Марк Адамс беше много привлекателен мъж.

— Ариана е чудесно момиче, добро и очарователно. Но адвокатската ми практика се разширява. Все по-малко време ми остава за нея, а госпожа Брайт не може да се справя сама. Препоръките ви са хубави — отбеляза той с поглед в документите ѝ, — но смятате ли, че имате достатъчно опит?

— Моята братовчедка Мери не е взета под внимание в препоръките и тъкмо затова смея да твърдя, че имам някакъв опит. Бих искала да обсъдим идеите ми за...

— Да оставим за утре. След десет минути очаквам клиент. Госпожице Брок — снижи той предупредително глас, — може и да имате модерни концепции, но не забравяйте, че Ариана е напълно щастлива от порядъка около нея. Бих искал да дойдете, когато съм у дома. Да речем — в два и тридесет?

Това означаваше, че срещата е завършила. Лия кимна в знак на съгласие и заднешком намери вратата.

Отвън възторжено плесна с ръце — започваше работа! Направила бе първата малка крачка към голямата си мечта.

Страхливка! Лия се взираше в месинговото чукче на масивната дъбова врата. Наистина, и вратата, и цялата къща на Марк Адамс изглеждаха внушителни даже дори и за този квартал на богаташи. Май бе прекалила със своята последователност. Можеше да открие агенцията, без самата да се подлага на изпитания като гувернантка.

Неуверено почука с месинговото чукче. Стори ѝ се, че звукът отекна из цялата къща.

Преди почукването да е отзвучало, Марк се появи. Отново бе в елегантен костюм. Безупречният му вид едва ли се дължеше на облеклото. Струваше ѝ се, че и в дрипи би изглеждал представителен.

— Чакам ви! Закъснявате!

Лия погледа своя часовник. Два и тридесет и една. Минута след определения час! Последва домакина в преддверието, внушително като самата къща. Подът бе покрит с бургундскочервени плочки във фигури, напомнящи опашка на паун.

— Да ви помогна за палтото?

Докато се разкопчаваше, Лия огледа безупречния интериор. Всяка вещ, всяка тъкан и всеки ъгъл издаваха богатство, и все пак в къщата се долавяше липсата на уют.

На вратата в далечния край на преддверието се появи пълна жена. Зад нея проблясваха белите плочки на кухнята.

— Съжалявам — извини се тя, — щях да отворя, но трябваше да наглеждам сладкиша.

— Всичко е наред — отвърна Марк. Заедно с усмивката на бузата му се появи и едва забележима трапчинка. — Госпожо Брайт, това е Лия Брок. Ариана я чака с нетърпение.

Лия не се извини за закъснението. Ако бе погледнал навън в два и двадесет и пет, щеше да я види пред вратата, докато се опитваше да си внуши, че няма причини да проявява нервност.

Подаде палтото си на госпожа Брайт. Почувства се беззащитна и жалка в грозната сива униформа, натрапена ѝ от агенцията. Поприглади полата и погледна към господин Адамс. В очите му се четеше неодобрение и привидна любезност.

— Да ви представя на Ариана. Заповядайте в дневната.

Беше средата на май, но камината гореше. Във вазите имаше свежи цветя. Колекция от изящни медни гравюри украсяваше една от стените. Чуваха се акорди от пиано. Лия съгледа в далечния ъгъл русокосо момиче, което безредно удряше по клавишите.

— Ариана, дошли са при теб. Ела да те представя.

Момичето рязко се обърна. Лицето му бе кръгло и пълно, косата — права, сламеноруса, а очите имаха характерната бадемовидна

форма. Класически случай на дете със синдрома на Даун. Лия веднага си спомни за Мери.

Момичето се заинтересува от Лия. Огледа меката ѝ къдрава руса коса, нежно лице, искрящите зелени очи, стройната фигура под грозната униформа и строгите ѝ обувки. След миг усмивката му огря стаята. Скочи от стола и, разперило пръсти, неочаквано грациозно тръгна към нея.

— Ще ми станеш ли приятелка?

— Да, много искам. — Сърцето на Лия ѝ подсказа отговора. Освен това усещаше колко внимателно я наблюдава братът.

— Можеш ли да играеш на нещо? На домино? — Говорът на Ариана бе правилен, но неестествено накъсан. — Мога да свиря на пиано — заяви щастливо тя, но след миг устните ѝ тъжно се свиха. — Само че не излиза много добре.

— Заедно ще научим няколко песни.

— Научи ме веднага! — Тя поведе Лия към пианото. Когато минаваха край прозорците обаче, вниманието ѝ бе отвлечено от гледката навън. — Погледни! Това са моите цветя.

Докато Ариана надничаше към пъстрите цветни лехи в градината, Лия я наблюдаваше внимателно. Явно се грижеха добре за момичето. Косата ѝ блестеше като златна, дрехите ѝ бяха скъпи, въпреки че изглеждаха малко старомодни. Ноктите ѝ бяха добре поддържани, може би от маникюрист. Държеше я за ръка и щастливо се усмихваше на цветята. Когато брат ѝ я погали по рамото, тя се усмихна още по-широко. Лия почувства обичта между тях по промененото лице на Адамс.

— Време е за следобедната закуска, Ариана!

Момичето погледна със съжаление към Лия, преди да последва в кухнята топчестата госпожа Брайт.

— Колата отворена ли е? — Лия се стресна от застаналия до нея Марк Адамс, но успя да кимне. — Ще внеса чантите. — Той безцеремонно я огледа. — Не искам да прозвучи грубо, но се надявам за обяд да свалите тази униформа. Агенцията би трябвало да избере нещо по-приятно за погледа. Не се засягайте, госпожице Брок — обърна се той на вратата. — Според мен е престъпление да криете красотата си под такива ужасни дрехи.

Поласкана и изненадана, Лия приседна на близкото кресло и зачете връчения ѝ лист. „Програмата на Ариана“ беше прецизно творение. Денят ѝ бе разпределен на части по петнадесет минути. Часове за хранене, за почивка, даже „време за образователни игри“. Никога не бе виждала подобно нещо! Едва ли не целият живот на Ариана се ограничаваше в този лист. Липсваше обаче едно — време за забавления и удоволствия.

Лия бе израсла на свобода. Непринудената атмосфера у тях се различаваше от военната дисциплина, царяща в този дом. Не бе чудно защо Ариана се мъчеше да изтръгне мелодия от пианото. Живееше като в клетка! Лия не можеше да си представи, че нечие детство може да премине в подобна глуха самота.

— Госпожице Брок? Господин Марк занесе куфарите. Сега говори по телефона. Ариана гледа телевизия. Ще имам време да ви покажа стаята. Момичето не бива дълго да остава само.

Лия погледна разписанието. Така и очакваше! То гласеше: „3.00-3.30 следобед — подбрани предавания по телевизията“.

Последва жената на елегантно обзаведения горен етаж. Всичко бе издържано в пастелни цветове — бледооранжево и кремаво, тук-там розово. Стаята ѝ бе чудесна — изящна и уютна, в цвят слонова кост и ментовозелено. Напълно по вкуса ѝ.

— Прекрасна е — прошепна Лия със светнали очи.

— Нали? Госпожа Адамс направи ремонт преди четири години, точно преди... — Жената въздъхна. — О, Господи!

— Преживели сте голяма трагедия — съчувствено каза Лия.

— Мислех, че господин Марк ще си загуби ума от скръб. Тогава трябваше да работи денонощно, защото тъкмо бе започнал като адвокат и трябваше да си създаде добро име. И изведнъж — и загубата на родителите, и грижите за Ариана... — тъжно поклати глава госпожа Брайт. — За щастие майка му бе уредила всичко. Нямаше нужда нищо да се променя. Доктор Кармайкъл, лекарят на Ариана, също много помогна. Направихме всичко възможно да я отгледаме също както биха го сторили родителите ѝ. — Тя явно навлизаше в любимата си тема. — Господин Марк е чудесен, ако питате мен. Умът му е като бръснач. Видяхте ли медните гравюри долу? Сам ги е правил като студент. Обиколил е цяла Европа като археолог. Също е и спортист — язди. Е, през последните години май не му остава време за това. С такъв син би

се гордяла всяка майка! Истински джентълмен. Освен това — отдаден на работата и стриктен в задълженията си. Така и трябва, като знам всичко, което му е на главата.

— Сигурно...

Лия не беше съвсем съгласна. Къде се бе чувало подобно нещо: „подбрани предавания по телевизията“ за седемнадесетгодишно момиче! Ако не друго, щеше да покаже на Ариана някои прости и забавни начини да си доставя радост. Такива, с които бе израсла и мислеше, че всеки има право да изпита.

— Аз отивам при Ариана — сепна я гласът на жената. — Разопакувайте си спокойно нещата. Господин Марк си е в кабинета. Ще ви съобщи задълженията по-късно.

Останал е, за да я наблюдава, досети се Лия и се намръщи. Почувства се като насекомо под лупа. После си каза, че и той има пълното право следобед да си е вкъщи. Всъщност, дразнеше я подозрението, че този мъж няма да одобри подхода ѝ към Ариана.

— В кухнята съм, ако потрябвам — тръгна си госпожа Брайт.

Лия събу униформените обувки и се разходи боса по мекия килим. Отвори вратата към гардероба, който се оказа неподозирано голям. Опита няколко пъти леглото с ръка, преди да се излегне на него. Ако за всяка гувернантка имаше стая като тази, агенцията ми ще процъфти още в самото начало, помисли тя замечтано.

Имаше голямо търсене на персонал от семейства с увредени деца. Но да се намерят квалифицирани гувернантки — учителки, сестри или жени, специално обучени за работа с бавноразвиващи се деца, се оказа неочаквано трудно. Но Лия вече бе напреднала в набирането на кандидатки. Уреждаха се и другите въпроси — помещение за офис, телефонен секретар, даже бе подготвена първата рекламна кампания за „Съвършени гувернантки“. Открила бе идеално място — в сграда с няколко кабинета на педиатри и детски стоматолози. Неголемите стаи бяха подходящи за целта, а и мястото бе най-доброто попадение. Вече бе направила проект за своя остъклен кабинет. Собствениците не бързаха с преустройството на помещенията, но това не безпокоеше Лия. Докато не натрупа опит, нямаше защо да бърза с интервютата на кандидатките.

Когато стана да подрежда багажа, си спомни какво каза Марк Адамс за нейната униформа. С удоволствие я разкопча и остави да се

свече около стройните ѝ глезени. Със съжаление огледа малкото си дрехи. Спря се на бледооранжева блуза и пола на цветчета. Подреди дрехите си и слезе долу. Ариана гледаше някакъв образователен филм по телевизията. Госпожа Брайт правеше нещо в кухнята, наглеждайки я от време на време.

На минаване Лия хвърли поглед в кабинета на Марк Адамс. Той работеше на бюрото, заобиколен от купчини книги. Свалил бе сакото си. Запретнатите ръкави на ризата откриваха мускулести ръце, покрити с тъмни меки косъмчета. Непокорният перчем бе паднал на челото. В топлия кабинет с виненочервени драперии и книги с кожени подвързии изглеждаше в стихията си. Когато вдигна поглед от книгата и се усмихна, Лия забърза към кухнята.

— Свършихте ли? Много бързо!

Госпожа Брайт ѝ посочи столчето.

— Нямам много дрехи. Казаха ми да нося само униформа.

— Господин Марк хич не я хареса. Пък и не струва да криеш хубостта си под този сив чувал.

— Наистина е неприятна гледка. Да... Ариана няма ли някакви по-прости дрехи? Дънки или нещо подобно?

— За какво са ѝ? Кога да ги носи? Има играчки, но не ѝ се играе — вече не е малка.

— А екскурзии, разходки в парка?

— Майка ѝ държеше да е винаги изискано облечена — отбеляза госпожа Брайт — и не харесваше дънките.

— И господин Адамс спазва изискванията на майка си?

— Какво да прави? Беше още в Харвард, когато се роди Ариана. Получи две степени по право, преди да стане адвокат. Беше се виждал с нея само през почивните дни — тъжно пророни госпожа Брайт. — Ама аз май забравих да ви кажа „Добре дошла!“ Мога ли да ви говоря на „ти“? — Лия кимна. — На Ариана беше нужен още някой в тази голяма къща. Много я обичам — завъртя глава тя, — но не съм вече млада. И господин Марк е толкова зает... Мъчи се да я възпитава като баща си и майка си, само че... Ама какво говоря — от Ариана няма по-добре гледано дете!

— Май прекалено добре гледано — внимателно отбеляза Лия.

— Значи вече забеляза? — отпусна се лицето на жената.

— Разписанието ѝ е тук — потупа Лия джоба си. — И списъкът на нейните лекари, зъболекари и диетолози.

— Състави го госпожа Адамс. Господин Марк го спазва в детайли — натърти госпожа Брайт, докато украсяваше тортата. — Тук работя, откакто Ариана беше петгодишна. През цялото време е под похлупак, сякаш истинското слънце и въздух ще ѝ навредят.

— Не са очаквали раждането на Ариана, нали? — изпитателно спря поглед Лия върху лицето на прислужницата.

— Май пак позна — въздъхна госпожа Брайт.

— Възрастните родители се притесняват повече от младите.

— А и нали господин Марк си нямаше деца — хвърли жената бърз поглед към Лия, — можеше само да подражава на родителите си. Не ме разбирай криво — пламна лицето ѝ, — той е добър човек. Най-добрият! Не искам да излезе, че го одумвам.

Лия си спомни, че Марк Адамс беше разведен. Какво се бе случило? Дали не са могли да имат деца? Докосна ръката на госпожа Брайт. Искаше ѝ се да поговорят още.

— Благодаря за всичко, което ми каза.

— Госпожо Брайт, къде е... — откряна вратата на кухнята Марк. — О, извинете ме! — обърна се той към Лия.

Настъпилата тишина бе нарушена от звука на електронен часовник.

— Ариана има свободни занимания на двора — напомни госпожа Брайт.

— Не може ли аз да я заведа? — предложи Лия, донякъде удивена какви са тези свободни занимания, щом ѝ казват какво да прави!

Стъпките на Марк отекнаха зад нея и я накараха да замръзне. Обърна глава и хвърли разтревожен поглед към него:

— Нямате ли ми доверие, господин Адамс?

— Все още не знам, госпожице Брок. И не е ли време да преминем на „ти“?

— Сега може ли да ме научиш да свиря на пиано? — посрещна я Ариана на изхода.

— Може. А не е ли по-добре да ми покажеш цветята?

— Цветята... — Момичето се съгласи след кратък размисъл. — На пианото може да свирим, като завали дъжд.

Докато то я водеше за ръка, назовавайки всяко цвете, у Лия възникваха нови и нови въпроси. Не тежи ли на Марк наследената отговорност? Защо живее толкова затворено и еднообразно? А жените — имаше ли някоя в живота му? Изведнъж усети, че не отговаря на въпросите на момичето. За миг забрави, че в този дом най-важното нещо беше Ариана!

Тя бе пъхнала ръка под лакътя на Лия, без да спира да говори, посягайки от време на време да пипне нейните руси къдрици.

— Искам коса като твоята — неочаквано заяви момичето.

— Но ти имаш чудесна коса! Блести като златна.

— Да, но е съвсем права — намръщи се то.

— Добре, някой ден ще опитаме да я накъдрим.

— По-добре Ариана да не се интересува толкова от косата си — неodobрително се намеси Марк.

— Всички момичета на нейната възраст се интересуват. — Лия изрече това като неоспорим факт. — Ще се позабавляваме. Нищо опасно няма.

— Надявам се! — И тонът, и видът му говореха, че мисли обратното. — Извинявай, отивам да довърша нещо в кабинета.

Когато „свободното“ време свърши, двете се прибраха. На прага ги чакаше госпожа Брайт.

— Ще сервирам след малко. Преди това господин Марк те вика в кабинета си, Лия.

По пътя тя приглади полата си, безпокойки се дали изглежда добре. Испита спонтанното желание да бъде хубава. Желание, което нямаше нищо общо с работата ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Марк стоеше до прозореца и гледаше навън. Беше по риза. Под нея се очертаваше стегнатото му мускулесто тяло. Обърна се, когато Лия влезе, и с жест я покани да седне. Тя се отпусна в креслото. Той седна срещу нея и я погледна.

— Мисля, че се налага да обясня забележката си за твоята униформа. Ти би изглеждала... толкова по-привлекателна...

— Не се извинявай! — Очите на Лия весело заискриха. — Всичко е наред. Аз също не я харесвам.

— Чудесно! Боях се, да не би да съм те обидил.

Равните му бели зъби проблеснаха, когато се усмихна. Устните му я изкушаваха по странен начин.

— Не е толкова лесно! — отвърна тя, но усещаше, че под проучващия му поглед слепоочията ѝ пулсират.

— Ариана и аз обикновено вечеряме сами. Но щом най-често ти ще се грижиш за нея, по-добре е да сядаш заедно с нас. Съгласна ли си?

— Така ще можем да ти казваме какво сме правили през деня.

— Не бих искал да се нарушава разписанието ѝ.

Разбира се, кисело си помисли Лия. Навярно е планирал живота на Ариана години напред, а може би и своя!

— Ариана излиза ли навън? — предпазливо попита тя.

— Да излиза? Защо?

— За разнообразие. Ти излизаш всеки ден. А тя? — Лия почувства недоволството му, но продължи:

— Да се държи вкъщи дете като Ариана е погрешно. В университета...

— Между това, което е добро за мен и за нея разликата е огромна — хладно я прекъсна той.

— Не е! — Увлечена в спора, тя забрави за момент добрите маниери. — И двамата имате нужда от приятели!

— Ариана си има госпожа Брайт. А сега, за добро или не, има и теб.

— Извинявай! — сниши глас тя. — Увлякох се.

— Наистина прекали — усмихна се Марк. — Но ти прощавам. На сестра ми е необходима ентузиазизирана личност като теб.

— Значи не възразяваш да излезем някой път? — трепна тя.

— Не казах това. Не е свикнала с непознати. Не искам да я разстроят, уплашат или унижат. Ариана... си има достатъчно проблеми. Не ѝ трябват нови. По-добре да не се вълнува.

— Накратко казано — сестра ти е бавноразвиваща се и затова не искаш да излиза от къщи, така ли? — Марк пое мъчително въздух, но Лия сякаш не забеляза това. — Изразът „бавноразвиваща се“ не е приятен, но нека не се самозалъгваме. Трябва трезво да обмислим как да помогнем на сестра ти да постигне максимално възможното за нея, не си ли съгласен? Когато родителите ви бяха живи, тя излизаше ли?

— Никога. Всичко ѝ се носеше тук. Ходеше само на зъболекар, но и това едва можеше да понесе.

— Естествено! И аз не обичам да ходя на зъболекар.

— Повече не желая да споря. — Той стана рязко. — Може и да си подготвена на теория, но ти липсва опит.

— Моята братовчедка Мери...

— ... явно се различава много от Ариана. Познавам сестра си. Научете правилата в този дом, госпожице Брок. Когато разберете какво се иска от вас, всичко ще бъде наред!

Тонът му не допускаше възражения. Марк Адамс беше най-упоритият мъж, когото някога бе срещала. Но това не трябваше да я плаши. На Ариана ѝ бе нужна промяна. Лия задълбочено обмисляше по-нататъшната си тактика, когато почувства Марк до себе си. Топлата му длан опари лакътя ѝ и нейните мисли се разпиляха във всички посоки.

Когато влязоха в столовата, Ариана вече бе там. С ръце в скута, търпеливо чакаше на масата.

— Гладна съм, Марк — нетърпеливо каза Ариана.

Той ѝ се усмихна, докато придържаше стола на Лия. Сядайки, тя неволно го докосна. Пак усети топлината и силата на ръката му. Решително се настани зад масата, без да се поддава на привличането, наелектризиращо цялото ѝ същество.

— Ябълков сок за вас, моя лейди? — попита с тържествен тон Марк. Държеше кана със златиста течност. — Получен от най-хубавите ябълки, отлежал точно колкото е необходимо... А за вас, лейди Брок? Мога ли да ви предложа малко от този божествен нектар? — Той вдигна бутилка с вино.

Лия се вгледа в искрящите му очи и поднесе чаша:

— Това е желанието на моето сърце, галантни рицарю!

— Със сигурност сърцето ви желае нещо по-значително от едно обикновено „Шардоне“ — отвърна той, докато пълнеше чашата й.

Лия не можа да намери подходящ отговор.

Когато настъпи време за тортата, на масата цареше празнично веселие. Ариана плесна с ръце и възкликна:

— Много е хубаво, Марк! Искам всяка вечер такава забава.

— Ариана, може да се прибирате с госпожа Брайт. Бих искал да поговоря с Лия.

Ариана погледна с копнеж към нея, сякаш бе недосегаемо скъпо бижу. Въздъхна и тръгна към кухнята.

— Да отидем в дневната — хладно предложи Марк, докато помагаше на Лия да стане. — Там... е по-удобно. — Настани се на креслото в другата стая и впи очи в нея. — Вече се чудиш какво търсиш тук — в дом като този, пълен с правила и условности, нали?

— Съжалявам, ако мислиш така.

— За Ариана най-доброто е наследеният от родителите ни ред. Тя не бива да контактува със случайни хора, много е рисковано.

— За да не я зяпат ли?

— За майка ми беше ужасно да си представи как някакви безсърдечни хора оглеждат дъщеря й. Или й се подиграват.

— Ариана е чудесна. Помислял ли си някога, че хората наистина могат да я харесат?

— Ти си много наивна, Лия — със съжаление я погледна Марк.

— Не всички ще видят в нея обект за подигравки. Знам едно — Ариана може да живее пълноценно.

— Може да го прави и вкъщи — равнодушно отбеляза той.

— Но истинският живот е и навън!

— Не и за Ариана!

Марк рязко стана. Изтръпнала, Лия съжали за разгорещената си защита. Той се заразхожда нервно из стаята.

— Искам от теб да спазваш точно разписанието. Съставено е от специалисти. Ако нещо не е ясно, можеш да ме попиташ. Госпожа Брайт се занимава с храненето ѝ. На Ариана са нужни нови дрехи. Ще бъде добре, ако можеш да ги купуваш ти.

— С удоволствие!

— Добре! — Ледът в гласа му се стопи. — Госпожа Брайт ще ти каже какво е нужно. Може да отидеш още утре... И се надявам, че пазаруването ще мине без произшествия!

— Марк, има още нещо... В разписанието няма време за игра...

— Мисля — нетърпението му бе очевидно, — че има графа „възпитателни игри и задачи“.

— Става дума за забавления! — Лия разпалено се наведе напред. — Излети. Плуване. Попмузика. Танци!

— Чуваш ли се какво говориш?

Лицето му бе добило заплашително изражение.

— Да! Ариана е седемнадесетгодишна. Въпреки изоставането си, няма причина да не харесва общоприети неща. Освен това танцуването е здравословно!

— Майка ми не би го одобрила — скептично сви рамене Марк.

— Необходимо е! Развива координацията. Ако не ѝ е интересно, веднага спираме!

— Не виждам нищо забавно в това, Лия.

— Ти никога ли не си се забавлявал?

— През последните четири години — не, ако това имаш предвид. Само Ариана ме крепеше. Катастрофата, работата, грижите. Не ми оставаше време за забавления.

— Прости ми! Не исках да те натъжавам.

Изненадан, той отметна глава и се разсмя. Мускулите на шията му заиграха и сериозните дотогава черни очи заискриха.

— Ти може би си права. Този дом май има нужда от съживяване. Само че в рамките на правилата. — Той отново стана сериозен. — Майка ми винаги се безпокоеше какво ще стане с Ариана, когато двамата с баща ми си отидат от този свят. Само че не очакваше това толкова скоро. Напомнях за „задълженията“ ми в почти всяко писмо. Преди да заминат, ме накараха да се закълна, че ако с тях се случи нещо, ще се грижа за Ариана като тях. — Той заби невиждащ поглед в камината.

Какво тежко и несправедливо бреме! Родителите на Ариана бяха създали изкуствен свят за дъщеря си и заклели сина си да го поддържа. Как можеше да е щастлив? Лия си каза мислено, че Марк Адамс се нуждае от радост в живота си. Беше ли по силите ѝ да постигне и това?

Когато на сутринта Лия стана, Марк беше отишъл в кантората. В кухнята Ариана помагаше на госпожа Брайт да прави сладки.

Момичето бе облечено и сресано, както винаги. За да изглежда като колежанка, ѝ трябваше само униформата с емблема на ръкава и чанта.

— Ариана, ти ходила ли си на училище? — попита Лия.

— Има си домашен преподавател през зимата — отговори госпожа Брайт вместо Ариана. — Ако господин Марк се бе съгласил, щяха да я вземат в специалното училище. Но сега учи тук — една от спалните стана класна стая. Той иска да ѝ помагаш през лятото да не забрави рисуването и другите неща.

— Ариана, ще ми покажеш ли какво можеш? — зарадва се Лия.

Марк предпазваше Ариана от всякакви неприятности, но сигурно разбираше, че няма да може вечно да я държи в изолация.

— Ариана, Марк каза днес да ти купим нови дрехи.

— Може ли да дойда и аз? — попита с надежда Ариана.

— Ти никога не си ходила за покупки — изправи се госпожа Брайт изумена.

— Няма да се бавя. И ще донеса много, за да избереш сама!

След като Марк строго я бе предупредил да спазва реда, Лия знаеше, че е невъзможно да вземе момичето със себе си.

— А, не ѝ трябва да избира — съобщи госпожа Брайт, докато търсеше някакво листче. — Ето размерите, марките на дрехите и магазините. Донеси само каквото ѝ е необходимо.

„Необходимо ѝ е сама да избира!“, ядоса се наум Лия, прибирайки листчето и парите. Защо не вярват, че Ариана може да има собствено мнение? Бяха я превърнали в какавида. За да стане пеперуда, трябваше да се научи да лети!

Ариана я чакаше на вратата. Лия бе малко притеснена, защото не бе отишла в препоръчания от госпожа Брайт магазин. Все пак беше се посъветвала с доктор Кармайкъл. След дълъг разговор, с негово одобрение бе купила и няколко записа с ритмични „стари парчета“ и видеокасета с аеробика.

— Купи ли ми? — нетърпеливо попита Ариана. — Много неща ли?

— Господин Марк сигурно няма да ги хареса — мрачно предрече госпожа Брайт, като видя планината от пакети.

Лия си спомни строгите предупреждения на Марк и се притесни. Явно, необичайните неща, които бе купила, щяха да задълбочат противоречията с него, но вече бе късно да се разкайва. Ариана бе коленичила и ровеше в пакетите.

— Виж! Как блести!

Ариана притисна към гърдите си блузка, обсипана с изкуствени диаманти и пайети.

— Тези дрънкулки няма да могат да се перат. Пък и къде да носи детето такава дреха?

— Може и вкъщи, това не е официална блуза — обясни Лия, но не беше много убедителна. — Може да се пере на ръка...

Госпожа Брайт само изпъшка и шумно заразмества съдовете.

Лия дипломатично изтика възбуденото момиче в спалнята, подалеч от прагматичната госпожа Брайт. То продължаваше да се възхищава на всяка покупка. Лия бе заменила досегашната тъмносиня гама с дъга от цветове. Ариана се влюби в блузката и сините дънки.

— Мога ли да ги облека? Наистина ли ми разрешаваш?

— След разходката следобед.

— Днес не искам да се разхождам в двора. — Ариана погали блузата. — Искам да я облека!

— Купила съм ти екип за упражнения.

— Аз и без това се упражнявам да рисувам.

— Не, мила, с това се спортува — издърпа Лия от пакета бледосин комплект.

— Ами да! — изкикоти се Ариана. — Марк тича сутрин с такъв.

— Точно така! Сега ще бъдеш като него.

— Марк не ми разрешава да тичам с него!

— Но можеш да правиш това. — Лия извади най-ценната покупка. — Това е касета с аеробика. Обадох се на доктор Кармайкъл и той каза, че е полезно да играеш аеробика.

Тя поведе момичето към стаята с телевизора и включи видеокасетофона. На екрана се появи момиче с изпънато трико.

Ариана започна да ѝ подражава. Когато изоставаше, размахваше ръце и се смееше. Лия я накара да облече екипа и сама си сложи такъв.

— А сега — обтягания — прозвуча гласът от телевизора. — Наведете се с ръце към пръстите на краката и хубаво изпълнете...

Гъвкава по рождение, Лия затвори очи, сгъна се в кръста и пое въздух. С главата надолу, тя погледна между разкрачените си крака и... Изумена видя Марк Адамс.

— Виж, Марк, аз правя упражнения! И имам дрехи като твоите!

Личеше, че Марк едва се сдържа. Очите му бяха широко отворени, челото — смръщено. Със свит стомах, Лия се изправи и подръпна трикото си.

— Какво е това?

Той се надвеси над тях, видимо раздвоен между смайването и задушавания го смях. Лия не повярва на очите си.

— Час по физкултура — плахо обясни тя. — По програмата...

— Питам — това какво е?

Той посочи екипа на Ариана и приклякания образ на екрана.

— Помислих, че ще е добре за нея... Обадих се на лекаря и той одобри. Препоръча и две други касети. Мислех, че...

— Изглежда, че непрекъснато нещо измисляш. Би било добре по-малко да се занимаваш с това, докато си тук. Сестра ми има разписание и не желая да бъде нарушавано. — Погледът му се плъзна по милата картинка — Ариана, тичаща из стаята с греещо лице. — Тя не е свикнала с това. Не прекалявай. — Сърцето на Лия ускорено туптеше. Причината бе по-скоро присъствието на Марк, отколкото упражненията. — Ако възникне проблем, спирате незабавно. А пък аз ще поговоря с доктор Кармайкъл.

Изненадана, Лия забеляза, че недоволният вид на Марк беше сменен от едва прикрито възхищение. Подръпна отново трикото в напразен опит да прикрие бедрата си. Той неохотно откъсна очи от стройните ѝ крака и тръгна към вратата.

— Аз дойдох да взема един документ. Връщам се в кантората. — Марк я огледа още веднъж. — Надявам се за вечеря да няма повече изненади, госпожице Брок.

— Гледай, Лия! — изписка Ариана. Пламнала от старание, тя правеше неумели подскоци.

Доволна, Лия се отпусна в креслото. Беше внесла нещо ново в живота на Ариана. Достатъчно за днес.

Докато Ариана се къпеше, Лия прибра скандалния екип и остави на леглото ѝ тъмна пола и кремава блуза — тоалетът ѝ за вечерята. Ариана се появи в хавлия, с полепнала по бузите коса. Посегна към къдриците на Лия:

— Твоята коса е толкова хубава!

— Искаш ли за вечеря да ти направя косата, Ариана?

— Като твоята ли?

— Не съвсем. Моята коса си е такава. Но имам шноли. Ще станат за твоята. Хайде! Ела да ти ги покажа.

— Марк ще ме хареса ли? — оглеждаше се Ариана след няколко минути. Косата ѝ бе прихваната назад и разпусната на раменете.

— Надявам се. Иначе ще си имам неприятности. За кой ли път!

Докато Ариана се приготвяше, Лия също се изкъпа. Облече лятна рокля — с изрязан гръб, но отпред съвсем прилично затворена. Сплете косата си и я нави на кок. Не пропусна да си сложи и лек грим. Имаше вид на порядъчна гувернантка.

Почука на вратата на Ариана.

— Идваш ли за вечеря?

— Аз ще дойда сама — настоя отвътре момичето.

Вече проявяваше самостоятелност! Проклетите правила на Марк! Трябваше да я остави да опита. Усмехната, Лия тръгна надолу.

— С теб ли е Ариана? — извика Марк от кабинета.

— Поиска да дойде сама.

Той удивено вдигна вежди, но замълча.

— Ариана много харесва касетата с аеробика. — Лия превъзможна смущението си от стаята, ухаеща на мъжки парфюм, кожа и дърво. — Сигурна съм, че често ще играе...

— Искаш да кажеш, че би трябвало сама да избира развлеченията си? — Той се отпусна назад в стола. — Майка ни би била шокирана от днешната гледка.

„Ти самият беше доста шокиран“, лукаво си помисли Лия, спомнила си израза му при гледката на голите ѝ крака. Имаше приятното чувство, че беше не по-малко привлекателна за него, отколкото той за нея. Днес изглеждаше особено добре в тъмните панталони и пуловера, очертаващ бицепсите му.

— Впрочем — продължи той, — за вечеря ще дойде и доктор Кармайкъл. Добре ще е да поговорите. Майка ми винаги се съветваше с него. Пък и отдавна не сме имали гости.

— Той одобрява ли стриктното разписание?

— Знае, че го е съставила мама и че аз го спазвам.

— Не може ли майка ти да допусне грешка?

Прииска й се да вземе думите си назад.

— Пристъпвате отвъд позволеното, госпожице Брок!

— Не знам какво ми стана. Обикновено не съм такава — въздъхна тя. — Открита, импулсивна или неразумна.

— Никакви нови промени без разрешение? — усмихна се той.

— Ще се постарая, но касетата? Ариана е влюбена в нея.

— Не бих го повярвал, ако не бях видял с очите си.

— Милата Ариана, прекалено е била изолирана. А можеше да се наслаждава на толкова неща. Театърът...

— Лия, когато родителите ми починаха и станах настойник на сестра си — прекъсна я Марк с подчертано търпелив вид, — реших да се грижа за нея точно като тях. Такова бе желанието им. Бяха прекрасни хора. Не искам никой да преразглежда решенията им. Не ми бе леко да се грижа за Ариана. Направих всичко възможно. Вярвай ми.

— Не се съмнявам. Но тя е вече голямо момиче.

— Тя е бавно развиваща се.

— И все пак е голямо момиче. Не трябва ли да се порадва на някои неща, които другите имат?

По лицето на Марк чувствата се сменяха като прелитащи сенки.

— Край на разговора, Лия! Знаеш какво искам. Ще следваме указанията на родителите ми.

Отвън някой почука.

— Май доктор Кармайкъл е дошъл — оживи се Марк. Хвана Лия за лакътя и я поведе да го посрещнат. Тя забърза до него, наслаждавайки се на силната му ръка и уверена походка.

Доктор Кармайкъл бе малко над шестдесетте, закръглен и жизнерадостен мъж с безупречни обноски. Веднага й хареса.

Още приказваха в преддверието, когато госпожа Брайт съобщи, че масата е сложена.

— Ариана ви чака. — Гласът й сякаш се прекърши. — Тя е... каквато си е — промълви жената, подготвяйки ги за гледката.

— Добър вечер, Ариана! — Марк бе избързал напред. — Извини ни, че... — Гласът му се задави.

Лия влезе и се закова, изумена. От гърдите ѝ се откъсна отчаяна въздишка. Господи!

Момичето гледаше през прозореца. Косата му падаше на раменете, както я бе прихванала Лия. Вместо избрания от нея тоалет, Ариана бе облякла лъскавата блуза и джинсите.

— Какво е това? — Лицето на Марк промени цвета си.

Доктор Кармайкъл се покашля зад Лия.

— Харесваш ли дрехите ми, Марк? Нали са хубави? — пипна Ариана блестящите пайети. — Толкова съм хубава!

Толкова просто, толкова вярно казано! „Хубава!“ Всички съзнаваха, че за първи път в живота си Ариана вярваше в себе си.

— Марк, аз...

— Не сега, Лия. — Тя усети ръката му на рамото си и млъкна.

Докато вечеряха, Ариана пърхаше като екзотична птичка. Лия местеше поглед от греещото ѝ лице към мрачното лице на Марк. Доктор Кармайкъл наблюдаваше и тримата с несъмнен интерес.

— Госпожо Брайт, бихте ли се погрижили за Ариана? — каза Марк, преди да станат от масата. — Трябва да поговоря с госпожица Брок. Още веднъж — натърти той. — Докторе, ще останете ли с нас?

Доктор Кармайкъл поглеждаше ту Марк, ту Лия. Очевидно му бе много забавно.

— Не, ще си вървя. Но преди това имам да ти кажа нещо, Марк.

Оставиха Лия да блуждае нещастна из гостната.

Стаята бе топла и уютна. В камината гореше тих огън. Във въздуха се долавяше парфюмът на Марк. Лия преглътна. Стига ѝ ударът по самочувствието и репутацията ѝ. Това изтънчено дразнене на сетивата ѝ бе само допълнително издевателство.

— Малко коняк след вечерята, госпожице Брок?

Марк бе влязъл безшумно при нея. Без да дочака отговор, наля от златистата течност в две издути чаши. Лия пое своята и прокара другата ръка по настръхналата си от напрежение кожа. Марк се отпусна на креслото и разлюля коняка в чашата. Настъпи тишина. Чувахе се само пращенето на огъня.

— Какво целите, госпожице Брок?

Лия издържа погледа му.

— Какво мога да целя? Нищо особено!

— Просто не ми се вярва. Тук сте от два дни, а всичко е вече наопаки! Объркано разписание, Ариана е друга, никакъв ред...

— Не предполагах, че ще попадна във военизирана обстановка, господин Адамс. Мислех, че само ще се грижа за едно нещастно дете. Предполагах, че желаете и аз да допринеса нещо. Учила съм и съм подготвена да обучавам деца със забавено развитие. Защитила съм дипломна работа за такива деца. Щом не желаете нововъведения, защо ме наехте?

— И аз се чудя — навъсено изрече той, отпивайки от чашата. Тонът му бе обвиняващ, но неуверен. — Създадохте безпорядък в семейство, в което четири години всичко е вървяло гладко.

— Но Ариана е щастлива!

— Беше щастлива!

— Мисля, че сега е по-щастлива — тихо, но убедено каза Лия.

— Може би си права — въздъхна накрая Марк. — И доктор Кармайкъл ми каза същото... — Той я погледна въпросително. — Днес Ариана беше друга, нали? Почти... като нормално момиче.

— Нуждае се от малко радост. Както и всички ние.

— И ние ли? — вдигна рамене Марк. — Май забравям...

Той изглеждаше така открит и безпомощен. Сърцето ѝ се сви.

— Нека поработя с Ариана. Повери ми част от отговорността. Може би ще мога да създам малко радост и в твоя живот.

— Отначало мислех, че ще свикнеш — каза той, като че не я беше чул. — А сега... Отсега опитайте да сте... по-консервативна, госпожице Брок. В този дом не търпят радикалните елементи. Даже и да са гувернантки.

— Извинете ме... — побърза да се измъкне Лия, преди Марк да е променил решението си.

Той стана едновременно с нея. Телата им неволно се докоснаха. Нежност и сила. Дъхът ѝ спря. Още по-ненадейно бе докосването на устните му до нейните. Преди да е успял да каже нещо, тя изхвъркна от стаята, притиснала с ръка устните си, сякаш целувката му я бе изгорила. По пътя до кухнята Лия несъзнателно се усмихваше...

ТРЕТА ГЛАВА

— Ти и господин Марк нали не сте се... — подхвана угрижено госпожа Брайт в събота сутринта.

— Дали сме се карали? Разбира се, че не!

— Но не си говорите вече от седмица...

— Нищо няма, просто свикваме един с друг — въздъхна Лия и мислено добави: „И се избягваме, откакто той ме целуна“.

— Не е хубаво това. Тази седмица Ариана беше толкова весела.

— А той къде е?

Погледна натам, накъдето кимна жената. Външната врата бе широко отворена. Слънчевите лъчи се пречупваха в излъскания под. На двора забеляза Марк — бос и гол до кръста, да мие червеното си порше. Гледката я примами навън.

— Рок, рок, рок! Ще играя рок, и не казвай стоп — посрещна я фалцетът на Ариана. — Рок! Стоп! Рок! Стоп! — подскачаше тя, захласната около колата, в такт с музиката, разнасяща се от касетофона, оставен в цветната леха. — Ела да танцуваме, Лия!

От деня, в който беше получила касетата с аеробика и записите на класически рокендрол, Ариана прекарваше всяка свободна минута в подскоци, пируети, в танцови стъпки или в поклащане под звуците на музиката.

— После, мила. Първо искам да поговоря с Марк. Не би ли намалила малко музиката?

— Марк каза, че ще събудя и умрелите. — Ариана се огледа, сякаш очакваше да види наоколо танцуващи призраци. — Ако ги събудя, дали ще дойдат тук?

— Не, просто така се казва. — Лия едва сдържа усмивката си. — Събудиха се само мързеливците като мен. — Тя погледна Марк. — Много мило, че ме оставихте да поспя до късно.

— Сметнах, че ще ти се отрази добре.

— Марк, виж! — извика Ариана.

Лия ахна. Момичето поливаше лъснатата кола. По бляскавата червена повърхност течаха искрящи капки. Напръскани бяха и кожените седалки.

— И аз помагам!

— Помогна ми предостатъчно.

Лия вече бе грабнала суха кърпа и триеше кожената тапицерия.

— Не се безпокой. — Той я прихвана за кръста. — Импрегнирана е.

— Нека помогна и аз. Нали днес се успах...

Лия продължи да се труди, докато Марк наблюдаваше танцуващата Ариана.

— Доста е пластична — отбеляза Лия.

— Майка ми беше грациозна жена. И музикална. Като млада, даже е изнасяла концерти. Не предполагам, че и сестра ми може да харесва музиката.

— Защо? Ариана може да е наследствено обременена, но усеща ритъма. — Лия огледа отстрани резултата от работата си. — Май са останали още няколко капки.

Тя се пресегна през капака на мотора. Ръката ѝ неволно докосна голата кожа на Марк и за миг я заля сладостно замайване. Марк, явно не забеляза нищо и продължи да лъска колата, тананикайки си.

— Рок, рок, рок! Рок без край! — не спираше Ариана.

— Кой ли ѝ показва тази щуротия? — избоботи Марк с поглед, впит в Лия.

— Вината е моя! Но това май ѝ харесва.

— Сигурно ще ѝ хареса да бие и барабан, но това вече няма да позволя! — Гласът бе строг, но усмивката му говореше друго.

— Даже и аз не бих препоръчала барабан... — наклони се закачливо към него Лия.

— Слава Богу!

— Но едно-две барабанчета, може би...

— Шегобийка — засмя се той и я погали леко по косата.

Всяко неволно или преднамерено докосване я разтърсваше като електрически ток. Дали и той изпитваше същото? Или това непреодолимо привличане беше еднопосочно? Уплашена от въздействието на Марк върху себе си, Лия реши повече да не приказва. Пеещата Ариана обаче я принуди да го стори.

— Марк? Какво ще кажеш, ако ѝ купя микрофон играчка?

— След което ще я поведеш по широкия свят? — изкриви устни той. — На турне? Или из нощните заведения?

— Много хубав подарък ще бъде! Нали си ги виждал по витрините? Сигурна съм, че ще ѝ хареса.

— Но защо ѝ е?

По лицето му се изписа удивление. Като че бе поискала билет за космическата совалка! Лия отчаяно вдигна ръце:

— За да се зарадва, ето защо! Защо хората обичат музиката? Тя просто им доставя удоволствие. Ариана е като всички!

— Може и да е така — неохотно се съгласи той. — Само че моите родители...

— Сигурно биха въвели друг ред, ако са знаели, че музиката ѝ харесва. Това не би ли зарадвало майка ти, например?

— Трябвало е да станеш адвокат — намръщено отбеляза Марк. — Никой съдия не би устоял на доводите ти.

— И още една дреболия — атакува Лия, въодушевена от успеха, — на Ариана ѝ трябва трико. Много е удобно.

— Дамите не се показват така!

— Какво? — възмути се тя.

— Казах: дамите не носят трика. Чувал съм го от майка си неведнъж. Тя намираще за неприлични всякакви трика, шорти...

— А ти?

— Аз ли? Е, на мен ми харесват.

— Тогава за какво спорим?

— Става дума за сестра ми. Майка би се обърнала в гроба, ако узнае, че Ариана се разхожда полугола.

— Но в това няма нищо лошо, нали? А майка ти я няма. Сега ти трябва да се грижиш за Ариана.

— Отивате много далеч, госпожице Брок. — Веждите на Марк се събраха и лицето му потъмня — явен знак, че е прекалила. Но той постепенно се успокои. — Добре, само чифт шорти. Не ме радва тази идея, но щом те интересува реакцията на Ариана...

— Разбрано, само един чифт! Ще избира много хубави и... подходящи за дами!

— Микрофони и шорти! — недоумяващо повтори той. — След това сигурно ще кажеш, че ѝ трябва мотоциклет и каска?

— Засега няма смисъл да купуваш. Нали Ариана още няма книжка... — иронично подметна тя.

— Господин Адамс!

Гласът на госпожа Брайт спаси Лия от гюдерията, с която Марк се бе прицелил в нея!

— Да-а-а, госпожа Брайт?

— Остава ми само да наглеждам фурната. Откакто Лия... госпожица Брок е при нас, остава ми много свободно време. Следобед ще мога да наглеждам Ариана. Нека Лия се поразходи... И вие също, господин Марк.

— Благодаря, госпожа Брайт. Но не искам да поемате моите задължения. Мога да изляза утре...

— Съгласен съм с госпожа Брайт — прекъсна я Марк. — Трябва ти малко разнообразие.

— Ще я заведеш ли някъде, Марк? — обади се Ариана.

— Всъщност, нямах предвид да...

— Чудесна идея! — присъедини се към момичето госпожа Брайт. — Ако с госпожица Брок обядвате навън, ще отложи печенето за утре. А ние с Ариана ще хапнем палачинки или супа.

— Заведи я, Марк! — повтори Ариана и неочаквано притисна дланта на Марк върху ръката на Лия, подпряна на колата. Засмяна, погали събраните ръце. — Аз обичам палачинки!

Двамата замръзнаха безмълвни, вгледани един в друг. Явно смутен, пръв отстъпи Марк.

— За да избегнем по-нататъшни разисквания, бихте ли искала да разгледате скулптурния кът до нашата кантора, госпожице Брок? Госпожа Брайт и Ариана явно са решили да се освободят от нашето присъствие.

— Може би си струва да се види...

— Хайде, тръгвайте! — заповяда Ариана.

И Марк, и Лия погледнаха с надежда към госпожа Брайт, но не получиха съчувствие. Тя дори изглеждаше доволна:

— Хубаво. И на двамата ви е нужна почивка. А ние с Ариана ще прекараме чудесен следобед, нали, сладката ми?

— С палачинки!

— Май ни изхвърлят — безпомощно вдигна рамене Марк, изненадан като Лия от развитието на събитията.

— Няма друго обяснение.

— Тогава — да се приготвим. — Той се погледна. — Поне да облека нещо!

Смаяна, Лия тръгна към стаята си. Каква бе тази внезапна прищявка на Ариана? Когато слезе долу, още не бе дошла на себе си. Той я чакаше вече в колата. Потеглиха.

— Чувствам се доста неловко... — промълви тя.

— А аз какво да кажа? — Марк отметна от челото разрешената си от вятъра коса. Долната му челюст бе решително стисната, очите присвити. Явно беше напрегнат. — С тези диктаторки вкъщи?

— Това си беше чист заговор! — отбеляза Лия. — Не може да е моментна прищявка, както изглежда на пръв поглед. — Тя се загледа в красивата околност. — Все пак, не им се сърдя много. Следобедът започва да ми харесва.

— Щом госпожа Брайт и Ариана се чувстват чудесно без нас, защо да не прекараме приятно деня и ние?

Градината със скулптурите се оказа обширна и живописна, с много храсти и цветни алеи. Криволичещи пътечки завършваха пред оригинални пластични фигури и композиции. На два пъти Марк и Лия се губиха сред тях като в лабиринт.

— Нали тази градина е част от комплекса, където е и твоята кантора? Как може да не знаеш пътя?

— Досега не съм имал време да я разглеждам. Приятно място, нали? Отдавна не съм правил нещо ей така, за удоволствие.

Лицето му изразяваше съжаление, сякаш едва сега бе разбрал, че му е липсвало нещо много важно.

— Значи идеята на госпожа Брайт е добра. Наистина си имал нужда да промениш ежедневието си.

Върнаха се в колата. Без да проговори, Марк спря пред известен ресторант с мексиканска кухня. Решителният му израз трябваше да ѝ покаже, че прави това само заради Ариана.

Докато седяха на бара, Лия се чувстваше все по-неудобно. За Марк явно бе крайно неприятно да го виждат в компанията на гувернантката на сестра му. Това ѝ подозрение се потвърди от нервно изречените му фрази и блуждаещият из заведението поглед. За него тя беше като неудобен багаж — прекалено обемист, за да го напъха под масата, и прекалено необходим, за да го захвърли.

Поолекна ѝ, когато получиха питиетата, които си бяха поръчали и кошничка с хрупкави царевични питки — вече имаше с какво да се заеме, вместо да се чуди къде да си сложи ръцете. Продължаваха да мълчат, но Лия почувства стоплящото действие на мексиканската ракия.

Едно от момичетата ги отведе до най-отдалеченото сепаре. Меко канапе плътно опасваше кръгла масичка. Като за влюбени, помисли си тя. Усети рамото на Марк, докато той се наместваше до нея. След като им подаде менюто и напълни чашите им, момичето загърна плътната кадифена завеса.

Отначало Лия изпитваше неудобство. Магията на меката светлина, уединението и чашката текила обаче подействаха.

Марк също стана разговорчив, когато откри колко общи теми имат с Лия — ездата и конете, старите филми, фотографията, баскетбола. А и тя непрекъснато го изненадваше.

— Досега не бях срещал жена, която да цитира статистиките на баскетболните първенства като таблицата за умножение!

— Нали ти казах за Мери. Нейните и моите братя направиха от мен специалист по баскетбол. Все не им стигаше човек за пълен отбор. Заканвах се, че ако не се науча да играя с тях, ще ме намотаят на кълбо и ще ме използват вместо топка. Изглежда съм попила и всичките им запалени спорове.

— Навярно е хубаво децата да израстват сред много роднини — Братовчеди, лели и чичовци. — Марк се замисли. — Баща ми нямаше братя и сестри. Майка ми имаше една сестра, която остана стара мома. Семейните събирания бяха пълна скука.

Лия се опита да си представи Марк като малък. Сигурно е бил хубаво сериозно момче, узряло прекалено рано. Раснало сред възрастни, задължения и напрежение. Не му завиждаше за охолството — беше платил най-високата цена — с детството си.

Той посегна към чашата и ръцете им се докоснаха. Лия усети как невидими импулси трептят помежду им. Но едва на излизане от ресторанта осъзна, че нещо се е променило. С какво Ариана бе омагьосала брат си? Или и двамата? Вече се държаха като двойка!

— Да се поразходим ли с колата? — предложи Марк. — Още няма девет часа. Не искам да се връщам вкъщи, преди Ариана да си е легнала.

— А утре ще се измъкнеш, преди да се е събудила, и ще оставиш аз да отговарям на въпросите ѝ! — вдигна обвиняващо пръст Лия.

Марк го хвана, внимателно притегли китката ѝ към устните си и я докосна в нежна целувка. Дъхът на Лия спря. Съзнаваше, че трябва да дръпне ръката си, но нямаше сили да го направи. Едва успя да проговори:

— Като стана дума за Ариана... Исках да поговорим за нейния дневен режим.

— Май се опитваш да смениш темата? — засмя се той, докато ѝ помагаше да влезе в колата.

— Бих искала от време на време да излиза от къщи. Трябва да види и света навън.

— Защо? — Брадата му отново бе вирната упорито, докато се наместваше зад кормилото. — Това ще ѝ донесе само страдания.

— Тази вечер и двамата разбрахме защо. Ти и Ариана нямате никой на този свят. А ако нещо се случи с теб, Марк? Ако не можеш да я закриляш? Представи си какъв ужас ще изпита, ако трябва да напусне топлото гнездо, а ти не я държиш за ръка?

— Ще се погрижат за нея. Има достатъчно пари за това.

— Нямах предвид парите. Тя трябва да опознае света, да не се бои от него. Много деца като нея получават професия...

— Ариана? — Тонът му стана рязък. — Да работи? Къде?

— Където устройват инвалиди — има много специализирани малки фирми...

— Те не са подходящи за сестра ми!

— Трябва да помислиш още по този въпрос, Марк!

— Обещах на родителите си да се грижа за нея също като тях — Той вдигна глава и Лия трепна, като видя страданието, изписано на лицето му. — Обещах! И държа на обещанието си. Гордея се с него. Майка ми посвети живота си на Ариана. Нямам намерение да руша направеното от нея.

— Даже и ако то не е най-доброто за сестра ти?

— Не настоявай, Лия! — Лицето му се изопна. — Не мога да го направя. Наистина не мога!

Дните от седмицата течаха спокойно, докато в петък вечерта входната врата се отвори с такъв трясък, че акварелите по стените около Лия се люшнаха. Обикновено съдържаният глас на Марк този път прокънтя по стълбите, чак до нейната стая:

— Госпожа Брайт! Ризите ми! Не са ли ги донесли още?

Лия надникна тревожно надолу. В центъра на фойето видя Марк и госпожа Брайт. Жената кършеше ръце, докато Марк с една ръка дърпаше вратовръзката, а с другата трескаво търсеше копчетата на ризата си. Две от тях отхвъркнаха и се търкулнаха по пода.

— По дяволите!

Той се обърна да погледне нагоре и тя видя бронзовата кожа под разтворената риза.

— Да не се е случило нещо? — неодобрително попита Лия, докато слизаше по стълбите. Марк я изгледа, готов да излее раздражението си върху нея.

— Ще откъсна главата на секретарката за този гаф! — Издърпа ризата от панталоните си и пак се зае с вратовръзката. — Откога съм й казал да уреди вечеря с един важен клиент. А тя да забрави... И да ми каже само преди половин час, че вечерята е днес! — Той погледна часовника си. — До срещата с Харингтън остава един час, а аз даже нямам чиста риза!

— Не можеш ли да отидеш с тази?

— Под смокинга? В никакъв случай. Семейство Харингтън са изискани хора. Ще поседнем с тях за малко, след това отиваме на театър. А след това — на прием. — Той направи отегчена гримаса. — Никак не обичам тези приеми — там всички са като надути петли и се надпреварват да смаят останалите. Бих предпочел да го пропусна поради задръстване по пътя.

— Вече позвъних в пералнята — обади се госпожа Брайт. — Момчето е тръгнало с ризите.

Марк преценяващо огледа Лия от глава до пети:

— Харингтън каза да доведе и приятелката си...

Тя едва не подскочи. Сърцето ѝ заби в неясно предчувствие.

— Знам, че съвсем не е в реда на нещата да искам това от теб, Лия... Но какво да се прави. Харингтън е май точно този човек, от когото се нуждае фирмата. Бих искал да остане с добро впечатление. — Погледът му стана по-топъл. — Знаеш ли, беше много приятно с

теб в градината и в ресторанта след това. Ще бъдеш ли същата и тази вечер?

Беше поласкана от такова признание. И театърът беше нейна страст. А и Марк изглеждаше съвсем откровен, когато спомена за съботната разходка. Дали наистина не искаше да я вземе със себе си? Или я ласкаеше с комплименти, само защото нямаше време да намери друга за тази вечер?

— Марк, косата ми е разрошена — подръпна тя къдриците си. — Току-що се връщаме от двора. Погледни само на какво приличам! Знаеш ли колко време ще ми трябва да се приготвя? И какво да облека? Нямам нищо подходящо... — Напрегнатото му лице обаче ѝ подсказа, че е по-добре да приеме поканата въпреки всичко. — Наистина, обичам театъра — замечтано въздъхна тя, — не мога често да гледам постановки... Имам една черна рокля, може би ще стане...

— Побързай! Остават ни петнайсет минути! Ще те чакам тук — грабна той ръцете ѝ в горещите си длани. — Благодаря ти, Лия! Наистина! — Устните му нежно докоснаха челото ѝ. — Значи — след четвърт час. Нито минута повече!

Той хукна нагоре. Тя го последва зашеметена, сякаш понесена от вълшебен вихър към страната на чудесата.

Душът ѝ отне две минути. За гримиране ѝ бяха нужни пет, а за косата — още седем. Навлече роклята, нахлузи обувките и затича надолу. Ципът на гърба ѝ заяде. Почувства как ръцете на Марк отместват нейните и го издърпват догоре. Когато я завъртя с лице към него, усети, че ѝ се вие свят.

— Великолепна си! — Одобрителният му поглед се плъзна по ефирната дреха. Пръстът му погали искрящия диамант на ухото ѝ. — Безупречна!

— Косата ми ще изсъхне в колата. Дано домакините нямат нищо против естествено рошавите прически.

Марк също бе направил чудеса. Беше успял гладко да се избръсне и да вземе душ. Изглеждаше като изваден от витрина в смокинга и огледално лъснатите си обувки. Снежнбялата риза подчертаваше гарвановата му коса и черни очи. Никога не ѝ бе изглеждал по-привлекателен. Поколеба се, когато я покани да го хване подръка. С Ариана бяха копали в двора и не бе останало време да си направи маникюр. Един вътрешен глас ѝ напомни, че не е възможен

щастлив край, както в приказката за Пепеляшка. Обидно бе да се чувства като приятелка под наем. Като от онези съмнителни агенции.

Тази мисъл я извади от равновесие. Кого заблуждава тя, издокарана, седнала до Марк? Клиентът — Харингтън, може и да бъде подведен, но човекът, който бе от значение за нея, много добре знаеше, че тя е негова „приятелка“ само на думи.

— Защо се умълча? — сепна я гласът на Марк. — Хайде, съвземи се — усмихна се окуражаващо той. — Да ти призная, омръзнали са ми подобни ангажименти, но тази вечер ще е ми приятно от всеки друг път. Благодаря ти, Лия, че дойде с мен!

Тя се отпусна в кожената седалка и въздъхна. Защо пък тази вечер да не се случи нещо, поне едно малко вълшебство?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ото Харингтън впечатляваше със сто и двадесетте си килограма, красноречието и познанията си. За щастие, беше роден и израсъл на село и не след дълго обяви Лия за най-възхитителната личност, която е срещал напоследък.

— Не можеш да си представиш колко трогателно е да попадна на човек, с когото да си побъбря за живота на село, Лия! — въздъхна той към края на вечерята. — Понякога, като следя новините по телевизията в колата и зазвъни телефонът, ми се струва, че е невъзможно да съм израсъл на село, където сутрин пеят петли, а вечер — щурци! — Харингтън погледна Марк. — Дръж я здраво, Адамс! Ще съжаляваш, ако я изпуснеш.

Марк се усмихна. Очевидно в подобни ситуации не се смущаваше.

— Разбира се, господин Харингтън. Госпожицата е несравнима!

Лия го изгледа. Вниманието и на двамата мъже обаче бе привлечено от госпожа Харингтън, която тъкмо влизаше в ресторанта.

— Току-що видях Люси. Каза, че постановката е направо чудесна. Всички ще бъдат и на приема след това.

Лия се досети, че става дума за Люси Уолфред. Днес щяха да гледат нейна пиеса.

— Ние с Лия тръгваме с нашата кола. Да се срещнем в театъра.

— Влюбените изчезват за малко, а? — подметка Харингтън и намигна на съпругата си. — Няма да им се караме, нали, мила?

— Остави младите на мира, Ото — засмя се госпожа Харингтън. — Наистина няма време. Пиесата започва след половин час.

— Значи — към театъра! — пое инициативата Марк.

— Само не спирай никъде с това чудесно момиче! — настигна го шеговито наставление. — Може да забравиш закъде си тръгнал, Адамс, а днес се каня да те запозная с доста хора.

— Извини го за намека, Лия — подхвърли Марк в колата.

— Нали ме представи за твоя приятелка! Май трябваше да му кажеш, че съм само гувернантка.

— Само че как бих могъл да му обясня останалото? — засмя се той. — От къде на къде имам гувернантка, а нямам съпруга и деца... Всъщност, май си права! Така би било по-интересно. Освен това — закачливо намигна той, — за Ото ти си рядко създание. Ако ни потръгне с него, ще трябва да запишем успеха на твоя сметка...

Отначало Харингтън, а сега и самият Марк намекваха за връзка, за интимни отношения между нея и него. Не й се мислеше за това. Вярваше само на сънища, които можеха да се превърнат в реалност.

Пиесата, макар че й се стори донякъде странна, пожъна пълен успех. Когато ръкоплясканията стихнаха, с Марк се запътиха към залата за приема. Харингтънови избързаха напред да поздравят тяхната стара приятелка Люси.

Марк изглеждаше замислен.

— По-добре е отсега да знаеш, Лия, че тук може да попаднем на хора, които познавам отпреди.

— Защо ми казваш това? Семейството ти отдавна е сред елита на Вашингтон и...

— Имам предвид бившата си съпруга. Понякога е доста опърничава — с досада продължи той. — Е, може и да бъде очарователна, ако поиска. Казвам ти го за всеки случай.

Бившата съпруга на Марк! Как би могла да срещне очи в очи тази жена, или, още по-лошо — да се остави да я сравняват с нея!

— Обикновено двамата с нея се държим прилично. Не правим скандали на обществени места. Научила се е да крие и ноктите си. Само че това не значи, че не са остри. Е, това е!

Марк я поведе към другия край на залата. Внезапно се озоваха сред океан от светлина и превъзбудени лица. Разговорите край тях стихваха за миг, докато забавляващите разгледат новодошлите. Лия примря. За щастие отнякъде изникна Харингтън с чаша шампанско в ръка.

— Ето ги бегълците! Пак се загубихте по пътя, а? Нищо, нищо. Тук още загряваме. Хайде да ви запозная с този-онзи.

Пред Лия непрекъснато попадаха познати й от телевизионния екран лица. Опита да се разсее, припомняйки си имената им. Марк се

оказа чудесен кавалер. Запознаваше я с всички, преминавайки от една бляскава компания към друга.

— Адамс! Откога те търся да те попитам... — спря го представителен джентълмен. — Трябва ми мнението ти по делото Хансон-Бонър от миналата, неделя.

Марк се зае да му разяснява нещо на език, неразбираем за непосветените в юриспруденцията. Очевидно мъжът остана доволен, защото тупна Марк по рамото:

— Мога ли да се позовавам на теб?

Лия бе възхитена от престижа, с който се ползваше Марк сред толкова много и знатни хора. Изглежда и Харингтън имаше същото впечатление. Колко ли жертваше Марк, посвещавайки се на грижите за Ариана?

— Смяташ ли да се захващаме с подобни чудеса на кулинарното изкуство? — погледна го тя, когато се озоваха пред отрупаната маса.

— Ами, да. Искаш ли скарида? — Той набоде късче бяло месо и го подаде до устните ѝ, като я наблюдаваше.

— Адамс! Госпожице Брок, да ви запозная с една знаменитост — прекъсна ги Харингтън. — Люси Уолфред — звездата на вечерта! Люси, запознай се с Марк Адамс, моя нов адвокат.

И Марк, и Лия веднага разбраха какво значат последните думи на Харингтън. Когато той се отдалечи, Лия направи красноречив жест на Марк.

— Сега вече мога да си позволя да се насладя на тези деликатеси. — Марк напълни една чиния. — Да намерим спокойно ъгълче, където да те нахраня. Хареса ми първата ти хапка — рече той, загледан в устните ѝ.

Със скариди в едната ръка и шампанско в другата двамата се настаниха зад завесата от балони. Внезапно залата зашумя оживено. Лия надникна към входа. Там бе застанал мъж, когото би познала навсякъде — главният герой на нашумял телевизионен сериал. Така се прехласна в него и в хваналата го подръка разкошна брюнетка, че трепна, когато Марк изръмжа някакво проклетие.

— Марк... — започна тя, но спря. Лицето му бе каменно. Той пресуши чашата си на един дъх. — Познаваш ли го?

— Май е по-добре да си вървим, Лия. Постигнахме всичко, за което дойдохме тук. Само да оставя чинията...

Преди обаче да е направил и крачка, нечий висок, пресипнал глас го спря:

— О, каква изненада! Не очаквах да те видя тук, Марк.

Пред тях застана същата онази брюнетка. Беше истинска красавица — с гладка като мрамор кожа, безупречна прическа, вледеняващи сини очи и пълни чувствени устни. Разголващата рокля беше чудо на моделиерския гений.

— Здравей, Трина — поздрави я Марк хладно.

— Откога не сме се виждали! Добре изглеждаш.

— Благодаря. Също и ти.

Коя бе тази жена? Каква бе на Марк?

— Запознай ме с приятелката си. — Трина ѝ се усмихна пленително. — Променил си се — светския живот вече ти допада!

— Лия, запознай се с Трина... — Той се подвоуми за миг. — ... Майкълз. Трина, това е Лия Брок.

— Нима си забравил, Марк? — звънко се разсмя красавицата. — Нали запазих фамилията! — Тя подаде ръка на Лия. — Аз съм Трина Адамс, съпругата на Марк.

Лия се прокле за недосетливостта си. Ами да — жената на Марк! Затова той не искаше двете да се срещнат!

— Бивша съпруга, Трина! — ядосано светнаха очите на Марк. — Или ти си тази, която забравя?

— Как бих могла да те забравя, Марк? Жените никога не забравят някои неща. За тях първата любов е винаги в началото на списъка. Така ли е, Лия?

Безцеремонният въпрос свари Лия неподготвена. Устните ѝ трепнаха. Но Марк я хвана за лакътя подканващо.

— Чудесно би било да си побъбрим, Трина, но ние с Лия вече си тръгнахме за вкъщи. Така че извинявай...

— Вече? Значи съм се лъгала. Останал си домошар. А как е...

— Благодаря, добре. Учудва ме, че се сети да попиташ.

— Не заслужавам ли поне малко доверие, Марк? — Личеше, че Трина искрено е изненадана от резкия му отговор. — Толкова си чувствителен, когато стане дума за нея!

— Да, така е!

Лия изгледа Трина, след това Марк. Господи, какъв разговор или по-скоро — размяна на удари?

Марк така бързо я поведе да се сбогуват със семейство Харингтън, че краката ѝ едва докосваха пода. Пусна я едва при колата. Облегна се мълчаливо на седалката. Сенките от луминесцентното осветление в гаража подчертаваха бръчките по намръщеното му лице. Накрая запали мотора и потеглиха.

След няколко минути Лия разбра, че не се прибират. Осмели се да проговори едва на паркинга до някакъв ресторант:

— Къде сме?

— „Големият Дейв“. Като малък често идвах тук. „Най-вкусното телешко задушено от тази страна на океана!“ — Лицето му се отпусна. — Е, и да не е най-вкусното, аз го обичам.

Влязоха. Облеклото им явно не съответстваше на обикновената обстановка. Виждаха се само трима студенти, забавляващи се с един допотопен игрален автомат. Сякаш се връщаше в годините на детството си.

— Не предполагам, че още има такива заведения!

Рошав гигант с омазнена престилка тропна чашите на масата.

— Какво да бъде — както обикновено? Два пъти задушено? Хлебчета? — въпросително погледна той Марк. — И големи чаши мляко. Срещу язва. Нали ти казвах, че адвокатството ще ти докара язва?

Без да дочака отговор, мъжът се отдалечи.

— Това ли е Дейв? — с шепот попита Лия.

— От плът и кръв! Цял живот съм идвал тук.

Дейв се върна с две огромни чинии димящо телешко, камара ароматни кифлички и половинлитрови чаши с прясно мляко.

— За десерт приготвям сладкиша — отсече той. — От ябълки.

— Ами ако не искам да е от ябълки? — прошепна Лия.

— Все едно, ще го изядеш. Дейв не обича да се хвърля храна.

Въпреки че не изпитваше глад, без да усети, Лия излапа крехкото месо. Когато свърши и със сладкиша, се изпъна назад и погледна Марк:

— Действа ми успокояващо — въздъхна тя.

— М-м-м? — хапна той ново парче сладкиш.

— Добрата храна наистина успокоява. Винаги, когато съм нервна се тъпча. Тази храна ми напомня за детството и за специалитетите на

мама. Луда съм по пържолки, картофено пюре, ванилов пудинг, украсен с банани и ванилови вафли...

— Точно така. Добрият старик ме е спасявал винаги, когато ми притъмнее пред очите.

— Искаш ли да ми разкажеш? — храбро предложи Лия.

— За Трина ли? — Марк сви рамене. — Няма много за казване. Оженихме се. Бракът ни не потръгна. Разведохме се. Това е.

Май не беше само това. Тя усещаше някакъв заряд между Марк и Трина, опасен и унищожителен, готов да експлодира.

Марк посегна към солницата и я запремята в ръцете си.

— И какво стана... — Тя прехапа устни, преди да е станало късно. — Няма значение. Не се бъркам в работите ти.

— Искаш да кажеш — в брака ми с нея? — изглежда я той. Явно преценяваше дали е подходящо да говори на тази тема със своята гувернантка. — Може би трябва да узнаеш нещо повече.

— Не настоявам. Не ме засяга.

— Все пак... Засяга Ариана. — По устните му заигра горчива усмивка. — С Трина се срещнахме малко преди да завърша. И веднага... се събрахме. — Той улови погледа на Лия. — Направо казано, бяхме несравними в леглото и почти не го напускахме до края на сесията... — Лия почувства как устата ѝ пресъхва и посегна към млякото. — Решихме, че щом в това отношение си допадаме, трябва да продължим заедно. Оженихме се, ден преди моите родители да пристигнат за тържественото ми дипломиране. — Очите му потъмняха. — И... събрахме.

— Не я ли харесаха?

— Как да не я харесат. Бях безпаметно влюбен в нея. Какво друго им оставаше? А и нямаше проблеми, докато бе далеч от Ариана.

— Ариана? Тя пък какви проблеми може да създаде?

— Трина не може да понася физическото несъвършенство.

Образът на покоряващата със своята красота, глас и непосредственост Трина изплува пред Лия. Поне отстрани тя изглеждаше съвършена. Тя проумя думите на Марк.

— Уплаши се от Ариана?

— Уплаши се. Отврати се. Намрази я. Както ти хареса. Трина не искаше да има нищо общо с едно обременено дете. По-лошото беше,

че Ариана направо я обожаваше. Не откъсваше поглед от нея, все посягаше да я пипне. За нея нямаше по-прекрасна от Трина.

Лия веднага си представи как Ариана следва по петите жената, която се отвращава от нея.

— А на мен през ум не ми мина да я предупредя! Заведох я у нас и направо ги запознах, без да съм ѝ казал, че Ариана е бавноразвиваща се. Сега ми е ясно колко съм бил наивен, но тогава си мислех само за Трина и...

Лия си представи останалото.

— Страхът на Трина от болести бе патологичен — продължаваше той. — Когато настинех, не искаше да ме вижда, докато не оздравея. Само споменаването на някаква болест я хвърляше в паника. А когато Ариана се спуснеше към нея — беше невъобразимо!

Лия бе смаяна. Ето защо бракът не бе потръгнал. Стана ѝ мъчно и за двамата. Не можа да се сдържи:

— Но как може... Ариана е толкова мила!

— Не всички мислят като теб. Съществуват предразсъдъци, каквито и аз не бях си представял. Трина опита да се промени, но не успя. Когато стана нещастieto с родителите ми и трябваше да се грижа за Ариана...

— Трина скъса с теб?

— Даже не влезе вкъщи. Един мой състудент уреди развода.

Господи! Пожертвал бе толкова неща заради семейството и сестра си — и кариерата, и обществения кръг, и свободата, и съпругата си! Дали осъзнаваше какво е загубил?

ПЕТА ГЛАВА

Съботата мина, както обикновено. В неделя Лия отскочи до старото си жилище за някои дрехи, да провери за писма и да изпие един чай със съквартирантката си. Кристина обаче бе погълната от заниманията си по живопис и не страдаше за нея. Лия се прибра успокоена, въпреки че се измъчваше от чувствата си към Марк.

— В градината са — посочи към задния двор госпожа Брайт.

— Вече засади всички лехи в оранжерията. Няма ли да си починеш — чу още от вратата гласа на Марк. Видя го да отупва дрехите си и да оглежда доволно направеното.

— Марк, изцапах се. Може ли да изпера дрехите? — Ариана огледа загрижено джинсите си.

— Ще ги пусна в пералнята, а теб хубаво ще те изкъпя — обади се зад тях Лия.

— Ти си тук! — хвана я за ръка момичето. — Ще перем ли?

— Помоли госпожа Брайт да ти помогне в банята — побутна я леко Марк. — Когато Лия си почине, ще ги изперете.

Лия забеляза, че той изглежда в добро настроение.

— Нещо разхладително?

Марк посочи градинската масичка със запотена кана и чаши на нея. Още не бе налял от сока, когато госпожа Брайт дотича с чиния сандвичи и плодова салата.

— Детето е много уморено. Едва не заспа във ваната. Ще я нахраня горе. Нали ще вечеряте с Лия на верандата?

— Как мина свободният ден? — попита той, когато седнаха.

— Чудесно. Свърших всичко необходимо и дори бях на гости.

— При приятел? — Марк я погледна разбиращо. — Извинявай, Лия. Толкова съм неделикатен. Да не се сетя, че ти е нужно от време на време да се срещаш с... — Той направи пауза. — ... Приятели! Защо да нямаш свободни вечери през седмицата?

Имаше предвид вечери за любовни срещи!

— Не, не е необходимо. Няма с кого да се срещам. — Тя се усмихна тъжно. — Днес бях при съквартирантката си.

— А аз помислих, че може би имаш приятел, когото искаш да виждаш не само един път седмично?

И изразът на лицето, и думите издаваха интереса му. За миг ѝ се прииска да има кого да назове като приятел, само и само за да покаже на Марк, че не е неопитна в любовта.

— В момента нямам.

— Значи си имала. По-рано, исках да кажа?

— Нищо сериозно.

— Извинявай! Нямах право да те питам. Но след онази вечер...

— Няма нищо. Аз... съм прекалено амбициозна — университета, след това — проекта за агенцията ми...

— Май и двамата сме прекалено отдадени на кариерата си. — Бе усетил накъде отива разговора. — Още съм гладен. А ти? Хайде да видим какво има в кухнята!

Промъкнаха се на пръсти в тъмнината.

— Дали да не се откажем? — прошепна Лия. Почувства се като пакостница. — Тук цари идеален ред! Не бива да го разваляме.

— Аз съм си у дома. Имам право да... — Той погледна в шкафа. — Знаеш ли, тя подрежда подправките по азбучен ред!

— И глади кърпите за изтриване на съдове!

— И калиграфски надписва запасите от продукти!

— Тази жена си е сбъркала професията!

Шегите продължиха, докато се ровеха за нещо сладко. Накрая огледаха трофеите: сироп, захаросани бадеми, черешово сладко и малц на прах.

— Какво може да се направи от всичко това? — озадачено я погледна Марк. — Течен шоколад?

Лия внимателно го побутна към вратата:

— По-добре се измий. Аз ще се заема.

Тя разби сладолед и го поръси с малц и бадеми. През цялото време обаче си мислеше за Марк и сестра му.

Въпреки чудесните условия въкъщи Ариана се нуждаеше от свобода. Не прекалена, разбира се, но достатъчна, за да придобие малко самочувствие. Той се върна точно, когато Лия украсяваше сладоледа с череша.

— Добре изглежда! — усмихна се Марк и прокара пръсти през мократа си коса. Беше облякъл бели памучни панталони, риза на бели и тъмносини райета и чехли на босо. Привличаше я неудържимо. По очите му личеше, че същото изпитва и той. Затаи дъх, когато Марк сложи длани на нейните рамене и бавно ги плъзна надолу по ръцете. — Лия, аз...

Но звънецът го прекъсна. Никога Лия не бе изпитвала такова разочарование. И никога дотогава не бе виждала някой с такова неудоволствие да проверява кой звъни.

Тръгна да отнесе купичките в кабинета. В антрето се натъкна на Марк, но той не беше сам.

— Лия, запознай се с Мелани Дийн. Госпожица Дийн работи в кантората от шест месеца. Мелани, Лия се грижи за сестра ми.

Мелани Дийн беше красиво момиче, въпреки прекадения грим. Сложат червило и плътните сенки контрастираха с бялата ѝ кожа и гладка черна коса. Удивително напомняше Трина Адамс!

Новодошлата ѝ хвърли равнодушен поглед. Лия се засрами от безформената си фланелка и избелели бермуди.

Мелани се задоволи да ѝ кимне и забрави за нея.

— Марк — продължи разговора тя, сякаш Лия изобщо не бе влизала, — от петък се занимавам със случая Хокстелър и открих прецедент в наша полза. Трябва ми твоето мнение, преди да продължа. Ето тук, в делото на Фармингтън срещу...

Лия остана в антрето с подноса в ръце, а Марк и Мелани влязоха в гостната. Самочувствието ѝ започна да се топи като топките сладолед. Вече ѝ бе ясно, че Мелани Дийн е от хищниците с остри нокти. Нещо повече — бе влюбена в Марк. Всъщност, от къде на къде си беше въобразила, че може да представлява нещо в този дом? Лия въздъхна. Беше наета на работа и толкова! Какво от това, че Марк я е поканил с него, разказвал ѝ е за своето семейство и се е шегувал с нея в кухнята? Мислите ѝ бяха прекъснати от гласа му:

— Лия! Би ли донесла сладоледа тук? Точно щяхме да го опитаме. Мелани, заповядай! — предложи той, когато Лия влезе в стаята.

— Сладолед? Прекалено калоричен е!

— Ние не се отказваме. Седни, Лия. С Мелани свършихме.

Тя усети как погледът на Мелани я изучава — от разрошената коса до босите загорели крака.

— Извинявам се... ако попречих — промърмори юристката с поглед, забит в босите ѝ крака.

Марк разбра намека.

— Днес Лия има почивен ден.

— И го прекарва тук? С теб?

Неодобрението на Мелани беше явно. Но Марк като че не я чу. Продължи да прибира страниците и да ѝ ги подава:

— Продължавай в тази насока. Ще излезе нещо. Аз ще ги прегледам утре още веднъж.

Мелани враждебно изгледа Лия и се изправи.

Марк я изпрати и се върна при Лия. По устните му играеше лека усмивка.

— Госпожица Дийн е добър помощник. Работи по петнадесет часа, седем дни в седмицата. Единствено тя остава след мен в кантората. — Той седна и погледна Лия. — Какво става с теб?

Не можеше да не е забелязал, че Мелани демонстрира правото си над него. Тя го обичаше! Беше очевидно.

— Нищо. Просто си мисля...

Тази жена имаше пълни основания да се влюби в него! При други обстоятелства и тя щеше да го направи! Разсеяно, Лия дояде сладоледа и остави купичката.

— Тази вечер е страшно тихо... — подхвана Марк. — Искаш ли да играем на карти?

— Благодаря, уморена съм — излъга тя. — Ще си легна.

Дали само ѝ се стори, че в очите му проблесна разочарование?

— Както намериш за добре. Тогава... Лека нощ, Лия.

— Лека нощ, Марк.

На стълбите я обхвана съжаление за безвъзвратно отминалия миг. Само да можеше да стане чудо... Но тя беше само една гувърнантка. Марк Адамс ѝ беше работодател. И точка!

Лия търсеше нещо в шкафчето си в банята под любопитния поглед на Ариана.

— Свършила ми е пастата за зъби. Ти имаш ли?

— И аз я свърших. Виж? — Ариана показа белите си зъби.

— Да, блестят от чистота. Само че и аз трябва да го направя. Ще прескоча до аптеката да взема.

— И аз, нали? — примоли се момичето.

От сутринта се чудеха какво да правят. Марк бе изхвъркнал, без да каже и „довиждане“. Госпожа Брайт имаше главоболие. Затова ходеха на пръсти из къщи, отегчени от скука.

— Ох, не знам, мила. Брат ти каза, че...

— Марк го няма вкъщи!

— Да, но от него зависи какво може и какво — не може.

— Толкова съжалявам...

— Какво пък толкова! — склони Лия. — Четири-пет пресечки.

— Какво значи „пресечки“?

Горкото момиче! На седемнадесет години, а не беше виждало град. Лия твърдо реши да я вземе със себе си.

— Сложи си маратонките. Дотам и обратно сме за половин час.

— Какво ще правите? — Госпожа Брайт свали компреса от челото си и изохка. — Луди ли сте? А какво ще каже господин Марк?

— Марк го няма вкъщи! Свършили сме пастата за зъби!

— Нека остане тук, Лия, а ти вземи колата. Моля те!

— Виж какво хубаво време! А ти трябва да си почиваш.

— Каква ти почивка! Господин Марк...

— Аз отговарям! Ти полегни. Веднага се връщаме.

— Помни ми думата — не съм съгласна!

— Добре, добре! — Лия хвана Ариана за ръката. — Хайде!

За Ариана отиването до аптеката беше като околосветско пътешествие. Тя непрекъснато се оглеждаше.

— Какво е това? А онова?

— Полицейска кола, момче с летни кънки. Не си ли виждала?

— Само по телевизията. Виж, паричка! — Момичето се спусна към месинговата монета на тротоара. Стисна я в шепа, като че бе пиратско съкровище. — Имам паричка!

Ариана спираше пред всяко листо, всяко цвете, всеки светофар по пътя. А аптеката я хвърли във възторг. Лия я остави пред витрината, докато купи паста. Когато се върна, момичето беше като хипнотизирано.

— Може ли да взема едничко? Ето това?

Тя посочи някаква играчка — продълговат многостенен, висящ на найлонов конец, кристал. Сърцето на Лия се сви, като видя как момичето протяга ръка.

По обратния път Ариана стискаше кристала в ръка и не откъсваше поглед от него. На Лия ѝ беше и тъжно, и хубаво. Колко малко трябваше, за да зарадва това дете! Заслужаваше си цял живот да дарява такава радост...

Вкъщи пристигнаха, хванати за ръце. Ариана си тананикаше фалшиво, а на Лия ѝ се искаше да запее с пълен глас. Малката разходка ги беше сближила още повече. Но настроението им се развали още от прага.

Марк връхлетя върху тях като черен облак:

— Къде сте били?

— Виж, Марк!

Ариана напразно размаха ръка да му покаже своето съкровище.

— Как си посмяла да я изведеш навън? — пристъпи той към Лия с такъв яростен вид, че тя се отдръпна ужасена.

— Само купихме паста за зъби...

— Тя не може да отива по-далеч от двора! — прекъсна я Марк.

— Не беше опасно! Видяхме само няколко души по пътя...

— Марк, вече знам какво е кристал!

— Ти прекали, Лия! Изгуби доверието ми.

— Не се сърди, Марк. Виж как искри на слънцето! — повтаряше Ариана.

— Помисли малко — успокой го Лия. — Нищо лошо не се е случило.

— Как си посмяла! С какво право?

— Марк! — Ариана се вкопчи в ръкава му. — Не крещи на Лия. — Брадичката ѝ потрепваше, когато се извърна към нея. — Страх ме е, Марк!

— Как да не те е страх? Лия не трябваше да те води...

— Страх ме е от теб! Не викай! Боли ме! — Ариана се хвана за главата и от очите ѝ рiekнаха сълзи. — Не се карай с Лия!

— Ариана, ти не разбираш. — Марк внимателно сложи ръка на рамото ѝ. — Това не се отнася за теб. Лия е сгрешила. Не е изпълнила моите нареждания. С нея трябва да се изясним. Ти по-добре си иди в стаята. Не искам да ти е мъчно.

— Нищо ѝ нямаше, докато ти не вдигна олелия до небесата с твоите наставления! — нападна го Лия. Наведе се над Ариана и приглади копринената ѝ коса. — Миличката ми, хайде, качи се в твоята стая и окачи кристала на прозореца. Виждаш ли как блести? Ние с Марк ще поговорим и после ще дойдем при теб.

Ариана трескаво се озърна, погледна и двамата и тръгна към стълбите, притискайки кристала към гърдите си.

— Браво, непостижимо! — изсъска Лия, когато момичето влезе в стаята си. — Великият педагог! Така да я разстроиш!

— Кой, аз ли? Кой я помъкна за покупки?

— За нея беше удоволствие! Бяхме щастливи както никога досега. А ти се нахвърли като зло куче! Плачеше ли Ариана, когато влязохме? А сега? Кой според теб е виновен? — Лия видя как Марк притваря очи и се възползва от слабостта му. — Твоята мания да я пазиш ѝ носи повече зло, отколкото полза.

— Ти знаеш какъв е редът тук!

— Този ред е глупав! — Лия цялата се разтрепери. — Хайде, уволни ме! — Яростният ѝ поглед го прикова на място. — Тя беше щастлива, Марк. Видя толкова неща за пръв път... Имах няколко едри монети и поиграхме на автоматите в аптеката.

— Слагала си я на апарата за медицински тестове?

Лия едва сдържа усмивката си при спомена за приключението.

— Не, тя избра „Колко е силна любовта ти“. Пръстите се слагат в отворите и автоматът измерва...

— Какво да правя с теб, кажи ми, Лия!

Ядът на Марк отстъпваше пред нарастващото му учудване.

— ... и показа, че кръвното ѝ налягане е нормално. За повече нямах монети.

— Повече не издържам! Няма смисъл да се разправам с такъв инат. — Гледаше я строго, но личеше, че му е забавно. — Само не прави това отново. И, за Бога, повече не я подлагай на сексуални тестове!

— Нямах да ѝ разреша, но за нея беше такава радост...

Радостта на Ариана... Заради нея бе готов да понесе всякакви неприятности!

— Знам, че няма да се съгласиш, но наистина аз най-добре знам как да се грижа за сестра си.

— Извинявам се за това, че я изведох без предварително разрешение — храбро се изправи тя, — но знай, че следващият път, а такъв ще има, първо ще те питам. Ариана трябва да излиза от тази къща!

Прекъсна ги запъхтяната госпожа Брайт:

— Къде е Ариана?

— В стаята си — едновременно отвърнаха Марк и Лия.

— Ох, не — няма я! Току-що бях там.

Марк изглеждаше като улучен от гръм.

— Ако не е горе, къде може да е?

— И двамата я видяхме да влиза...

— Казвам ви — никакъв звук!

— Да се е измъкнала през задната врата?

— Но къде ли би могла да иде?

Лия почувства, че дъхът ѝ спира. Скандалът с Марк, крясъците... Какво ли бе решила да прави Ариана?

Нямаше я на втория етаж. Прегледаха цялата къща — нищо! Втурнаха се на двора и занадничаха в храстите. Марк и Лия преровиха гаража, а госпожа Брайт огледа в бараките. Колкото повече търсеха, толкова повече се стягаше сърцето на Лия. Избягваше да погледне Марк, за да не се разридае при вида на бледото му лице и ужасени очи.

— Къде е могла да изчезне? Ние говорихме няколко минути!

— Ние крещяхме, Марк! — „А на Ариана няколкото минути са се сторили цяла вечност“ — допълни наум Лия. — Може да е избягала... — Той пребледня като тебешир. — Единственото познато ѝ място е аптеката. Много ѝ хареса. Може би е там.

Оставиха вкъщи госпожа Брайт, а двамата забързаха към аптеката, като се оглеждаха по пътя за Ариана.

Свариха аптекаря да заключва решетките.

— Не видяхте ли момиче седемнадесетгодишно, с дълга руса коса, сини очи... — започна Марк.

— Десетки такива идват на ден. Съжалявам. — Той ги изпрати с поглед. — Дано го намерите! Улиците не са най-доброто място за младо момиче, особено нощем.

— Да се връщаме. Бързо! Ще се обадя в полицията.

— Не мисля, че...

— Разбира се! Ако беше помислила малко, това нямаше да се случи! — нахвърли се той върху Лия.

Тя прехапа устни. Прав беше. Трябваше да намерят момичето веднага, а не можеха да претърсят района без полиция. Но все ѝ се струваше, че то не би се отдалечило от къщи. Искала е да не чува кавгата, но да избяга на улицата? Защо? Ариана обичаше къщата, двора, семейството. Къде би могла да отиде?

Госпожа Брайт плачеше пред входа. Марк се втурна вътре и вдигна телефона. Лия спря да я успокои. Полицейската кола пристигна с вой след броени минути.

— Изчезнал е човек? — Полицаят кимна равнодушно. — Обикновено изчакваме двадесет и четири часа, но щом е наследствено обременена, нещата са по-сложни. Как изглежда?

Марк започна подробно да описва сестра си. След фигурата и лицето той се впусна в подробности за дрехите ѝ, и стигна до дребните монети — именно никелови, а не медни. Ариана ги носеше у себе си, за да се радва на блясъка им.

— Не се безпокойте, господине. Ще я намерим. Не може да отиде далече. Повиках и служебни кучета.

Кучета! Лия си представи ужасът на Ариана, ако към нея се спуснат някакви сумтящи животни и мъже в униформи.

— Марк, така няма да стане...

— А какво да правим? — Гласът му бе променен.

Тя се взря в лицето му и се изплаши, като видя колко е разстроен.

— Всичко това няма смисъл. Нещо бъркаме...

— Не може да бъде! Цели седемнадесет години не е чула някой да вдига скандал, а сега... Сбърках аз, че се поддадох на провокацията ти да я изведеш без разрешение. А сега тя плаща вместо нас.

Би било най-лошото пак да дадат воля на нервите си. На всяка цена трябваше да го убеди да не избързва с полицията.

— Слушай, виждам, че си ядосан. Но можем да открием Ариана, само ако се помъчим да я разберем!

— Искаш да кажеш, че не я познавам? Ако някой не разбира какво ѝ е нужно, това си ти!

За Лия беше ясно, че избухването му е предизвикано от страх.

— Да премислим всичко отново, стъпка по стъпка — настоя тя.

— Тя чу как се сдърпахме заради нея. Избяга от нас. В този момент може би е в опасност. Да продължавам ли по-нататък?

Той се свлече на стълбите и покри очи с ръце.

— Разходката до аптеката за Ариана беше празник.

— О, престани, Лия!

— По пътя говорихме за небето, за къщите, за минувачите...

— Сега не е време за това, моля те!

— Когато се прибрахме, Ариана сияеше от радост. Нашата свада превърна нейното чудесно приключение в изтезание.

Марк молитвено вдигна поглед нагоре.

— О, Господи!

— Тя много добре разбра, че кавгата е заради нея.

— Защо ли изобщо отворих уста?

— Какво може да й хрумне в такъв момент? Какво би направила?

Лия напрягаше мозъка си, поставяйки се на нейното място.

— Много естествено — ще избяга!

Макар и саркастичен, тонът му вече не бе така враждебен.

— Въпросът е — къде? При зъболекаря? Едва ли е запомнила пътя. Не разбираш ли, Марк? Скрила се е на място, което й е познато!

— Нали проверихме цялата къща?

— Къщата не е най-любимото й място.

— Бяхме и в градината...

— Наистина ли? Искам да кажа — всичко ли проверихме? — Тя вдигна глава. — Трябва да огледаме отново.

Лия решително го повлече към къщата. В кухнята видяха госпожа Брайт, кършеща ръце до полица, който викаше нещо по телефона. Въпросително ги погледна:

— Къде?

— Ще прегледаме пак. Сигурна ли си, че не е в бараките, при градинските инструменти?

— Там нищо не беше побутнато. Машините си бяха под брезента, както винаги.

— Брезента? — повториха в един глас Марк и Лия.

— Едва ли би й дошло наум да...

— Марк, трябва да имаш по-високо мнение за сестра си! — упрекна го Лия, докато тичаха нататък.

Марк запали лампата в първата барака. Край стените стояха изправени градински сечива, кофи и лейки. Тук би могла да се скрие само мишка. Във втората — по-голямата, грижливо бяха покрити с брезент два мотокултиватора.

— Нали виждаш, Лия? — появи се зад тях готвачката. — Никъде не може да...

Без да ѝ отвърща, Лия повдигна покривалото. Сгушена между двете машини, с глава, пълна със сламки, Ариана ги гледаше уплашено. Повдигна към тях подпухнало лице. По бузите ѝ имаше бразди от сълзите, долната ѝ устна трепереше.

— Не се сърди, Марк! Лия и аз сме добри.

Марк вече бе на колене до нея, галеше я с треперещи пръсти.

— Не се сърдя, скъпа, никога не съм се сърдил...

— Ти и Лия...

— ... започнахме един глупав разговор. Не искахме да те уплашим — прегърна я той.

— Ние бяхме добри, Марк! Беше много интересно. Видяхме катеричка и кристали... — Ариана бавно разтвори юмрука си и показа играчката. — Виж? — По лицето ѝ пробяга плаха усмивка. — Може ли пак да ги видим някой път?

Ако с поглед можеше да се разбие нечие сърце, погледът на Марк би пръснал сърцето на Лия на хиляди късчета.

— Може, миличката ми, ще отидеш да ги видиш. — Той вече шепнеше. Стана и помогна на Ариана да се изправи. След това, като че беше петгодишно дете, я вдигна и понесе на ръце.

Полицаят ги задържа до късно, за да оформи протоколите за произшествието. Госпожа Брайт отдавна беше се успокоила, а Ариана беше изкъпана, вечеряла и заспала. От кухнята Лия бавно се отправи към кабинета. Там цареше полумрак. Настолната лампа осветяваше само част от бюрото. Върху лицето на Марк падаха меки отблясъци.

Никога не ѝ бе изглеждал толкова посърнал и без: помощен. Ризата му беше разкопчана, косата разрошена. Тя едва се сдържа да не го прегърне и погали така, както той бе успокоявал Ариана.

— Седни — махна той към стола срещу себе си. — Трябва да поговорим.

Сърцето ѝ мъчително биеше, а ушите ѝ бучаха.

— Добре ли си вече?

— А ти?

— Още не. — Той измъчено се усмихна. — Но мисля, че ще се оправя. Поне се надявам.

Лия не се сдържа. Скочи и грабна ръката му.

— Моля те, прости ми. Не знам дали разбираш какво изживях днес. Обичам Ариана и съм последната, която би й помислила злото. Повярвай ми! — Той мълчеше. — Въобще не съм предполагала, че една малка разходка ще се превърне в такъв кошмар. Постъпих ужасно с теб и с Ариана. Извинявай! Знам, че искаш да се махна. Не ти се сърдя.

Остана поразена, когато, вместо да се съгласи, той изръмжа „Не!“ и така я дръпна, че тя се повали на коленете му.

— Аз трябва да искам извинение. Брат съм й, а ти я разбираш по-добре. Аз само вдигам скандали. А ти мислиш за нея.

Внезапно Лия се улови, че го гали по косата.

— Не ни оставяй. Ариана няма да го понесе.

Притисна се към гърдите му и затаи дъх. Почувства как някакво неясно желание се разгаря у нея.

— Не съм сигурна...

— Разбери! Необходима си ни, Лия. Не можем без теб.

Почувства, че го обича — до болка. Желаше го, както само влюбена жена можеше да желае мъж. Искаше го за себе си.

А той — какво й бе казал? „Необходима си ни. Не можем без теб.“ Беше му необходима, добре. И на Ариана. И на госпожа Брайт. Но дали я желаше така, както тя — него? Раздвижи се неспокойно в скута му и го накара да трепне смутен. Вдигна ръка и я зарови в къдриците й.

— Аз, Лия! — Устните му бяха срещу нейните и усети желанието му. — Аз не мога без теб!

Затвори очи под дъжда от целувки, с които той обсипа устните, очите, цялото й лице, но тревожните въпроси не спираха да я измъчват. Той нашепваше думи, които беше мечтала да чуе. Искаше я. Но дали за себе си? Или защото беше намерил жена, която разбираше Ариана?

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво, я повтори? — отекна из цялата къща гласът на Марк. Лия уплашено се дръпна назад.

— Трябва да запишеш Ариана на курс по танци. — Тя показва фотокопие на някаква програма. — Взех я от Школата за инвалиди. Организирана е от частна фондация. Не разполагат с кой знае какви средства, но работят чудесно. Родителите плащат според възможностите си. Заслужава си, Марк. Особено курсът по танци.

— Не си въобразявай смешни неща! Не желая да говорим повече.

— Но тя е пластична и има чувство за ритъм. Ти сам го каза!

— Е, и какво? Да я пратя да танцува в „Лебедово езеро“?

— Ще ѝ бъде приятно да излиза, да се среща с хора. Какво полезно за нея от това? Помисли сам!

— Ариана няма да излиза от къщи! Особено след всичко, което стана оня ден. Разбрано?

— Няма да я изведа без разрешение. Но, моля те, съгласи се! Никой няма да я обиди, аз ще съм с нея!

— Ариана няма да ходи на танци!

— Танците не са главното, а хората, Марк! Колкото повече гледам сестра ти, повече съм сигурна, че ѝ трябва приятели.

— Има си достатъчно — аз, госпожа Брайт, ти.

— Разбира се, че сме ѝ приятели. Ти си ѝ брат. Ние с госпожа Брайт ѝ помагаме. Тя живее с нас, но ѝ трябва по-широк кръг.

— Сестра ми е бавноразвиваща се! — Марк я изгледа под вежди. — Нали не си забравила това?

Прииска ѝ се да притисне главата му към гърдите си, да го погали и да му каже, че го разбира. Знаеше, че причината за гнева му са болката и страданието. Страдаше, че сестра му никога няма да е нормално момиче и че носи отговорността за нея. А и нямаше да наруши обещанието, което бе дал.

— Трябват ѝ приятели! — упорито повтори Лия.

— Остави това, Лия. Не съм съгласен. Не мога да рискувам!

— Много е важно Ариана да попадне сред хора с нейните възможности. Тук може да се сравнява само с теб, госпожа Брайт и мен. Знаеш ли колко пъти я намирам разплакана на пианото? Искане й се да може да свири!

— Ариана не се чувства добре? — Видът му бе загрижен.

— Нищо й няма — побърза да го увери Лия, — само й е скучно. Искане да намеря начин да се среща с други като нея, това е! — Беше напипала слабото му място. — Кой знае? Там учат бални танци. Може да си намери приятел и...

— Да не си посмяла да се подиграваш!

— Аз... — Тя бе поразена. — Господи, не исках да кажа, че ще тръгне на срещи! Имах предвид...

— Сестра ми не е нормален човек. И ти не можеш да промениш това. Разбери, Лия. Моите родители се примириха със състоянието й. Аз се примирих. Сега е твой ред.

— Но...

— Няма полза от „но“, „и“, „или“! Казах вече.

Лия прехапа устни. Този път явно бе прекалила.

— Нещо не си добре? — Госпожа Брайт я погледна загрижено.

— Да, не се чувствам добре — промърмори Лия.

— Разкажи ми. Чаят е готов. Ариана гледа видео и няма смисъл да я безпокоим.

— Тази сутрин ужасно се скарах с Марк. Казах му, че според мен Ариана скучае и трябва да вижда хора. Предложих му да учи танци и той излезе от кожата си. — Госпожа Брайт мълчаливо разбърка чая. — Как може Ариана да няма собствен живот? А ако се случи нещо с Марк?

— Той разбира това, Лия. Сигурна съм. Но идеята ти е в разрез с всичко, което е научил от родителите си.

— И Ариана, и Марк един ден ще съжаляват, ако той не й позволи да стане по-самостоятелна.

Лия отпи глътка чай. Беше взела решение. Бягството на Ариана беше доказало, че е права. Само трябваше да покаже на Марк, че сестра му има възможности, каквито не е и подозирал.

Докато Ариана обядваше, Лия отскочи до магазина и купи детски микрофон. В седем без четвърт Марк бе посрещнат от две певици, танцуващи под звуците на радиокасетофона в преддверието.

— Ние сме сестри Бибот! — изпищя Ариана. — Слушай!

Лия умоляващо се усмихна на Марк и подхвана кратката сценка, която бяха репетирали с момичето. Пееше тя, а Ариана пригласяше на припева и се въртеше в такт с музиката.

Лицето на Марк не говореше нищо... Накрая той изръкопляска.

Задъхаха се от поклони, докато накрая той изпрати Ариана да се преоблече за вечеря.

— Ако не бях ви видял, нямаше да повярвам.

— Че сме сестри Бибот ли? Измислихме ги днес следобед.

Тя поприглади косата си и се почувства неудобно.

— Невероятно! Ти промени този дом!

— Така ли?

Той я хвана за ръка и я поведе към дневната.

— Откакто се появи, трябваше да свикна с екстравагантни дрехи, странни фризури, гърмяща музика, бягства, предложения за уроци по танци, а сега — и с домашна рокгрупа. — Правеше се на строг, но очите издаваха, че му беше забавно. — Само да не си помислила да изнасяш спектакъла извън къщи!

— Ариана настояваше за този концерт. Искаше да те поразеем след дългия работен ден.

Марк хвърли сакото си и се отпусна в едно кресло.

— Вече не знам какво да очаквам, когато отворя входната врата. Прекалено смайващи забавления ми устройвате.

— Извинявай. И аз не очаквах да се развихрим така. Като видя микрофона днес следобед, Ариана стана неудържима. Но тя май позна. Заслужихме ли аплодисментите ти?

С отчаяна физиономия той стана и тръгна към нея. Преди да е успял да каже и дума обаче, в стаята се втурна Ариана, следвана от госпожа Брайт. Момичето се хвърли към него с усмивка, от която в стаята сякаш стана по-светло.

— Хубаво пеем, нали, Марк?

— Ти пъ чудесно, Ариана!

Тя признателно обви ръце около него. Когато той опря лице в златистата ѝ коса, на Лия ѝ се стори, че очите му овлажняват.

В края на обема госпожа Брайт влезе в трапезарията за чиниите и Марк я помоли:

— Би ли завела Ариана горе? Трябва да поговоря с Лия.

„Сега пък за какво?“, учуди се Лия. Последва го в дневната, загледана в стройните му силни крака. Трябва да се е занимавал с атлетика — иначе откъде такава стойка и такава гъвкава походка? Когато той се облегна в креслото, забеляза колко широки са раменете му. Сигурно се бе побъркала! Все повече се поддаваше на чара му. Седна срещу него. Гледаха се един дълъг миг, но тя не издържа и сведе очи.

Марк произнесе две думи, които Лия най-малко бе очаквала:

— Ти спечели! — Забелязал изненадата ѝ, той продължи: — Победи. Ариана може да отиде на курс по танци. Но ако нещо не върви, ако се изплаши или не ѝ хареса, не я насилвай.

— Марк, сериозно ли говориш?

— Сигурно не съм с всичкия си, но...

— Непрекъснато ще съм с нея, обещавам! Няма да позволя да ѝ се случи нищо. Всъщност, най-добре е да дойдеш и ти, за да се убедиш, че всичко е наред.

— Предлагаш ми да напусна работа, за да отида на танци?

— Защо не? Все едно, ще мислиш само за Ариана. Защо да не отделиш малко време, за да провериш как се чувства тя?

— Откъде ти идват на ум? Способна си да ме уговориш за всичко! Отначало курсът, сега и това...

Лия се усмихна и само сви рамене.

Школата имаше светли, огрени от слънце салони, с големи прозорци и прясно боядисани стени. Отвсякъде се носеше танцова музика, а в коридора миришеше на пуканки. Лия вървеше между недоверчиво гледащия Марк и изгарящата от нетърпение Ариана.

— Виждаш ли, Марк? — Тя посочи с поглед момичето. То вървеше без следа от уплаха или нервност. — Всичко ще е наред. Ето, тук е залата за танци. Виж, Ариана, там са останалите от твоята група. При госпожа Макати. Тя ще те учи.

Лия повери момичето в сигурните ръце на учителката и потърси с очи Марк. Беше седнал в ъгъла с вид на току-що разделил се с нещо свидно човек.

Мълчаливо гледаха как госпожа Макати проведе загриващи упражнения и започна да показва по-лесните стъпки.

— Ето, нали ти казах? — прошепна Лия. — Ариана се усмихва!
— Толкова се притеснявах — призна той. — Откъде да знам къде ще се чувства добре?

— Довери се на интуицията си. Ти си чувствителен и разумен. Какъв съвет би дал, ако Ариана беше дъщеря на твой клиент?

— Не обичам клиентите си по същия начин! Не мога да бъда безпристрастен, когато става дума за нея.

— А пък аз не мога да бъда безпристрастна, когато...

— Страхотна си! Нямах равна. — Той внезапно се вгледа в групата. — Но какво става там?

Ариана беше прегърнала слабават млад мъж, с очила и буйна коса. Дватама се придвижваха като блъскащите се колички от Лунапарк, но през цялото време щастливо се усмихваха.

— Какво правят те?

— Танцуват. Нали за това дойдохме тук?

— По двойки? — Марк се ядоса. — Мисля, че не...

Пред тях изникна госпожа Макаги, тананикайки си мелодията.

— Ариана се справя чудесно. Струва ми се, че е доволна, как мислите? Помоли ме да ви предам нещо.

— Какво? — напрегнато попита Марк.

— Да ви кажа да поканите Лия на танц. Нали е много сладка?

В другия край на залата Ариана правеше знаци на Марк, докато се препъваше в маратонките на кавалера си.

— Толкова е мила! Сигурно не можете нищо да й откажете?

Марк рязко стана и пое ръката на Лия. Когато двамата се завъртяха по излъскания под, момичето им се усмихна широко.

— Много си добър! — прошепна Лия.

Усети натиска на ръката му и топлият му дъх докосна лицето ѝ.

— Не, Лия, грещиш. Чувствам се глупаво.

— Тогава защо ме покани?

— За да зарадвам Ариана.

Телата им се притиснаха. Опита да потисне надигащото се желание, като се съсредоточи върху стъпките. Ляв. Десен. Ляв...

Той ненадейно я завъртя с неподозирано умение.

Когато я погледна отново, погледът му се бе разведрил.

За момент Лия забрави, че танцува в залата на школата за инвалиди — далеч не най-романтичното място. Сякаш се беше

пренесла в друг, по-красив свят, където тръпнеше в обятията на Марк и се наслаждава на силата му и на неговата нежност.

Въздъхна разочаровано, когато мелодията свърши. Замислено се отдръпнаха встрани, докато останалите двойки се втурнаха към чашите със сок, които госпожа Макати раздаваше.

— Не мога да повярвам! — възкликна Марк. — Ариана пърха от радост! Не бях предполагал, че е толкова общителна. Боях се да не се уплаши в подобна обстановка. Майка ми беше убедена, че ще изпитва ужас, ако не сме до нея.

— Марк, ясно е, че майка ти се е заблуждавала. Прекалено сте пазили Ариана. Сега разбра това, нали? Убеди ли се, че за нея ще е добре да идва тук?

Той помръкна. Не бе виждала толкова мъка в очите на мъж.

— Имай милост, Лия. Не говори така. Страхувам се за нея...

Потъгнаха в мъчително мълчание. Прекъсна го доброжелателната госпожа Макати — беше дотичала, сияеща.

— Господин Адамс, бихте ли желали с Ариана и нашия директор, господин Орсон, да разгледате училището?

Марк въздъхна толкова тежко, че би разколебал човек с по-слаби нерви. Но накрая се примири.

— Идваш ли с нас? — попита той Лия през стиснати зъби.

— Аз вече съм го разгледала. Идете вие с Ариана — безгрижно ги отпрати тя, уверена, че Марк ще омекне отново, когато чуе радостните възгласи на момичето.

— Какво слънчево дете! — изпрати ги с поглед учителката. — Би била любимка на групата. Има прекрасен характер.

— Уверена съм, че лесно ще склони брат си да я пусне пак. Той прекалено се страхува за нея.

— Нещо обикновено в такива случаи — съгласи се госпожа Макати. — Трудно е за близките да оставят детето да се учи от собствените си грешки и неуспехи. Сто пъти по-трудно е това при деца с някакъв недъг. А друг начин няма. — В гласа ѝ зазвуча нотка на състрадание. — Сърцето ми се къса като си помисля, че няма да сме тук, за да помагаме на тези деца!

— Какво значи „няма да сме тук“?

— Не сте ли чула? За делото, имам предвид? Мислех, че знаете какво ни грози. — Госпожа Макати свали да изтрие очилата си. Очите

й бяха влажни и тъжни. — Имаме финансови проблеми, досега все някак се справяхме. Управителният съвет реши, че можем да стъпим на крака, като открием целодневна градина за увредени деца. Постъпленията щяха да покрият дефицита. Всичко вървеше добре, докато дойде съдебната призовка. Точно бяхме завършили разширението на детската площадка.

Лия се досети за новите съоръжения в градината.

— Хвърлихме доста средства, за да сме готови за новата група. Не само за площадката — за нова детска стая, за допълнителен персонал. И тогава започнаха проблемите. Навярно много от хората в съседните блокове са сметнали, че децата ще вдигат много шум и са наели адвокат. Твърдят, че детското заведение безпокояло живеещите наоколо. Според мен се чудят как да ни махнат оттук, защото ни смятат за петно върху квартала.

— Петно ли!

— Не разбирате ли? Не искат обременени и недъгави деца да се събират в техния квартал. Някои се страхуват от тях, други просто се отвращават. Със съжаление трябва да призная, госпожице Брок, че работим сред нецивилизовани хора.

Лия бе смаяна от подобно отношение.

— Горките деца, с какво могат да им навредят?

— И вие, и аз знаем това, но изглежда има много невежи хора. Като че се боят да не се заразят. Умът ми не го побира! При нас идват най-очарователните, най-милите и безпомощни същества! Ако ни осъдят, ще загубим всичко. А нямаме средства да започнем наново на друго място.

— Невероятно! Какво казва вашият адвокат за всичко това?

— Това е другият проблем. Нямаме пари за хонорари.

— Значи нямате кой да поеме защитата пред съда?

— Поне засега. Господин Орсон се мъчи да уреди нещо. За да не загубим всички шансове, с делото трябва да се заеме юрист, истински загрижен за горките деца.

При последните й думи лицето на Лия просветна.

— Не се безпокойте повече за това. Сигурна съм, че нещата ще се оправят. Ще видите!

Едва дочака да свърши обиколката на Ариана и Марк. Когато се върнаха, Ариана грееше от удоволствие, а от мрачното настроение на

Марк при тръгването му не бе останал и помен. В колата момичето задряма върху сакото на брат си, което свиха вместо възглавница. За Лия това бе най-добрият момент да каже на Марк за проблема, който я вълнуваше.

— Е, как ти се стори?

— Кое? — Видът му бе някак отнесен, а това не вещаеше добро.

— Школата, където бяхме! Хареса ли ти?

— Горещо-долу... — Взираше се като хипнотизиран в пътя.

— На Ариана много ѝ хареса. Там се чувства добре. Само сляп не би видял това.

— Може би.

— Жалкото е, че може би ще загуби точно това, което толкова ѝ харесва!

— Не съм казал, че не трябва да ходи там... Поне засега.

— Имам предвид школата. Може да я закрийт. Заради някакво глупаво дело. — Той прояви интерес. — Учителката ми каза.

Тя му разказа за придирчивите съседи и съдебния иск във връзка с „нарушеното спокойствие“ и „опетняването“ на квартала. Докато говореше, Марк все по-силно стискаше волана, докато кокалчетата му побеляха.

— Трябва да са съвсем смахнати! — избухна накрая той. — Деца на специална площадка и под надзор не могат да безпокоят никого.

— Знам това, но сигурно в ход е кампания срещу тях — тя тактично замълча, — а те даже нямат свой адвокат!

— О, не, престани! — Марк енергично завъртя глава. — Да не си решила да ме намесиш и в тази история? Като че не ми стигат другите грижи!

— Помисли! Тези хора се нуждаят от помощ. Къде иначе да се срещат, да търсят приятели? Марк, ти можеш да им помогнеш, за теб това ще е детска игра!

— Благодаря за доверието! Ти нямаш и представа от право.

— Е, и? От право не, но от увредени деца? А за теб съм си създала идеална представа! Рядко се срещат хора като теб.

За щастие или за нещастие, но точно тогава Ариана се събуди.

— Нали и утре ще отида на танци, Марк?

— Видя ли? — плесна с ръце Лия.

Намръщен, той натисна педала на газта. Стигнаха вкъщи за рекордно време.

СЕДМА ГЛАВА

На другия ден Ариана спа до късно, изтощена от танците.

— Детето не затвори очи цяла нощ — загрижено събщи госпожа Брайт сутринта. — Всеки път, когато я завивах, тананикаше и риташе под завивките.

— Танцувала е — обясни Лия, като си наливаше кафе. — Вчера беше на седмото небе.

— Майка ѝ би казала, че е прекалено впечатляващо за нея.

Лия си спести отговора. И тя бе прекарала безсънна нощ, разтревожена от мрачното настроение на Марк.

— Кога тръгна на работа Марк? Не чух колата тази сутрин.

— Още нямаше шест. Даже не си изпи кафето. Имал среща.

Телефонът я прекъсна. Лия вдигна слушалката:

— Дом Адамс?

— Лия? Марк се обажда. — Представяше се излишно, не би сбъркала гласа му сред хиляди други. — Забравил съм една папка, която ми трябва. На бюрото ми е. Можеш ли да я донесеш в кантората?

Лия събщи на госпожа Брайт за молбата на Марк и хукна като дете, прескачайки по две стъпалата към стаята си. Избра от гардероба небесносин костюм. Спомни си за онази вечер, когато дойде Мелани Дийн. Днес нямаше да се остави да изглежда като загубената прислужница. Бързо се облече, оправи косата си и си сложи червило. След пет минути вече беше в колата. Толкова ѝ се искаше да отиде при Марк! Дори си тананикаше валса, който бяха танцували в школата.

Дълго търси място за паркиране. Притеснена и задъхана, тя се втурна към кабинета му. На вратата се сблъска с Мелани Дийн, прегърнала куп папки. Изглежда я като ужилена:

— Ти?

Лия би предпочела да срещне лавина от ледени кубчета. Мелани беше в строг черен костюм. Тоалета допълваха елегантни златни бижута и безупречен маникюр. В сравнение с нея Лия изглеждаше направо жалка.

— Марк... Аз... Той позвъни.

Мелани се усмихна ехидно, но Лия бързо се промъкна край нея и хлопна вратата пред носа на Мелани.

Марк я посрещна много по-топло.

— Благодаря, Лия! Наистина съм ти признателен, че дойде. Седни, ще ти поръчам кафе.

Докато той се ровеше в папката, тя огледа стаята. На едната стена бяха наредени почетни грамоти и награди, а на другата — дипломи. Третата бе украсена с картини, всяка от които очевидно струваше повече от нейната годишна заплата.

Самочувствието ѝ се разколеба. Как бе могла да помисли, че знае по-добре от него какво е необходимо за сестра му? С неговото образование, престиж, способности?! Как бе имала смелостта или глупостта да го тормози със съображения какво е добро за неговото семейство? Устата ѝ пресъхна.

— Марк, би ли прегледал тези документи? — Мелани се втурна и спря в средата на стаята, отметнала тъмната си коса. — Сигурно това е... О-о! — Тя не скри недоволството си. — Вие още сте тук?

Лия инстинктивно почувства, че папките бяха само предлог, за да провери какво става. Какво ли беше очаквала?

— Това ще почака, Мелани! — Марк посочи с молив папките. — Госпожица Брок и аз трябва да обсъдим нещо преди срещата с господин Бартолд.

По лицето на Мелани се изписа несъгласие, но тя отстъпи, явно извън кожата си.

Лия още по-остро почувства неравенството между тях двамата. Марк беше нейната противоположност. Той беше богат, тя едва връзваше двата края. Той беше чернокос и мургав, тя — русокоса и бледа. Той поддържаше ред и точност, тя предпочиташе импровизациите и изненадите... А противоположностите се привличат!

Телефонът на Марк извънтя и от вградения високоговорител се чу гласът на секретарката:

— Току-що се обади господин Бартолд. Повредила се е колата му. Удобно ли ще е да го приемете след час-два?

— Чудесно. Предайте му, че ще се срещнем в един часа. — Марк прекъсна за момент връзката и се обърна към Лия. — Май че

следващите два часа съм свободен.

— Прибирам се и те оставям да работиш.

— А не може ли да дойдеш с мен да обядваме? Има едно тихо кътче, на две крачки е.

Ако беше поискал, би хрускала и сухари на поляната пред Белия дом! Замислена, Лия го последва в сенчестото бистро. Все по-трудно ѝ беше да отделя влечението си към Марк от положението си на гувернантка в дома му. Във всичко това имаше нещо нередно. Ако се разтълкува, влюбена в работодателя си гувернантка означаваше жена, която я чакат неприятности. Но тя нямаше представа как да ги избегне.

Келнерката взе поръчките, преди Лия да се осмели да попита:

— Сигурен ли си, че имаш време? Изглеждаш прекалено зает!

— Не мога да пропусна да обядвам с красива жена! — Погледът му, изразяващ нескрито възхищение, я накара да потръпне.

— Престани! — Тя неволно притисна с ръка устните си.

— Какво да престана?

— Нищо, нищо! — Лия се изчерви. — Ти ме гледаше и аз...

— Не обичаш да те гледат? — Явно се забавляваше, това личеше и от тона, и от трапчинката, появила се на бузата му. — Обичам да те гледам!

— Марк, ти не трябва... Тоест, ние не трябваше... Ако не...

— Има ли нещо общо с това, че си при мен на работа?

— Никога не съм си представяла подобни отношения. Не съм очаквала да обядвам с теб, да танцуваме, да... — Лия стисна устни, а вътрешният ѝ глас продължи: „Да се влюбя в теб!“

— Ние сме големи хора, Лия — произнесе той сериозно като адвокат, представящ неопровержимо доказателство. — Можем да правим това, което желаем. Ти знаеш и аз го оценявам, че договорът с теб ми донесе много повече, отколкото бях предполагал. — Марк погали пръстите ѝ, впити в изпотената чаша. — Ти не изпълняваш просто задълженията си, а си направо като стихия. От първия момент започна да...

— Съжалявам. Имам навика да казвам това, което мисля.

— И то доста смущаващо. Но в думите ти винаги има нещо рационално, не мога да го отрека.

— Извинявай за неприятностите, Марк, но аз наистина мисля доброто на сестра ти.

— Знам. Доказваш ми го всеки ден. — Той прекара език по устните си. Лия го проследи с унесен поглед. — Колкото и да си неудържима, Лия, ти си... необикновено очарователна. — Последните му думи прозвучаха като милувка. Тя болезнено усещаше допира на ръцете им. — Не ми се иска, но трябва да призная, че преди да дойдеш ти, вкъщи... Бяхме изпаднали в летаргия. Ти ни върна към живота.

— Боя се, че по-скоро те разгневях.

— Да, така е, и сигурно пак ще го правиш. — Той потърси погледа ѝ. — Хубавото е обаче, че ти ме пробуди от тъжния ми сън. Нищо не би могло да върне родителите ми, да ме освободи от грижите за сестра ми, да направи живота ми по-нормален... Напълно го осъзнавам.

Думите му събудиха у Лия достатъчно смелост, за да се върне към опасната тема.

— Марк, мислех си за делото срещу школата...

— Да, ако положението е такова, както ти го описа, наистина е опасно. Надявам се, че ще намерят добър адвокат.

— Точно това е проблемът — те нямат адвокат! Нямат възможност да наемат. Лутат се и не знаят какво да правят.

— Трябва да намерят кой да им помогне, и то незабавно.

Лия му отправи най-трогателния си поглед.

— Можеш ли да им помогнеш, Марк? Да се заемеш с делото?

Той я изгледа изумено.

— Кога бих имал толкова време, за да им окажа безплатна помощ? А и не знам, дали Ариана ще продължи да ходи там!

— Почакай, не може да не си забелязал колко по-самоуверена е тя още след първото посещение! Колко по-весела... Ще бъде ужасно да загуби възможността да намери нови приятели.

— Не бива да продължава! — Упорито вирнатата брада и присвити очи говореха, че няма намерение да отстъпи.

— Мисля, че си несправедлив.

— Аз? — Гледаше я в недоумение. — Какво имаш предвид?

— Дори и да смяташ, че школата не е най-доброто място за Ариана, помисли за всички други, които намират там радост.

— Никому не отричам правото да...

— Помисли за родителите на тези нещастни деца! Не всички могат да си позволят да имат гувернантка, Марк. За много родители е

проблем на кого да поверят децата си. Школата ще бъде спасение за десетки такива семейства.

— Стига, Лия, не драматизирай нещата. Ще намерят адвокат...

— Но не и способен като теб!

— Откъде знаеш какъв адвокат съм? Ами ако съм некадърник?

— Да не би да се надяваш да повярвам?

Личеше, че е поласкан и загрижен едновременно.

— Така да бъде — добър адвокат съм. Но това не означава, че имам време да им предложа услугите си.

— Само се поинтересувай! Провери какво може да се направи. И пак те моля, помисли за Ариана и за други като нея.

— Ще опитам да проуча положението и да помогна със съвет.

— Това ще е чудесно, Марк! Благодаря, благодаря, благодаря! — Лия стисна ръцете му и се усмихна. — Знаех колко си добър!

— Това не е така просто, Лия.

Лия не се разтревожи от скептицизма му. Щеше поне да провери какъв е проблемът, а това не беше малко.

До края на обяда бърбиха за книги и за филми. Когато дойде сметката, бяха удивени колко бързо е минало времето.

— Ако не тръгна веднага, срещата ми пак ще пропадне.

— А пък аз прекалявам с добротата на госпожа Брайт.

— Другия път никой няма да ме чака в кантората — обеща той. Стори й се, че не е разбрала. „Друг път“? — Някой път ще вечеряш с мен, нали, Лия?

— Да — отвърна тя с мек и унесен глас.

Станаха едновременно. Лия се наведе да вземе чантата си от стола и загуби равновесие. Марк я задържа, но след това не пусна ръцете й. Чу как поема въздух и усети близостта му.

— Марк, аз...

Целувката му я прекъсна. Устните й покорно се разтвориха под неговите. Задъха се и сърцето й ускори ритъма си. Господи!

Пламъкът угасна така бързо, както бе пламнал. Опомниха се едновременно. Лия се отдръпна с оправданието колко трябва да бърза за вкъщи. С цялото си тяло усещаше погледите на келнерката и на любопитните посетители.

Заговориха едновременно:

— Не трябваше да правя това...

— Обикновено аз не...

— Прости ми, Лия, нямах право да правя това — нито сега, нито тогава, когато Ариана избяга. — Марк пусна банкнота в линейката със сметката. — С теб понякога... се забравям.

— Забравяш?

— Забравям отношенията ни, обстоятелството, че си у нас заради Ариана. Не заради мен! — Лицето му стана непроницаемо. — Извини ме. Няма да се повтори.

Лия усети как отчаянието я завладява. Нима всичко свършваше дотук?

— Тази вечер ли? Да, забравил съм. Доста ми се струпа напоследък... Знаеш, че не си падам по тези неща, но такава покана... Имам, не — благодаря... В девет... Да, да, знам, разбира се. Дотогава — довиждане!

Лия чу телефонния разговор. Марк беше в кухнята и гласът му я задържа в антрето. Тъкмо тръгна към стълбите, когато той я хвана за ръката.

— Чакай, Лия. Трябва да ми помогнеш. И този път...

— Да? Само кажи. Нещо спешно ли има?

— Може и така да се каже. — Изглежда тази мисъл го развесели. — Тед Форестър устройва парти.

— Това се казва спешен случай!

— Не се подигравай. Не знаеш какъв е Тед!

— Разбира се, не го познавам! Какво е станало, Марк?

— Тед Форестър е единият от партньорите във фирмата. Кани гости довечера и настоява да отида и аз. Обикновено му отказвам, но вече може да се обиди.

— Не виждам нищо ужасно. — Тя се освободи от ръката му. — И аз не съм била на такова събиране от доста време. Защо да не отидеш за половин час?

— При Тед не става така. Освен това, пропуснал съм доста събирания на неговия кръг напоследък. — Той се загледа в Лия с присвити очи. — Но ако ти дойдеш с мен... и изведнъж те заболи глава?

— А, не, не, остави това! — замаха с ръка тя. — Не искам да ти служа за прикритие. Нали съм само гувернантка, забрави ли това? И то гувернантка на Ариана, а не на теб.

— Само си помислих, че ако дойдеш с мен, ще можем да си тръгнем по-рано. Освен това вече му казах, че ще отида с приятелката си!

Лия усети капана, но към подозрението ѝ се прибави интерес.

— Май ти става навик.

— Значи — тръгваме след час — триумфално се засмя той. — Тед каза да си вземем и бански костюми!

Лия още се чудеше как се остави на Марк да я убеди, когато застанаха пред аристократична къща в готически стил.

— Ето ви и вас! — гръмна откъм вратата приветлив глас. — Охо, кой е дошъл? Твоята дама? Много е хубава! Крайно време беше, Марк!

Домакинът беше висок като върлина мъж над тридесетте. Изглеждаше грозен, докато не се усмихна. С блестящи очи и уста, пълна с криви зъби, ѝ заприлича на смешен таласъм от илюстрациите за деца, но ѝ харесваше непосредствеността му.

— Здравсти! Аз съм Тед Форестър — партньор на Марк. Един от капацитетите. Нали разбираш, никой няма да ме вземе заради красотата ми.

— Не го оставяй да те омотае, Лия — предупреди я Марк.

Засмян, Тед ги поведе към другия край на къщата. В стаите, през които минаха, Лия мярна удобни мебели, много книги и мъжка бъркотия. От кухнята миришеше на нещо вкусно.

— Сготвих котлети, пилешки бутчета, гъби — показа Тед отрупаната маса. — Не се церемонете, вземайте си!

Над масата се бяха навели три двойки, опитваха специалитетите на Тед и на висок глас ги хвалеха. Спряха за момент, за да погледнат влезлите. Марк веднага я запозна и с другия си партньор Франк Грант, с управителя Джери Вебер и със счетоводителя Хари Морган, както и с жената на Хари — Линда. Приятелките на Франк и Джери се представиха сами.

— А сега — хапнете, настанете се удобно, потопете се, водата в басейните е гореща и има агрегат за мехурчета — покани ги Тед. Красивата му червенокоса приятелка се казваше Нита.

След малко учтивите реплики стихнаха и двойките започнаха да се уединяват. Дори и домакинът забрави своите задължения.

— А сега? — прошепна Лия. Чувстваше се неловко.

— Да отидем при Франк и Джери. Сигурно ще им е приятно да поговорим. Рядко се появявам с приятелка на такива места, а ако не е свързано с работата, въобще не ходя. Колкото по-бързо задоволим любопитството им, по-рано ще може да си тръгнем.

Зад къщата имаше просторна градина с басейн с топла вода и подводен масаж. Меко светеха японски фенери. Докато Марк наливаше чашите, Джери Вебер разведе Лия наоколо.

— Тед е страхотен по партитата, харесва ти, нали? Жалко, че Марк почти не се появява... Да вземеш да промениш малко навиците му. Напоследък съвсем е отвикнал да се забавлява...

Лия се чудеше какво да каже. Беше си представяла приятелите на Марк съвсем другояче — издокарани като пингвини, надуто обсъждащи юридически казуси, а не тази непринудена компания. Марк се върна и я поведе към дневната. Потънаха в меките кожени кресла. Той огледа полутъмната стая:

— Тед сигурно харчи луди пари за свещи.

— Приятелите ти са много... интересни.

— Много различни от мен, искаш да кажеш? — засмя се Марк.

— Да, и това.

— И аз бях като тях, преди да... — Той млъкна и впери невиждащ поглед пред себе си.

— Не е необходимо да страниш от приятелите си заради Ариана.

— Знам. Само че сега чувствам много по-голяма отговорност...

Висок кикот откъм басейна привлече вниманието им.

— Искаш ли да поплуваме? — предложи Марк. — След това ще можем да се измъкнем с чиста съвест.

На закачалката в банята Лия забеляза цял куп бели пухкави хавлии. Бързо си сложи бикините. В тях изглеждаше доста сексапилна и това малко я притесняваше. Марк я чакаше в коридора, също по хавлия, свободно развяваща се, откривайки мускулест гръден кош. Тръгнаха към градината, но на изхода Марк изненадано възкликна и дръпна назад.

— Сигурно няма да ти хареса...

Тед и Нита се прегръщаха на една от плажните скари, а останалите бяха в басейна. Лия се огледа смутено.

— Какво толкова може да... О-хо!

Край басейна се валяха бански костюми.

— Може и да работя с тези приятели, но по никой начин няма да се изкъпя тук с тях — решително заяви Марк. — Ела с мен.

Сърцето на Лия спря, като видя, че влизат в спалня. Марк обаче отмина леглото и отвори вратата отсреща. Озоваха се в нещо като оранжерия. От градината я отделяше стъклена стена. Две свещи горяха върху малка масичка на пода. В полумрака Лия едва не падна в басейнчето пред нея. Докато си възвърне самообладанието, Марк бе свалил хавлията и опитваше водата:

— Идваш ли?

Беше доволна, че тъмнината скрива пламналото ѝ лице, а и онова, което откриваха бикините. Пусна в ъгъла хавлията и стъпи във водата. Беше топла, погъделичкаха я мехурчета и аромата на жасмин. През зъби пое въздух и се потопи.

— Господи! Какво блаженство!

Стъпалото ѝ бе докоснало крака на Марк. Но усетила стегнатите мускули, тя се дръпна назад.

— Не се бой, не хапя! — дочу тя приглушения му от бълбукането на водата глас.

— Май не трябваше да идваме, Марк. Все пак, аз съм само...

— Тихо-о-о, успокой се! — чу го тя зад себе си и усети как пръстите му нежно масажират основата на врата ѝ. Отпусна се.

— О-о-о, много е приятно!

— Видя ли? Защо трябваше да се притесняваш?

Той се засмя и Лия се отпусна в ухаещата на жасмин вода. Усети, че се разтапя под ръцете му.

— Марк, аз... — обърна се тя, но устните му я прекъснаха. Усети влажното им, топло докосване и се притисна към него, без да мисли за последствията. Точно тогава прозвуча звън. И двамата трепнаха и извърнаха глави, очаквайки да видят смеещия се Тед.

— Аз... ох!

— Като че е време...

— Наистина, отивам да се облека...

Лия припряно изскочи от водата, подгонена от мисълта какво щеше да се случи, ако не беше се опомнила. Преди Марк да успее да каже нещо, тя хукна към банята да се скрие и да изтрие сълзите, внезапно насъбрали се в очите ѝ.

— Р-А-К. Рак. Не мога да го напиша! — Ариана хвърли молива.

— Разбира се, че можеш! Нали пишеш името си? Опитай пак.

Лия отново сложи молива в ръката ѝ.

— Не обичам да пиша тази дума! — възпротиви се момичето.

Учителят бе определил кои думи да пише за упражнение, но бе невъзможно да я заставят.

— Какво обичаш тогава? — попита Лия спокойно. Беше настинала и я болеше глава.

— Искам да науча нови думи.

— О-о-о! — Дали не бе настъпило дългоочакваното пробуждане?
— Кои, например?

— Знам „Марк“: М-А-Р-К. Но не знам „Лия“.

— Искаш да напишеш моето име?

Много по-лесно бе да учиш дете, което проявява интерес, зарадва се Лия. Ариана старателно се трудеше над трите букви. След това започна да преписва името на брат си. Лия се готвеше да ѝ даде почивка, когато момичето заяви:

— Искам да науча друга дума!

— Коя дума? „Коса“? „Очи“?

— Не, не! — завъртя глава Ариана. — Искам да напиша „обича“.

Лия не се изненада много от нейния избор. Това бе най-често употребяваната дума, когато ставаше въпрос за предпочитанията на момичето.

— Добре, нека бъде „обича“. О-Б-И-Ч-А. Ето така: първата буква е „О“, втората — „Б“, така...

След малко трябваше да се откъсне от урока — госпожа Брайт дойде да ѝ каже, че Кристина я търси по телефона. Когато се върна, удивена видя, че редовете са изпълнени с новите думи.

„ЛИЯ ОБИЧА МАРК“, се виждаше на един ред. „МАРК ОБИЧА ЛИЯ“, гласеше друго изречение.

„ОБИЧА, ОБИЧА, ОБИЧА“

— Можеш ли да прочетеш моите думи? — гордо попита Ариана.
— Разбира се! — Лия усети, че пламва. — Хубаво пишеш.
— Прочети ги на глас? — Лия неохотно се подчини.
Като чу това, което бе написала, Ариана доволно се усмихна.
— Хубаво е — съгласи се тя и гордо поклати глава.

— Не прекаляваш ли с тези танци? — изръмжа недоволен Марк, като обличаше сакото, което току-що беше свалил. — Тази седмица Ариана три пъти вече ходи в школата.

— Не бих те молила да ни закараш — обясни Лия, — но взимам някакъв сироп против настинка, който ме унася.

Пъхна пакетче книжни кърпички в чантичката си. И двамата избягваха да споменават за партито на Тед.

— Никак не ми тежи да ви закарам. Имам предвид, че Ариана прекалено много излиза от къщи.

Курсът по танци бе станал център на противоречията между тях. Вече започваше петата седмица, откакто Ариана ходеше там. Марк не се решаваше да се противопостави, виждайки колко е ентузиазизирана. Лия не бе научила и нищо ново за делото срещу школата.

— Аз съм готова, Марк! — Ариана се спусна по стълбите. Беше подобрила забележимо координацията на движенията си. Марк я погледна, примири се с неизбежното и отвори вратата.

— Какво има днес в школата? — учуди се той, като приближиха.
— Обикновено няма проблеми с местата за паркиране.

— Май че са открили още групи. — Лия посочи напред. — Остави ни там. Ще те изчакаме вътре.

— Кои са тези? — посочи Ариана трите жестикулиращи момчета, застанали пред входа.

— Тук са започнали да се навъртат някакви, които ми изглеждат доста... нахални — отбеляза Лия.

— По-добре е да не идвате повече сами. — Марк спря до тротоара. — Ще паркирам там и идвам.

Лия и Ариана не бяха направили повече от пет крачки, когато едно от момчетата завика:

— Ето още една! Тук е пълно с кретени! Видяхте ли онзи преди малко как ходеше? — Момчето направи гримаса и започна да имитира

походката на някой от посещаващите школата.

— Какво ти има, малката? — озъби се друго на Ариана. — Май ти е празна кратуната?

— Смахнати! Смахнати! Смахнати кретени!

Ариана, озадачена от непознатите ѝ изрази, попита Лия:

— Какво значи „смахнати“?

— Ти си смахната! — Третото момче, с провиснали мазни коси, високо се изсмя. — Толкова е тъпа, че не знае каква е!

Лия повлече Ариана след себе си.

— Не им обръщай внимание, мила! Това се едни невъзпитани момчета. Няма да ги гледаме. Ние отиваме в школата...

— Защо ме наричат така?

В гласа на Ариана прозвуча страх. Едно от момчетата опъваше краищата на очите си, за да наподоби очите на Ариана и правеше грозни гримаси. Другите две се кривяха и се хилеха край него.

Представлението им не продължи дълго. Тримата бяха така заети да се подиграват и да плашат отдалечаващата се Ариана, че не забелязаха връхлитания Марк. Той грабна две от тях за яките и блъсна главите им една в друга.

Лия поведе Ариана във входа на школата и се втурна обратно.

— Марк, недей! — задърпа го тя с всичка сила.

— Ще размажа тези малки...

Точно от това се боеше Лия.

Той докопа третото момче отзад за якето. Ужасеният хлапак така се замята, че се отскубна и побягна, без да се оглежда.

Лия се вкопчи в Марк. Държа го така, докато тримата се скриха от погледа му. Той още дълго свиваше и разпускате юмруци, като се мъчеше да се успокои.

— Защо ме спря, Лия? Щях да разпъртушиня тази сган...

— Точно затова! Какво би помогнало това на Ариана?

— Ариана! — сепна се той. — Тя къде е?

— Там, вътре. — Лия не се безпокоеше, защото бе видяла, че на входа я пое Алф Орсон. — Нищо ѝ няма!

— Да — нищо ѝ няма! Тя в никакъв случай не биваше да преживява това, Лия. Много добре си знаех докъде ще доведат тези дрънканици за курсове и срещи с приятели! Не знам как те послушах. Родителите ми бяха прави. Това повече няма да се повтори!

Значи, кръст на всичко постигнато! Лия изтри сълзите от очите си. И то заради трима безсърдечни хлапака!

— Всичко ли е наред при вас? — Алф Оренсон бе се приближил. — Ариана ми каза какво е станало. Повиках полиция. Искат да говорят с вас. Обещаха да изпратят още един полицаи в квартала, докато тази напаст не се махне оттук.

— Ариана повече няма да стъпи тук.

Лия не бързаше да се предава:

— А какво ще стане с курса по танци?

— Още отначало беше лоша идея. Няма да го посещава.

— Само че какво ще каже самата Ариана?

— Дали изобщо ще поиска след днешния случай?

— Тя обича да танцува!

— Може да танцува и вкъщи.

— Приятно ѝ е с новите приятели!

— Ние също сме ѝ приятели.

— Марк, не смятам, че ще е добре да...

Погледът, който ѝ отпрати, я смрази.

— За мен ти си отговорна за случилото се! Би трябвало да... Но ще си нужна на Ариана повече отпреди. Само не прави повече нищо, което отново може да я застраши.

— Лия е една от най-добрите специалисти, които съм виждал да работят с обременени деца. Господин Адамс, радвам се, че разбирате колко се нуждае сестра ви от нея. И е жалко, че ограничавате талантлива и ентузиазизирана личност като нея.

— Къде е Ариана?

Марк тръгна към входа, пропускайки край ушите си думите на директора. Лия хвана ръката на възрастния човек и двамата тръгнаха след Марк.

— Благодаря за ласкавата оценка, Алф. Марк е разстроен, и то с право. С него невинаги сме на едно мнение относно грижите за сестра му. А сега се сбъдна и едно от най-лошите му опасения. Ще поговоря с него по-късно, когато се успокои.

Разпоредителят във фойето позна Марк и Лия и посочи салона:

— Ариана е в групата за танци.

— След всичко, което се случи? На танци?

— Ариана не те видя с хлапаците, Марк. Тя беше вътре. Тя...

Марк отблъсна ръката ѝ и закрачи към салона.

— Сменете партньора! А сега — и-и-и...

В салона звучеше музика. Ариана беше сред танцуващите. Смееше се и се опитваше да следва указанията.

— Но тя танцува! — Поразен, Марк стоеше на вратата и не сваляше очи от нея. — Мислех, че е крайно разстроена?

— Тя наистина не разбра какво стана навън — тихо отговори Лия. — Беше разтревожена, но чувстваше, че е защитена от любовта, с която я обграждаш. Знаеше, че и аз ще се погрижа за нея, както и Алф. Изобщо не е повлияна от тази случка.

Марк се опря на стената и продължи да следи как сестра му щастливо кръжи из залата.

Ариана не бе травмирана от инцидента, но Лия не бе сигурна как ще го понесе Марк.

ОСМА ГЛАВА

Следващите няколко дни в дома на Марк Адамс цареше напрегната атмосфера. След като се беше уверил, че Ариана не е травмизирана от инцидента пред школата, той повече не се върна към този въпрос. Не споменаваше и поканата за вечеря. Или бе забравил, или беше решил, че няма смисъл.

Лия не се бе отказала да развива у Ариана чувството за самостоятелност. След като Марк беше забранил посещенията в школата, това ставаше още по-наложително. Когато госпожа Брайт взе почивен ден, Лия реши да даде първия урок по домакинство — приготвяне на шоколадови бонбони.

Съмненията ѝ обаче, че изборът на разтопен шоколад е тактическа грешка, се потвърдиха от плачевния резултат. Ентусиазираната Ариана превърна безобидното занимание в невъобразим хаос. Когато и последният бонбон беше готов, шоколадови следи се виждаха навсякъде из кухнята.

— На Марк много ще му хареса! — С доволен вид Ариана изтри ръце в изцапаната си с шоколад блуза.

— Какво ще хареса Марк? — стресна Лия мъжки глас.

Явно Марк бе в настроение. Лия погледна отражението си в стъклото на печката. Кафяви капки имаше дори по косата! Огледа виновно кухнята. Какви бели могат да станат от триста грама шоколад!

— Ариана, госпожа Брайт ще си дойде да приготви вечерята след малко. Иди и се преоблечи, докато опитам да почистя.

Лия грабна парцала и се зае да трие масата. Под ръката ѝ попадна листче от ученическа тетрадка. Това пък какво беше? Разгъна го. На него се мъдреше ред, изписан с главни букви: „ЛИЯ ОБИЧА МАРК“. Точно щеше да го смачка, когато Марк дръпна вещественото доказателство от ръката ѝ. Веждите му се вдигнаха учудено, когато прочете трите думи.

— Какво ще кажеш за това? Или написаното говори само?

— Ариана ме помоли да ѝ покажа нови думи. — Лия усети, че се задушава. — Аз... Сигурно се е упражнявала.

— Какви други думи ѝ показа?

— Никакви! Само тези... Но в друг ред...

Идеше ѝ да потъне вдън земя от срам. Вече не се съмняваше какво си мисли Марк за нея. Той явно се насили да смени темата. Лапна бонбон и млясна.

— Май заслужават да ги изядем всичките. Ариана ли ги направи?

— Аз щях ли да рисувам с шоколад по стените?

— Знам ли? От теб мога да очаквам всичко! — Марк запретна ръкави и изми ръцете си. — Ще ти помогна в чистенето. Знам как реагира госпожа Брайт, когато ѝ омърлят кухнята.

Заета с изстъргването на шоколада, тя трепна от побутването на рамото му.

— Опитай! — Пръстът му докосна устните ѝ и тя го близна.

— Малко и за мен?

Той прокара показалец по ръба на купата и го пъкна в устата си, като примижа от удоволствие. — М-м-м! — Погледна я и с пръст в уста ѝ се усмихна. Лия усети познатото желание.

— Твой ред е! — вдигна той купата към нея.

Тя топна пръст в гъстата маса и го поднесе, но не към своите, а към неговите устни. Почувства топлината на устата и езика му, приемащ подаръка ѝ. Опита да се освободи, но не успя. Той задържа ръката ѝ и целуна връхчето на пръста.

— Марк... — Тя заекна и усети, че няма сили да се отдръпне.

— Ш-ш-т. Още не съм свършил!

Докосна с устни всички пръсти поред, след това прокара език по дланта, надолу към китката. Лия потрепери. Той нежно я целуна там, където биеше пулсът, после пусна ръката ѝ.

Едва тогава тя вдигна бавно очи и го погледна.

— Винаги съм готов да почиствам кухнята с теб. — Гласът му беше променен, напрегнат. Притисна я плътно към себе си, така, че тя усети с тяло ударите на сърцето му. — Лия, аз...

Вратата на гаража се хлопна.

— Госпожа Брайт! — извикаха едновременно.

Марк се оказа неочаквано пъргав за внушителните си размери. Когато жената бутна вратата на кухнята, той седеше в невинна поза, с вестник в ръка. Лия обаче, порозовяла и едва поемаща си дъх, се държеше за масата, за да не загуби равновесие.

— Извинете, че закъснях. — Госпожа Брайт се засуети, без да подозира в какъв момент бе влязла. — Ей сега ще приготвя вечерята. А, какво е това? Бонбони?

— Ариана ги направи! — обясни Лия замаяно.

— Мили Боже! — Жената притисна ръце към гърдите.

— Какво е станало? — разтревожи се Марк.

— Нима не разбирате? Ариана... става голяма. Прави такива неща — да не повярва човек! Нали е чудесно?

Лия неусетно се измъкна от кухнята. Не желаше да чуе какво ще каже Марк. Скъпо ѝ бе крехкото разбирателство между него и нея, особено в този момент. Ако не беше съгласен с госпожа Брайт, тя не искаше да узнае това.

По-късно същата вечер Марк я спря пред вратата на дневната.

— Не ти ли се струва, че се преуморява? — Той кимна към стаята, откъдето се носеше ритмична мелодия. — От обяд не е спряла.

— Не ми дава сърцето да я спра — безпомощно вдигна ръце Лия. — Сега, като не ходи на курс, трябва да ѝ запълвам времето.

Ядосваше се на себе си, че отстъпи пред неговата забрана. Желанието ѝ да угоди на Марк бе взело връх над професионалните ѝ задължения. При намек за школата Марк сви устни неодобрително. Повдигна от масичката в антрето малък пакет и го подаде на Лия.

— Доктор Кармайкъл остави това за теб в кантората. Касети с упражнения. Не очаквах да приеме идеята ти.

Лия едва сдържа напирашото „Нали ти казах!“ и подхвърли:

— Той препоръча също и курса по танци! — Вдигна рамене и въпросително го погледна. — Нещо за делото срещу школата?

— Засега няма, но... — Той се сепна. — Защо мислиш, че зная?

— Само се надявам, че... — Лия въздъхна и смени темата. — Може би още утре ще използваме касетите. Ариана ще покаже какво е научила, когато се върнеш.

Марк разтри слепоочията си.

— Добре. Ще се прибера по-рано. С Мелани доста напреднахме по случая, върху който работим. Трябва ми да отпочина, а най-

ободряващо ми действа Ариана.

— Много я обичаш, нали?

— Научих се — откровено призна Марк. — След развода мислех, че съм забравил какво е да обичаш някого. Но тя ми показа.

Той се облегна на стената и затвори очи. На Лия ѝ се искаше да разтрие уморените му рамене, но се отдалечи на пръсти. Не беше сигурна в реакцията му.

В стаята си тя се отпусна отчаяна на леглото. Защо се случва точно на нея? Стисна очи и една сълза се отрони по лицето ѝ. Мислите ѝ отново и отново се връщаха към Марк Адамс. Бе безнадеждно влюбена. Работата на гувернантката се оказа по-опасна, отколкото си беше представяла!

— Ариана? Лия? Тук ли сте?

Гласът на Марк едва се чу от ритмичната музика. Той влезе в кухнята и видя Ариана, пляскаща в такт с музиката. Крачолите на лъскавото ѝ трико бяха мокри. Лия пълзеше по плочките и около коленете ѝ лениво потрепваха валма сапунена пяна.

— Какво, по дяволите...

— Видя ли моята нова касета, Марк? — обади се Ариана.

— Какво става тук?

— Изпрах дрехите — отвърна Ариана, като че правеше това всеки ден. След това се плесна по бедрата. — И се намокрих!

— Лия!

Тя изпълзя заднешком в кухнята, обирайки пяната по пода.

— Да?

— Стани и ми кажи какво става тук!

— Не можеш ли да почакаш малко? Почти свършвам...

— Какво свършваш? Затова ли се прибрах? За да видя сестра ми мокра до уши да танцува в кухнята, а теб — да се виеш съблазнително из сапунени мехури?

Лия приседна и го погледна предизвикателно:

— Наистина ли смяташ, че съм съблазнителна?

Марк отчаяно разпери ръце и се обърна към сестра си.

— Ариана, бързо да се преоблечеш!

Момичето затича към стълбите. Лия продължи да попива водата.

— Хайде, казвай! — намръщено я подкани Марк.

— Ами... Стана техническа грешка, това е! — обясни Лия. — Докато показвах на Ариана как се пере.

— За тази работа имаме прислужница!

— Няма значение! За Ариана това е полезно. Показах ѝ как да отмерва праха, преди да пусне водата. Първият път мина нормално. Само че Ариана реши, че щом малко прах е добре, много ще е по-добре, и сипа още три чаши. Не бях виждала толкова пяна в живота си!

Марк тежко се отпусна на стола и въздъхна тежко.

— Какво да правя с вас двете? Преди да дойдеш ти, живеехме спокойно. Никога не съм заварвал Ариана, танцуваща в пяна...

— Значи ли това, че се радваш на идването ми? — с изкусителна усмивка попита Лия.

Лицето му омекна и трапчинката се появи на бузата.

— Може би ще свикна да очаквам неочакваното. Да не бях видял как пърха Ариана край теб, щях да те изхвърля за ухото! — Не откъсваше очи от устните ѝ. Лия разбираше, че ѝ говори така по-скоро по навик, но си мисли друго. — Надявам се, че за днес си привършила изненадите?

— Не позна! — Тя посочи масата. — Ариана приготви вечеря!

Той остана с отворена уста. Масата беше украсена с оригинално сгънати салфетки и свещи.

— Какво е станало с госпожа Брайт?

— Отиде на свиждане. Нейна приятелка си е счупила крака. Казах ѝ да не се безпокои за вечерята. И съм права, нали?

— Разбира се, само че Ариана...

Сестра му сякаш бе чакала този момент, за да се появи, облечена в джинсите и лъскавата блуза.

— Искаш ли да ядеш, Марк? — Тя побърза да измъкне една тенджерата от хладилника. Сложи я на масата, заедно с мляко в картонена опаковка. След това подреди филийки хляб в чинийка. — Ето! Можем да започваме!

— Сигурно е нещо вкусно! — Марк вдигна капака. — Това е...

— Роба-тон! — завърши вместо него Лия. — Специалитетът на Ариана.

— Аз ѝ сложих майонеза и зеленчуци, Марк! Сама! Направи си сандвич.

Марк бодна парче и го стисна между филийки хляб. Двете с Ариана внимателно следяха как отхапва. Когато се усмихна, въздъхнаха с облекчение.

— Чудесна е. Браво на готвача!

Момичето засия. Вечерята мина чудесно. Лия докосна ръката на Ариана:

— Вече можеш да си починеш. Днес работи много. Какво искаш за награда?

— Може ли видео?

— Погледай малко сама. — Тя я изпрати до вратата. — Докато брат ти и аз измием съдовете.

— Той мие ли чинии? — недоверчиво погледна към него Ариана.

— Днес — да!

Когато останаха сами, Марк сложи ръце на раменете на Лия и с престорена заплаха поклати глава:

— Нямам думи за това, което заслужаваш!

— Надявам се, че не е уволнение? — Тя оправи вратовръзката му. — Не сме прекалили много днес, нали? Няма нищо лошо за нея от това, че се научи да прави салата от риба?

Марк въздъхна и се опря на плота.

— Вече не знам, Лия. Ариана се справи с такива изпитания, без да ѝ мигне окото, че... Но все още си мисля, че според моите родители би било по-добре да...

Той млъкна и посегна към чиниите. Работеха мълчаливо, но Лия пееше в себе си, докато му ги подаваше една по една. Обърна се да премести мократа купчина. Внезапно усети две широки мокри длани на кръста си, а меките устни ухапаха възглавничката на ухото ѝ.

— Марк, аз...

Той я накара да млъкне с целувка. Зарови пръсти в бухналата ѝ коса и долепи лице до нейното. По тъглчето на устните му Лия усети, че се усмихва. Затвори очи и се извърна, докато гърбът ѝ се опря във високия шкаф.

Когато Марк неохотно я пусна, по блузата ѝ бяха останали уличаващи мокри петна. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Дали трябва да правим това? Имам предвид... При положение че работя при теб, и... всичко останало? — Заекването ѝ не оставяше съмнение какво чувства в действителност.

— Права си. — Марк милваше лицето ѝ. — Не трябва. — Паузата му бе достатъчно дълга, за да я обземе разочарование. — Май ще е добре за известно време да ви разделя с Ариана.

— Недей, Марк! Повече няма да перем, няма да...

— Утре двамата ще вечеряме навън. Как ти се струва това?

— Добре... Много хубаво... Отлично... Чудесно! — Лия се прехласна от възторг.

— Облечи нещо по-екзотично. Ще те заведе на специално място.

— Лия, ти си чудесна! — плесна с ръце възхитената госпожа Брайт, като я видя да слиза по стълбите.

— Колко е хубава! — възкликна и Ариана.

Лия не се бе чувствала така от вечерта на бала при завършването на колежа, когато всички вкъщи я аплодираха при тържественото ѝ появяване като облаче от атлаз и воали. Сега си сложи тъмносиня вечерна рокля, а къдриците ѝ бяха прихванати със златна шнола над едното рамо.

Марк се появи след нея, пристягайки вратовръзката си. Косата му още бе влажна от душа. Когато приближи, тя усети фин аромат на тоалетен сапун и мъжки парфюм.

— Тази вечер си прекрасна, Лия!

Гласът бе сдържан, но очите му ненаситно поглъщаха изящната ѝ фигура. Съпроводи я до колата под внимателните и доволни погледи на Ариана и госпожа Брайт. Едва когато се отдалечиха от тях, Марк се отпусна.

— Господи! Не съм се чувствал така от...

— От бала по случай завършването?

— Мислех, че съм го забравил. А ти ме накара да се почувствам като тогава. Как го постигаш?

— Нищо особено не съм направила!

— Да, разбира се! — възкликна Марк, спирайки на паркинга. — Съвсем нищо, освен че обърна живота ми с главата надолу!

Специалното място на Марк отвън имаше съвсем скромнен вид. Даже нямаше неонов надпис като други ресторанти. Изглежда беше известен само на избрани хора. Луксозната обстановка вътре явно бе предназначена да подсилва разточителството и могъществото на

хората, които влизаха тук. Марк избра маса по-встрани, удобна за наблюдение на знаменитостите.

— Това да не е сенаторът, който не слиза от първите страници цяла седмица? — дискретно попита Лия. Марк кимна с малко отегчен вид. Безразличието му я засегна. — Не е ли интересно за теб? Аз нямам достъп до такива места и всичко ме удивява.

Марк взе ръката ѝ между дланите си. Топлината им проникна в нея. Лия усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Лия, чудя се дали изобщо да те връщам вкъщи?

— Вече ще бъда добра, обещавам!

— Слава Богу, че си така великодушна! — Той се засмя и изопнатите от умора черти на лицето му омекнаха. После продължи, като внимателно подбираше думите: — Наистина ценя твоята привързаност към сестра ми, Лия.

„Ако знаеш какво изпитвам към теб, Марк!“ Това ли бе всичко, което можеше да ѝ каже? Тази чудесна вечер само израз на благодарност ли беше? Дали Марк изобщо се интересуваше от нея? Или само ѝ се отплащаше за грижите, които полагаше за Ариана?

„Не се поддавай на илюзии. Никога не си вярвала в чудеса. Не го прави и сега!“ Свела поглед, Лия несъзнателно галеше с пръст кристалната чаша.

— Изглеждаш тъжна. — Марк я гледаше нежно. Погали къдрицата, паднала край ухото ѝ. В такива моменти се чувстваше толкова беззащитна. — Искаш ли да танцуваш? Дочух, че са открили някакъв клуб, където си струва да се отиде. — Той опипа джобовете си. Търсеше нещо. — Да намеря ключовете и тръгваме... Това пък какво е? — Марк измъкна ръката си с листче от тетрадка в нея. Хвърли му поглед и развеселен, го подаде на Лия.

„МАРК ОБИЧА Лия.“

Докато тя сведе очи смутено, той го сгъна и го пхна обратно. Пак тази Ариана! Какво ли още можеше да ѝ хрумне?

На Лия ѝ стана приятно, че Марк се бе поинтересувал от заведенията, където свиреха добри групи. Кракът ѝ сам започна да отмерва ритъма на музиката, докато стояха на входа и гледаха дансинга, пълен с танцуващи двойки.

— Помниш ли, че говорехме за бала по случай завършването? Това беше връхът на танцовата ми кариера. Искаш ли да танцуваме

тук?

„Повече, отколкото можеш да си представиш!“, отговориха очите ѝ. Когато я завъртя по дансинга, тя усети силата и увереността му. Веднага влезе в такт с него, сякаш бяха танцували заедно цял живот.

— Искаш ли питие? Нещо друго? Само ще танцуваме ли? — Той допря лице до сияещите като злато къдрици и погали рамото ѝ.

— Благодаря. — Тя притисна лице до гърдите му и се усмихна. — Толкова е хубаво!

— Миришеш на праскови — прошепна той, като ловеше с устни косата ѝ. Съвсем естествено след това склони глава и потърси устните ѝ. Целувката му беше неуверена, проучваща. Втората — по-настойчива. Зави ѝ се свят. Марк спусна ръце към бедрата ѝ и я притегли към себе си. Трябваше да мине дълъг, опияняващ миг, преди да осъзнаят, че музиката е спряла.

— Май сме сами на дансинга — огледа се замаяно Лия.

Марк прошепна така близо до ухото ѝ, че кожата ѝ настръхна:

— Май е по-добре да отидем вкъщи — и я погледна замислено. — За да завършим започнатото.

По обратния път ѝ се струваше, че плува в мъгла. Марк мълчеше. Неговата ръка на раменете ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Той копнееше за нея. Желаете я. Тази нощ! Трепна в сладостно вълнение, когато спряха пред входа.

Докато Марк отключваше, тя направи крачка към прозорчето, за да надникне в преддверието. Повдигна се на пръсти.

— Май госпожа Брайт е оставила лампата да свети. Колко е...

— Не пипай!

Лия залитна и се хвана за масивната желязна решетка. Остър пулсиращ вой раздра нощната тишина. Марк изруга.

— Спокойно, няма нищо, Лия! Това е алармената система.

Блъсна вратата и се спусна към кабинета. След миг воят спря. От стълбите долетя гласът на госпожа Брайт:

— Господин Марк? Вие ли сте?

— Ние сме! Обадох се в полицията, че тревогата е фалшива.

— Ама как? — удиви се жената. — Нали включих само едната...

— Лия пипна решетката — обясни той. — Не е знаела, че има отделни инсталации за вратите и за прозорците. — Марк се обърна към Лия. — Преди лягане госпожа Брайт включва системата за

прозорците. За вратите има отделен ключ, така че когато закъснея, да не събуждам всички. — Той поклати глава. — Извинявай. Трябваше да ти кажа още в началото.

— Е, като съм станала, да направя кафе. — Госпожа Брайт се загърна в халата си. — Нали? Има и ябълкова торта. За отпускане на нервите. Иначе няма да можем да заспим.

Марк дълго и с копнеж изгледа Лия, преди да се обърне.

— Права сте. Добре, торта! Въпреки че се съмнявам дали някой от нас изобщо ще затвори очи тази нощ.

— Препечени филийки? Виенски кифлички? Яйца?

Лия унило се вираше в чашата, докато госпожа Брайт опитваше да я разсее. От няколко дни не можеше да събере мислите си, а стомахът ѝ постоянно бе свит на топка. Знаеше, че ще е така, докато не си изясни отношенията с Марк.

— Много са подранили — отбеляза госпожа Брайт и побърза да сложи чудесния омлет в чинията. — Хапни, това...

Прекъсна я втурналият се Марк и разтревожено събщи:

— Теб търсят, Лия. По-добре се обади от кабинета.

Когато се върна, Лия бе крайно притеснена.

— Беше баща ми. Баба ми си е счупила крака вчера. Явно е сериозно. Днес ще хванат костта със златен гвоздей.

— Усетих, че беше разстроен? — отбеляза Марк.

— За татко няма нищо по-страшно от болница. Да не бях толкова далеч, щях да отида да я видя...

— Защо да не отидеш?

— Чак в Уисконсин? — изненада се Лия.

— Какво от това? Има по няколко полета на ден.

— Как така? А вие? Не искам да прехвърлям задълженията си на теб и госпожа Брайт.

— Глупости! Да не би да останеш там завинаги? Заминаваш днес и се връщаш в неделя. Ние с Ариана ще издържим толкова, нали, Ариана?

Ако Марк се надяваше на нейната помощ, се беше излъгал. Ариана го изгледа покъртително, сякаш казваше, че едва ли би могла без Лия, та ако ще и един ден.

— Благодаря ти, само че не мога да замина, освен ако... — Внезапно я осени идея. — Ако тя не дойде с мен!

— Да, да! — Ариана скочи от стола. — О, Марк, моля те!

— Ще се запознае с Мери, моята братовчедка, и ще види всички домашни животни. И майка ми ще се зарадва. Помисли какво преживяване ще е за Ариана!

— Марк, искам да се возя на самолет!

— В никакъв случай. Лия, добре знаеш, че не биваше да питаш.

— Тогава няма да пътувам. Нали аз отговарям за нея?

— Това е несериозно. Аз ти давам отпуск!

— А аз не го искам! Вкъщи ще минат и без мен. Поела съм задължения тук и ще ги изпълня, въпреки че обичам баба си.

Тя вирна брадичка. Можеше да бъде не по-малко инат от Марк Адамс! Рано или късно ще го накара да свали оковите на Ариана, за да види и тя нещо на този свят. Лия стана:

— Хайде, Ариана. Обещах ти днес да научим нова песен.

От антрето долетя жалния глас на момичето:

— Но аз искам да се возя на самолет!

Същата вечер Лия четеше, излегнала се направо на леглото, когато се чуха стъпките на Марк пред нейната врата. След дълга пауза се почука.

— Да? Влез!

Тя прегърна колене. Искаше ѝ се да не бе сваляла грима. Марк влезе, изряден и делови в официален костюм.

— Донесъл съм ти нещо.

Първо огледа стаята, после спря поглед върху свитата на леглото Лия. Мълчаливо ѝ подаде някакъв плик.

— Самолетни билети?

— Смятам, че трябва да заминеш. По-точно, като твой работодател, ти нареждам това.

— Казах, че няма да тръгна без Ариана.

— А аз ти казах, че не може. Не ми противоречи, Лия! Знам колко искаш да видиш близките си.

— За Ариана това първо пътуване ще е чудесно, Марк! Мама ще се постарее да ѝ хареса, ще се сприятелят с Мери, изобщо...

— Не искам да слушам! Вече уредих Ариана да ходи в школата, докато те няма. Трябва да си доволна. Аз ще я водя. Само за да

пътуваш спокойно, Лия. Така добре ли е?

Тя погледна тъжно билетите. Не беше виждала родителите си от две години. Жестът на Марк беше повече от щедър.

— Ще те посрещна на летището в неделя. — Той погали къдрите покрай лицето ѝ. — Тръгвай, Лия. Ще те чакаме с нетърпение да се върнеш.

Събуди я мирисът на кафе и пържен бекон. Навън кукуригаше петел. Пусна крака от леглото и посегна за любимия си стар пенъoar, който носеше от петнадесетгодишна. С прозявка влезе в кухнята, където седяха баща ѝ и тримата ѝ братя.

— Изглеждаш ужасно! — не се стърпя здравенякът Люк, който обикновено мълчеше.

И другите ѝ отправиха шеговити забележки. Лия не им обърна внимание. Целуна баща си, със сънлив вид си наля кафе и се отпусна на стола. След полета и среднощното бърбене с баба ѝ едва държеше очите си отворени.

— Вие, батковците, какво сте подрали? Не вярвам да сте се измъкнали от леглата, само за да ми кажете „Добро утро“?

— С татко ще препокриваме навеса. — Люк посочи с очи постройката от татък плевника. — Ще дойдеш ли да помагаш?

— Оставете я на мира, момчета! — намеси се госпожа Брок.

— Нали си говорим! — запротестира Рик.

— Какво толкова, мамо — подкрепи го Клейтън и посегна към топлите кифлички на госпожа Брок.

— Чудя се как ви търпят жените ви! — Лия взе маслото от Клейтън. — Сигурно си запушват и ушите, и очите?

— О, Марта е луда по мен — похвали се той. — Чакаме още едно бебе напролет.

Лия скочи и се хвърли да прегърне брат си:

— Честито! Много се радвам.

— Хм-м — промърмори Рик. — Още едно клейтънче!

Думите му предизвикаха нов взрив от закачки. Лия се отпусна. Приятна ѝ беше тази шумна и весела компания, но ѝ липсваше семейство Адамс.

Сменяха тема след тема, докато Лия я заболя корема от смях. Дори не се сети да ги попита защо не започват покрива.

— Я ни разкажи какво работиш, Лия — сети се накрая Люк, любопитно блещейки зелени очи, съвсем приличащи на нейните. — И какъв е твоят шеф!

Рик и Клейтън захихикаха.

— Не виждам нищо смешно! Господин Адамс е добър човек, адвокат. Много е тих, пък и не го виждам често. През цялото време съм със сестра му.

— Добър, тих призрак. Идеално! Стар ли е или млад?

— Нито стар, нито млад.

Тя се учуди на себе си. Запъваше се да отговори, въпреки че знаеше точно на колко години е Марк. Въпросът я смути.

— Значи — спокоен, на средна възраст. Сигурно оплешивява?

— И има шкембенце?

— И широки панталони с презрамки?

Портретът на Марк, който братята ѝ си представяха, беше неправдоподобен, но Лия не се захвана да ги разубеждава.

— Какво толкова ви интересува? Заразпитвали сте като...

И тримата направиха такива невинни физиономии, че Лия се ядоса. Какво целяха? Не беше отсъствала чак толкова дълго, за да забрави този предупредителен знак. Но преди да почне да ги разпитва, майка ѝ се засуети около нея.

— Не искаш ли да се облечеш, Лия? Да сложиш нещо по-хубаво?

— Защо? Така ми е добре! Ще чистя, преди да отидем при баба.

— Иди си сложи нещо, моля те!

— Много съм си добре, мамо! — Лия се учуди, но майка ѝ демонстративно погледна часовника.

Точно беше решила да поиска разяснения за странното поведение на всички вкъщи, когато отвън се чу шум от кола.

— Тук са! — съобщи Люк.

Всички в кухнята се хвърлиха да разтребват.

— Кой е тук? — разтревожи се Лия. Каква беше тази суматоха?

Достатъчно бе да хвърли поглед навън. Пред входа бе спряла червена кола и от нея излизаше позната мъжка фигура. Марк!

— Твоят тих шеф е тук, Лия. — Клейтън потри доволно ръце. — Само че никак не прилича на моя портрет.

— Ама как? Защо?

Марк, във всекидневни черни панталони и червен пуловер, отвори другата врата на колата. И за да бъде пълно изумлението на Лия, оттам се появи Ариана! Беше облечена в джинсите и бледорозова блуза. На лявото ѝ рамо бяха окачени малки авиаторски крилца — свидетелство за първи полет.

Преди тя и Марк да влязат, при тях дотича домашният пес Боско. Засмяна, Ариана му позволи да я близне по лицето.

Лия замръзна. Марк! Тук? Ето защо майка ѝ я караше да се облече! Във Вашингтон никога не бе изглеждала така.

Хвърли се към своята стая, но вече беше късно. На врата се сблъска с Марк.

— Лия? — Очите му се разшириха. — Какво е станало с теб?

— Колко е смешна! — изкиска се Ариана. — Рошава.

— Вие какво правите тук? — атакува ги на свой ред Лия.

— Познай! Познай! — Ариана грабна Лия за ръката. — Нали те изненадахме?

— Разбира се! — установи с усмивка Марк. — Иначе щеше да е сресана.

— Лия, сигурна ли си, че това е твоят шеф? — обади се Рик и съвсем я смути. — Никак не отговаря на описанието ти.

Докато се чудеше от кого да почне, спаси я майка ѝ.

— Лия, иди да се облечеш, докато гостите се нахранят.

— Ти си знаела, че идват? И не ми каза?

— Решихме да е изненада. И ти не разбра, нали? Отивай! И да не идваш, докато не заприличаш на хубава млада жена.

Още не беше стигнала стълбите, когато Марк и Ариана се озоваха заобиколени от роднините ѝ. Заваляха въпроси за Вашингтон, за нея — опитваха се да разберат защо ги е заблудила. Докато се преоблече и прихвана с шнола косата си, Марк и Ариана бяха успели да унищожат солидната закуска и да очароват цялата фамилия, даже и Люк, който трудно харесваше някой. Когато се върна, Ариана възторжено погледна Клейтън.

— Лия, той има крави! Знаеш ли? Ще ме заведе да ги видя!

— Вече на такава въдица ли ловиш момичетата, Клейтън? Какво стана със старата примамка с гравюрите?

— Май че кравите са по-привлекателни. — Клейтън се усмихна над чашата с кафе. — Ако Марк няма нищо против, още сега ще заведе Ариана. Ще ѝ покажа и котенцата.

От начина, по който Клейтън гледаше Ариана, Лия разбра, че момичето е постигнало поредното завоевание.

— Не се притеснявай — успокои тя Марк, когато двамата излязоха. — Клейтън ще я пази. — По-късно, когато ги оставиха сами, го попита: — Чия беше идеята?

— Ариана не ме остави на мира, след като се обади баща ти. И госпожа Брайт взе, че спомена колко е хубаво сега на село. А когато се обади и майка ти...

— Мама се е обаждала?

— Каза, че се разкъсваш между Ариана и баба си.

— Как е могла да разбере това...

— Покани ни на гости. И ето, пристигнахме!

— Да, идеята е чудесна. Въпреки че ме свари в такъв вид.

— Ариана бе права. Малко приличаше на плашило.

— И ти се съ согласи!? — обиди се на шега Лия. Беше ѝ хубаво да го вижда в родния ѝ дом, спокоен, загорял и толкова желан! — Хайде да видим какво прави брат ми с Ариана. Ще вземе да я научи на нещо, което не би харесал.

— Какво искаш да кажеш? — скочи Марк.

— Спокойно! — Лия го докосна по ръката и се усмихна. — Най-много Клейтън да се увлече и да ѝ обясни тънкостите на изкуственото осеменяване или пък...

Марк се спусна към вратата. Когато ги намериха, Ариана вече бе успяла да се запознае с крави, коне, котки, прасета и дори с ято шумни гъски. Седеше на някакво буре и държеше в ръце котенце.

— Виж бебето, Марк.

— Късно се родиха — обясни Клейтън. — Но са добри мишеловки и лесно ще ги раздадем. Вие не бихте ли искали...

Той въпросително погледна Марк.

— Няма да ни трябва, Клейтън — меко отказа Лия.

Пред входа спря кола.

— Хайде, Ариана. — Клейтън взе котенцето от ръцете ѝ. — Да идем да се запознаеш с Мери.

Марк стоеше настрана, докато Лия не го представи на шумната група. Запозна го с чичо си и леля си. След това го поведе към млада жена, която слизаше последна от колата. Усети как той затаи дъх.

— Марк, запознай се с моята братовчедка Мери.

На ръст Мери Брок бе колкото Ариана. Косата ѝ бе малко потъмна. Освен общите външни особености на синдрома на Даун, и във всичко останало двете много си приличаха.

— Върна ли се!

Мери с такава радост се хвърли да прегърне Лия, че едва не я събори. Когато се поздравиха, двете се обърнаха към любопитно гледащата ги Ариана.

— Обичаш ли котенца? — попита я Мери, и когато Ариана кимна, я хвана за ръка. — Ела.

Отправиха се заедно към плевника. Госпожа Брок сложи ръка на рамото на Марк, който гледаше след сестра си.

— Не се безпокой. Клейтън ще ги наглежда, а и Мери знае правилата тук. Нищо няма да им се случи. — Тя се усмихна. — От Лия знам, че много се боиш за сестра си. Всичко ще е наред.

— Цялото семейство ли сте такива? — прошепна той на Лия покъсно.

— Какви?

— Способни да ме убедите във всичко. — Марк разтревожено огледа двора. — Виж я само. Ариана дава хляб на гъсока!

— Това е паролата тук. Гъсокът Гандер взима хляб само от ръката на наши приятели. Останалите ги хапе.

— Хапе?

— Почакай, кавалеристе! — спря го със смях Лия. — Не разбра ли, че той няма да ухапе ръката, която я храни? Успокой се. При толкова хора, готови да угаждат на Ариана, не ти остава нищо, освен да се отпуснеш... О, Боже, само това не!

Лия уплашено се взираше надолу към пътя. Един сив джип зави към тях и изскърца със спирачките. От облака прах изскочи млад мъж и изтупа тесните си панталони. Люк така остро изсвири, че Боско приседна и се заоглежда.

— Я гледай, кой се появява! Покривът вече е готов, Брейди. Къде се дяваш цяла сутрин?

— Носиш ли си чук? Или май се каниш да ни надзираваш? — подхвана Рик.

— Дошъл съм да помагам само от добро сърце. — Брейди нахлупи шапката над кестенявите си къдрици.

— Както виждам, сети се за това, когато чу, че Лия си идва — изръмжа Люк. — Сигурен ли си, че идваш от „добро сърце“?

— Кой е този? — побутна я Марк. — Още някой роднина?

— Не съвсем.

Лия затвори очи и пожела Брейди Еймс да изчезне. Но той си остана насред двора, вперил поглед в нея и Марк.

— Няма ли да ме поздравиш, Лия? — попита Брейди. Очите му похотливо се плъзгаха по тялото ѝ. — Разхубавила си се!

Но Лия не помръдна. Тогава той решително се приближи, прегърна я и нахакано я целуна под аплодисмента на братята. След това се обърна към Марк:

— Този кой е?

— Брейди, това е Марк Адамс. — Лия се изчерви, но гласът ѝ остана спокоен. — Работя при него.

— А няма ли да му кажеш аз кой съм? — Брейди я огледа, като че беше негова собственост. — Нали съм твой приятел!

— Бивш. Един от многото, забравил ли си?

Кой ли беше поканил Брейди да ѝ досажда?

— Лия ходеше с мен, преди да замине — обърна се той към Марк. — Не ти ли е казвала?

— Брейди, престани! Дръж се прилично.

Тревожеше я изражението на Марк. Този шут, Брейди, щеше да развали всичко!

— Е, виждам, че ви е приятно така — намеси се баща ѝ, — но покривът нас чака. Кой ще помага?

Всички мъже тръгнаха с него.

— Марк, къде отиваш? — догони го Лия.

— И аз ще помогна. — Той ѝ намигна хитро. — Ще се запозная с Брейди Еймс. И ще му покажа, че не бива да ме подценява.

Лия разпери ръце и въздъхна. „Какво нещо са мъжете!“ Остави го и се запъти при Ариана и Мери в плевника.

Не беше трудно да ги намери. Бяха се качили на сеното при котката. Ариана се смееше. Едно коте се бе покатерило на рамото ѝ и я

гъделичкаше с мустаци по ухото.

— Какво, смешни ли са? — Лия коленичи до тях. Отвърнаха два чифта сияещи очи. — Ако не възразявате, идвам при вас.

В слънчевия лъч, проникващ през капандурата, танцуваха пращинки. Скоро бърборенето на децата я унесе. Щеше да заспи, ако не я гъделичкаше някаква сламка. Бутна я от брадичката си и скри лице в ръце. Гъделът се премести на ухото. Тръсна глава и накрая отвори очи.

— Крайно време беше, сънливке! — Марк прокара сламката по устните ѝ. — Да не мислиш да спиш до довечера?

— Ариана и Мери! — Лия се заоглежда. — Ей сега бяха тук!

— Искаш да кажеш — преди два часа? Отдавна помагат в кухнята за обяда.

— Толкова дълго ли съм спала?

— Покривът е почти завършен — каза Марк и се изтегна до нея.

— Какъв срам за мен. Какво още съм проспала?

— Приятелят ти Брейди каза, че работя неочаквано добре за градски господинчо.

— Какво, какво? Откога Брейди се изразява така? Завършил е агротехника и медицина. Не ти ли каза?

— Не, но ми каза, че е кръстил любимата си крава като теб.

— Глупак! Ще ми падне той...

Марк се засмя и започна да маха сламките от косата ѝ.

— Знаеш ли, той те обича?

Тя се търкулна по гръб, закрила очи с шепи.

— Надявах се, че вече ме е забравил!

— Не си жена, която мъжете лесно забравят. Поне аз не бих могъл.

Тя не посмя да го пита защо. Пъхна ръце под главата и се загледа в гредите.

— Брейди е страшен егоист. Искаше или да се занимавам само с него, или да скъсаме. Запознахме се в техникума. Когато завършихме, предложи ми да се оженим. Планирал бе заедно да постъпим в университета, след това — да имаме деца. Изобщо, бе отишъл далеч с плановете си. — Марк мълчеше и тя реши да продължи: — Брейди не можеше да ме разбере. Даже не се и опита. Бе против това да постигна

нещо сама, без роднини и приятели... Аз пораснах. А Брейди си остана същият.

— Според теб да си самостоятелна е много важно, нали, Лия?

Марк я гледаше с одобрение.

— Да, така е. В живота винаги става така, че няма на кого да разчиташ, освен на себе си. Няма благодетели и рицари, които да спасяват хората в трудни моменти.

Вече не знаеше дали говори за себе си, или за Ариана. Погледна към Марк. Какво ли си мислеше? Лежеше отпуснат, със затворени очи и се усмихваше.

— За какво мислиш? — попита Лия и се надвесил над него. — Усмихваш се странно.

— Чудех се какво значи „да се отъркаляш в сеното“.

Изведнъж я дръпна към себе си. Когато твърдите му устни намериха нейните, тя усети как се разтапя. Краката и ръцете им се преплетоха. Лия отметна глава, когато целувките му се спуснаха надолу по шията ѝ.

— Мразя да прекъсвам нечия целувка, но мама каза да ви повикам за обяд.

Марк и Лия се разделиха със светкавична скорост, но засмените очи на Клейтън показваха, че нищо не е пропуснал.

— Приятно е човек да се отъркаля в сеното, нали, Лия?

— Значи аз съм отгатнал! — промърмори засмян Марк.

— По-добре идвайте, преди да са изпратили още някой. — Клейтън намигна на Марк. — Освен това, колегата трябва да получи поздравления. Всички, даже и Брейди, са единомислещи — много го бива, Лия. — Подаде ръка на сестра си. — Може да го приемат в екипа за бързи ремонти. Довечера ще видим.

Едва в четири следобед Марк успя да завари Лия сама, за да разбере какво значи това „довечера ще видим“.

— А, не му обръщай внимание. Може да не отидем.

— Къде?

— Братята ми са направили малък оркестър. Довечера ще свирят с благотворителна цел. Наш съсед ще се оперира. Уреждат танци с пожертвования, за да покрият разходите за болницата.

— А ако искам да ги чуя как свирят? Брейди ще бъде ли там?

— О, без него нищо не минава.

— Тогава отивам и аз.

Голямата барака буквално се тресеше от народ и шум, когато Марк и Лия пристигнаха. Въпреки всекидневните си дрехи Марк изглеждаше официален в сравнение с повечето от струпалите се на входа.

— Чудя се как се съгласих майка ти да доведе и Ариана. Марк опъна шия да ги види наоколо. — Къде може да са?

— Бас държа, че тя и Мери вече са вътре и лудеят. Нали си виждал Ариана в школата — чуе ли музика, започва да танцува.

— Това съвсем не е школата!

Като че предусетила страховете на Марк, госпожа Брок се приближи още щом прекрачиха прага.

— Ето че дойдохте. Момичетата се забавляват прекрасно. Ариана е страхотна танцьорка. — Жената се вгледа в него и го потупа по ръката. — Хич не се страхувай за сестра си. Няма да я изпусна от очи.

— Искаш ли да го разкарам? — попита я Марк, след като Брейди за пети път ги раздели. — Нещо ме засърбяха юмруците!

— Няма да свърши добре. Брейди е опитен като боксова круша. Все пак, ласкателно е да знам, че си готов да се биеш за мен. Не бях очаквала.

— Самият аз не бях очаквал нищо от това, което правя или виждам в последно време — засмя се Марк. — Ариана лудува сред тълпа от двеста души, а аз се готвя да натупам първия срещнат! Как ти изглежда всичко това?

— Просто се отпусна! Благодарение на специалитетите на семейство Брок — самостоятелност, твърдост и настойчивост.

— Три качества, които не отиват на жените — въздъхна той и я притегли към себе си. — И то всички заедно в такава прекрасна опаковка!

Лия отпусна глава на гърдите му. Да можеше да остане в прегръдката му завинаги!

— Време е за пеперудата! — извика Клейтън в микрофона. — Всеки да си избере партньорите!

— Само не се стягай пак! — успя да каже тя, преди Брейди да застане пред тях. Той грабна ръката ѝ. Черните му къдрици се люлееха, а очите му святкаха.

— Нали нямаш нищо против да е за двамата?

— Той говори за пеперудата, Марк! — побърза да обясни тя, забелязала, че очите му заплашително се свиват. — Първо се въртя, хваната за дясната ти ръка, после — за неговата лява. Описвам осмица около вас двамата. Като детската игра, само че оркестърът свири все по-бързо и по-бързо.

— И какво?

— Започваме така да се въртим, че не виждаме лицето на другия. Целта е да не паднеш. — Тя сви рамене. — Просто така се прави. Как да ти обясня?

Отначало танцът бе бавен и тържествен. Когато се ускори, лицата на мъжете се изопнаха. Скоро Лия се почувства като на въртележка, увиснала на ръката ту на единия, ту на другия. И напрежението, и смехът се усилваха. В последния момент тя пусна ръката на Брейди и той отхвъркна в скута на седналата до дансинга закръглена дама.

— Брейди не се кани да стане оттам скоро — отбеляза Лия, доволна, че е насочил вниманието си другаде. — Хайде да се махаме, докато не се е залепил пак за нас.

Навън ярки звезди бяха обсипали кадифеното черно небе. Преди да се качат в колата, Марк я дръпна към себе си.

— Винаги съм искал да целуна красива жена под звездите.

Устните му така нежно докоснаха нейните, че Лия си помисли дали не халюцинира. Ръцете му страстно я прегърнаха и тя повече не се съмняваше къде е. Притисна се към него, сякаш бе единствената опора в този лудо въртящ се свят.

На сутринта чувстваше само умора и неясна тревога. Време бе да се връщат във Вашингтон. Беше се видяла със семейството си. Беше се влюбила още по-лудо в Марк. Ариана бе щастлива. Стигаше ѝ за два почивни дни.

— Довиждане, довиждане, мила, пак да дойдеш! — изпращаше майка ѝ готовата да заплаче Ариана. — Да накараш брат си пак да те

доведе. — Когато момичето кимна, тя се обърна към Марк: — Ах, да — вие с Лия не останахте да чуете. За операцията снощи са събрани над пет хиляди долара!

— Прекрасно! — възкликна Лия.

— Още по-интересното е, че имаше и чек за хиляда долара. От някаква компания „Адамс, Форестър и Грант“. Знаеш ли ги? — вгледа се господин Брок в Марк. — Щедър подарък! Тоя, дето го е пуснал, трябва специално да му благодарят.

Марк сви рамене и загадъчно се усмихна.

— Ако ги видя някога, ще им предам.

— Така, така, синко! Човек никога не знае кой точно присъства на тия вечеринки. И свестни люде попадат понякога.

Марк топло се усмихна, докато се качваше в колата. Лия остави за миг багажа, за да изтрие скришом една сълза.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очарованието от почивката, прекарана с Марк, трая още три чудесни дни. Даже съобщението на Мелани Дийн в неделя следобед за „спешен случай“, налагащ Марк незабавно да отиде до кантората, не я ядоса. Същата причина наложи той да закъснее и в понеделник, и във вторник. Към сряда магията започна да се разсейва. Вечерта Лия влезе в кухнята.

— Господин Марк се обади да не го чакаме за вечеря. Ох, много работи! — Госпожа Брайт поклати глава. — Трябва му малко почивка, но тази жена не го оставя на мира! Звъни по всяко време и — все задава въпроси, въпроси... А след като бяхте с Ариана в Уисконсин, направо не се издържа!

Мелани Дийн наистина се обаждаше прекалено често. Какво от това, упрекна се Лия, нали Мелани работи за Марк.

— Искаш ли утре да ползваш свободен ден, Лия?

— Да. Имам доста неща за оправяне. Първо ще трябва да видя докъде са стигнали с преустройството на помещенията ми.

— Прави каквото трябва. За нас не се безпокой. Ние с Ариана сме свикнали да бъдем и сами. Всичко ще бъде наред.

На другия ден Лия неведнъж си припомняше тези думи. Минаваше пет, когато тръгна да се прибира. Днес ѝ се искаше Марк да се е върнал у дома по-рано. Липсваха ѝ разговорите им, удоволствието да седи срещу него и да го гледа.

Долови гътена на рокмузика още докато сваляше пакетите от колата. Когато отвори вратата откъм гаража, вече усещаше, че нещо не е наред. Кухнята не бе почистена след обяда. В трапезарията лежеше катурната вазата с цветя.

— Госпожа Брайт? Ариана? — Лия надникна в дневната, откъдето гърмеше музиката. Ариана бе сама и танцуваше, затворила очи.

— Ариана! Какво става тук? — Лия спря уредбата и се обърна.

— Лия! Ти се върна! — Ариана я погледна зарадвана, после внезапно посърна. — Госпожа Брайт е лоша. Аз не я обичам.

Преди Лия да се противопостави на обвинението, се чу развълнуваният глас на госпожа Брайт:

— Лия, ти ли си? Вече мислех, че няма да си дойдеш. Днес това дете ми скъса нервите...

— Ти си лоша! Аз не те обичам!

Смаяна от ненадейното избухване, Лия я хвана за ръка.

— Много е неучтиво да говориш така. Искам да се извиниш на госпожа Брайт.

— Тя е лоша! — Ариана упорито стисна зъби.

— Какво се е случило?

— Само исках Ариана да прави обичайните неща. — Тя избърса очи. — Може да не са забавни, но аз съм вече стара и...

— Ариана, ти си отказала да слушаш госпожа Брайт?

— Не искам да я слушам! Не можеш да ме накараш! Мразя детски игри! Аз съм голяма.

— Опитах да ти се обадя в квартирата. — Жената вече открито хлипаше. — Но нямах номера, затова повиках господин Марк.

— Позвънила си на Марк? — Лия изпита желание да се скрие някъде поне до Коледа.

— Не искаше да яде, не искаше да си играе... Накрая събори вазата с цветята! Да я видеше майка й, щеше да се ужаси.

— Не исках цветята да ги заболи. Не казвай на Марк!

Ариана избухна в сълзи, като видя влизащия Марк.

— Какво, по дяволите, става тук? Казаха ми, че Ариана буйства! — Той спря на вратата, разгневен и страшен.

— Госпожа Брайт е лоша! — Разтрепераната Ариана се хвърли в ръцете му, сочейки възрастната жена. — Кажй й да не ме кара да играя детски игри!

Марк вдигна поглед. Ядът му явно бе насочен към Лия.

— Ариана — повика я строго Лия, стремяща се да овладее положението. — Успокой се. Сега ще се качим горе и ще ти помогна да се изкъпеш. След това ще се приготвиш за вечеря. Трябва да се държиш прилично, щом искаш да те смятат за голяма. Разбра ли ме? — Видът на обляното в сълзи момиче бе покъртителен. — Като дойдеш за

вечеря, ще се извиниш на госпожа Брайт. Аз ще ѝ помогна да подреди кухнята и веднага ще дойда при теб. Ще ме почакаш ли в твоята стая?

Бунтът бе тутакси прекратен. Ариана покорно кимна и излезе. Под изгарящия поглед на Марк Лия се обърна към готвачката:

— Извинявам се за днешното ѝ поведение. Ариана само пробва докъде може да стигне. Вече разбира, че не е дете, и иска да се отнасят с нея като с голям човек.

— Но тя не е толкова голяма! Тя е... — Госпожа Брайт спря.

— Бавноразвиваща се? Да, така е. И все пак опитва докъде може да стигне. Трябваше да го предвидя. — Лия я прегърна. Тонът ѝ бе успокояващ. — Ще почистим, а след това ще вечеряме. Може да направиш супа. Или нещо по-лесно.

— Лия! — Гласът на Марк беше леден. — Трябва да поговорим. След вечеря.

Вечерята беше мъчение, което Лия не би искала да се повтори. Ариана мълчеше, а Марк седеше намръщен, едва сдържащ гнева си. Госпожа Брайт сервираше, преглъщайки сълзите си.

Когато жената започна да прибира масата, Ариана, по знак на Лия, стана и посегна към нея:

— Моля за извинение. Днес бях лоша. Не исках да те обидя... Ще ми помогнеш ли да си легна?

— Разбира се, миличката ми. — Госпожа Брайт я прегърна трогната. — Това беше само един лош ден, нали?

Тя поведе момичето, забравяйки и чиниите, и Марк, и Лия.

Лия мълчаливо се зае да прибира приборите.

— Марк, аз... — започна Лия с треперещ глас.

— Не тук, моля. В кабинета! Хайде!

Той скочи. Столът зад него падна с трясък. Лия смирено го вдигна и тръгна към кабинета, който бе започнала да мрази. Щом станеше нещо, Марк я викаше там. Вътре цареше полумрак. Марк не вдигна завесите. Седна зад бюрото и подпря чело с ръце. Лия се настани срещу него. Онзи вълнуващ спомен за минутите, прекарани заедно тук, бе избледнял. Той вдигна глава и я погледна с присвити очи.

— Ти си отговорна за станалото днес — започна той с леден глас. — Възмутително е! В този дом не се е случвало нищо подобно. И повече няма да се случи.

— Съжалявам, че излязох днес. Имах свои въпроси за решаване, а госпожа Брайт беше сигурна, че ще се справи, и...

— Тя беше в състояние да се справя, преди да се появиш ти! Госпожа Брайт бе като майка за Ариана цели четири години. А сега, само за няколко седмици се стигна до най-позорната сцена в този дом! — Очите му гневно блеснаха. — Какво си направи със сестра ми?

— Само я научих на неща, които са й необходими — отвърна Лия, без да свежда очи. Марк трябваше да разбере!

— Като неподчинение, например? Неуважение? Грубост? — ядно хвърляше той срещу нея всяка дума.

— Тя не е нито груба, нито непочтителна. Само се интересува какво ще й поднесе този свят. Харесала е вкуса на свободата и пробва докъде може да стигне, това е! Като всяко дете.

— Ти си я научила да се държи така!

— Научих я понякога да прави избора си сама — отвърна Лия. — Ариана надрасна разписанието си, Марк! Но госпожа Брайт не може да разбере това.

Писалицето се разтърси от юмрука му. Лия уплашено се отдръпна.

— Не можеш ли да разбереш какво направи в този дом! Хаос!

Тя го разбираше, и я болеше. Беше рухнала кристалната стена, издигната около сестра му, и познатия му от детинство свят.

— Виждам, че аз съм причина за гнева ти. Мислиш, че съм дала прекалено голяма свобода на Ариана. Според теб би трябвало да се възпитава така, както би го направила майка ти. — Лия докосна ръката му. — Ти живееш в измислен свят, Марк, и насилваш сестра си също да живее в него!

— И смееш да кажеш това, след като си видяла какво се случи днес? Милата ми сестра, да се опълчи срещу жената, грижила се за нея цял живот! И ти заявяваш, че не съм прав?

— Госпожа Брайт няма да е вечно тук, Марк. — Лия с усилие отговаряше спокойно и логично на гневните нападки. — А ти си зает човек. Не трябва ли Ариана да развие способностите си, за да се справи, когато няма да сте до нея?

— Аз ще съм винаги с нея. — Лия почувства отчаянието и страданието му. — Трябва. Обещал съм!

Тя молитвено склучи ръце. Обичаше го — този предан, сърдечен, грижлив мъж. Оставаше да каже последното, преди да я изхвърли от този дом, и, без съмнение, от своя живот.

— Марк, трябва да ти предложи още нещо за Ариана.

— Не стигат ли досегашните ти инициативи? Макар че вече не мога да си представя нищо по-лошо... — Той махна безнадеждно с ръка. — Казвай! Какво още ти е хрумнало?

— Ариана е седемнадесетгодишна. Когато стане на осемнадесет, смятам, че трябва да поживее с други като нея и да работи.

— Какво? — Той скочи и се опита да я прекъсне. — Не, как да ти отговоря? Чух го веднъж, но не искам повече да се повтаря! Най-нелепото нещо, което някога... Ти си луда!

— Помисли все пак, Марк. Не бъди толкова емоционален, когато става дума за Ариана. И доктор Кармайкъл каза, че...

Не успя да разкаже как семейният лекар бе одобрил напълно тази идея при последния им разговор. Смръщен, Марк бе тръгнал към нея:

— Как можеш да казваш, че обичаш сестра ми, и да предлагаш нещо подобно? Знаеш ли колко болезнено ще бъде за Ариана това? Колко ще е нещастна? Просто не знам — махна с ръка той, — как съм се заблуждавал, че си загрижена за нея!

— Аз я обичам! — възкликна Лия, възмутена от обвинението. — Много добре знаеш това! Тя е прекрасно, очарователно момиче, и не си мисли, че можеш да я скриеш от живота, от нуждата да намери приятели. Но ако не си съгласен... — Тя сведе очи и изрече думите, от които се страхуваше. — Аз си отивам!

Той нямаше никакво намерение да отстъпи.

— Щом не разбираш колко нелепо е предложението ти, то...

— Съвсем не е нелепо! — Тя впи поглед в него. — Обичам сестра ти и ѝ желая само доброто! А сега извинявай — трябва да си приготвя багажа!

„Спри ме, Марк! Спри ме!“, крещеше цялото ѝ същество. „Каж ми да се върна!“ Изпрати я тишина. Съумя да измени разстоянието до вратата с вдигната глава, но когато се скри от погледа му, клюмна като повехнало цвете.

Докато пълнеше куфара, Лия си припомняше спора. Колкото и да го премисляше обаче, стигаше до същия извод. Направила бе най-доброто за Ариана. А сега ѝ се отплащаха с...

Тя трепна, напипала лист хартия в джоба на блузата, която сгъваше. Измъкна го — и подозренията ѝ се потвърдиха! Беше сантиментална бележка от Ариана. „ЛИЯ ОБИЧА МАРК.“

Едва когато по блузата се появиха мокри петна, разбра, че плаче. Изтри сълзите си, само за да бликнат нови. Обърна се за кърпичка... В коридора стоеше Марк с плик в ръка.

Бледа, със зачервени очи, тя не сваляше поглед от него, докато пъхаше листчето под дрехите. Нищо повече нямаше значение, щом Марк Адамс нямаше да я вижда. С последно усилие на волята тя отметна коса и вирна брадичка.

— Да?

— Изглеждаш ужасно, когато плачеш. — Думите му бяха така неочаквани, че сълзите ѝ секнаха. Марк седна на леглото и ѝ подаде плика.

— Прочети го!

— Какво е това?

Усещаше, че не може да мисли нормално, когато седи до нея.

— Писмо от майка ми. Две години преди злополуката не беше добре със здравето. Още тогава е решила да запише всичко за Ариана. За всеки случай, ме успокои тя. Имаше предвид, ако си замине от този свят, да знам как да се грижа за Ариана.

— Не мога да го прочета. Това е лично писмо.

— Не, трябва! Иначе никога няма да разбереш какво чувствам. — Той сложи плика в ръката ѝ. — Моля те!

Лия бавно го отвори. Листата бяха протрити по ръбовете, явно разгъвани и четени не един път. Беше пълно указание за Марк относно живота на Ариана. Гледайки изящните равни букви, на Лия ѝ се стори, че отгатва характера на госпожа Адамс. Зачете, усещайки пронизващия поглед на Марк.

Писмото не оставяше съмнение какво желае майката за своята дъщеря: удобства, спокойствие, и, преди всичко — закрила. Когато стигна края, очите на Лия отново бяха пълни със сълзи, а сърцето — с мъка.

— Следвал си указанията ѝ неотстъпно.

— До деня, когато дойде ти. — Марк се премести по-близо.

Притеснението ѝ изчезна и тя изпита спонтанното желание да хване ръката му и да му каже, че го разбира. Но той бе хладен и

сдържан. Между тях зееше пропаст.

Лия се обърна и продължи да подрежда куфара.

— Тръгвам още сега — без да го гледа, прошепна тя. — Няма да ти преча да се грижиш за сестра си, както смяташ за добре.

Изненадана усети как я дръпна за дънките. Тупна върху него, а гърбът ѝ се блъсна в гърдите му.

— Не си отивай...

— Нали това искаше от мен?

— Да... Не... Не знам. — Той я обърна и я сложи на коленете си. Почувства топлия му дъх по лицето си и долови лека въздишка на облекчение. Пропастта внезапно бе изчезнала. — Ти ме подлудяваш, Лия. Би трябвало да те уволня отдавна.

— Защо не го направиш?

— Защото беше добра към Ариана и тя толкова те обича... — Той я погледна в очите. — И защото искам да те виждам на вечеря, да говоря, да се смея с теб. Ти ми даде да разбера колко пуст е този дом... Всяка промяна къса сърцето ми, Лия. Никой от нас няма да понесе нов бунт точно сега...

— Ще се погрижа — тихо предложи Лия — Ариана да възприема новите граници на независимостта си с необходимата отговорност. Трябва да се приспособява постепенно.

— Ако изобщо го допуснем! — възпротиви се Марк, но за нея бе ясно, че отстъпва. Тялото му се отпускате от напрежението.

— Така да е — ако допуснем! Но ти знаеш отлично, че Ариана е способна на много повече, отколкото и е позволявано досега?

— Не прекалявай, Лия!

Тя вдигна ръка, като че се закълне, и произнесе тържествено:

— Оттук нататък — всичко с мярка. Обещавам!

— Сега можеш да останеш. Ако все още искаш, разбира се.

Странно, но ѝ изглеждаше неуверен и обнадежден едновременно.

— Искам. Тук някои хора са ми скъпи. Биха ми липсвали.

Марк я вдигна и я остави на леглото. Тръгна рязко към вратата, но на прага се обърна и строго я изгледа.

— Не искам повече никакви неприятности! Ни-как-ви!

И излезе.

В главата ѝ като заклинание се въртяха думите на Марк. „Повече никакви неприятности!“ Тя въздъхна.

Изглеждаше трудно изпълнимо.

След бунта Ариана стана отново тиха и покорна. Марк бе мълчалив, разсеян и непроницаем. Лия бе уверена, че малко по малко Ариана ще се съвземе, както и готвачката. Безпокоеше я Марк. Беше я помолил да остане на работа, но между тях нещо се бе променило. Поне ако се съди по това, че повече не се връщаше за обяд.

— Просто не мога да разбера — изохка госпожа Брайт няколко седмици след бурния ден. — Господин Марк никога не е отсъствал толкова от къщи. Ето, снощи станах в два часа, а него още го нямаше. Ще си съсипе здравето!

Лия обаче не бе сигурна, че навън го задържа работата. Напоследък телефонните обаждания на Мелани Дийн рязко бяха намалели. Вероятно двамата прекарваха заедно. Лия не бе допускала, че подобно предположение, ще я разстрои. Нали нямаше претенции към Марк Адамс. Не беше и обещавал нищо.

Намеренията им за Ариана толкова се различаваха! А това бе основният въпрос и за двамата. Ариана ги бе събрала и ги бе отдалечила един от друг.

— На вратата ли се звъни? — обади се госпожа Брайт.

— Аз ще проверя — отвърна Лия. — С какво мога да ви бъда... — прехапа език тя, като видя на прага Мелани Дийн. Без поздрав или обяснение Мелани влезе вътре.

— Какво обичате? Марк ли е забравил нещо?

— Той не знае, че съм тук.

— Тогава с какво можем да ви помогнем?

Мелани седна на канапето и кръстоса стройните си крака.

— Дойдох да поговоря с теб.

— С мен? — Гласът на Лия предателски изтъня. — Защо?

— Защото късаш нервите на Марк, а точно сега трябва да се пази от неприятности. Сега, а и винаги, ако ме разбираш.

— Не разбирам за какво говориш и не смятам за подходящо да дойдеш тук и да...

— О, не ми прави фасони! Ти си само една от прислугата. Май забравяш това? Чудя се ти защо още си на работа тук!

Лия бе така изумена, че забрави да седне.

— Честно казано, тази порядъчност на Марк го прави толкова уязвим! Има страхотно чувство за чест, иначе отдавна щеше да си уволнена. — Тя унищожително изгледа Лия. — Не е ли по-добре да спреш с глупостите си и да се махнеш сама?

— Съжалявам, ако изглеждам недосетлива — спокойно отвърна Лия, — но ще обясниш ли какво имаш предвид под „глупости“?

— Смешните ти идеи за сестра му, какво друго? Марк е извън себе си от твоите хрумвания за школи, фризури, свобода...

— Той ти разказва? За Ариана и за мен?

— Естествено! — Погледът на Мелани беше ехиден.

— Марк никога не е казал...

— На теб? Гувернантката? Защо трябва да споделя с теб?

— Тогава от къде на къде ще споделя със служителка като теб?

— Марк и аз... напоследък работим много заедно. Не трябва да съм психолог, за да видя колко се измъчва заради сестра си. Освен това доста... се сблизихме. — Лия мълчеше и Мелани продължи. — Ужасно бе разстроен от историята между сестра му и готвачката. Доколкото разбрах, преди да се заемеш с нея, Ариана е била кротко мило дете.

За Лия бе ясно — Марк не се е сдържал и е разказал за бунта на Ариана.

— Марк и без това е преуморен, а ти само засилваш мъката му. Не съм срещала по-добър адвокат от него — прецизен, интелигентен и всеотдаен. С нищо не заслужава тревогите по обременената си сестра и безотговорната ѝ гувернантка!

— Ако той мислеше така, щеше да ми го каже сам!

Мелани съвсем неделикатно изръмжа. Лицето ѝ бе на петна.

— Смяташ ли, че Марк може да е толкова груб? А аз защо съм тук? Потиснат е и нищо не му върви, откакто се появи ти. Някой трябваше да ти каже да се махаш! — Пое дъх и продължи. — Той е от най-уважаваните адвокати, а това значи много. Поеме ли задължение, не се отказва, каквото и да му струва.

Колкото и да бе странно, Мелани беше права. Лия знаеше, че причинява страдания на Марк. Но не можеше да отстъпи и да изостави Ариана в глухотата на безметежното ѝ съществуване.

Затова му се противопоставяше. Несъмнено, това го отвличаше от работата и го изнервяше.

— Ако продължаваш така — не спираше Мелани, — Марк няма да може да се съсредоточи върху делото, по което работим. А то е свързано с много пари! Не искам да пропаднат, само защото една безочлива прислужница създава проблеми в този дом.

— Аз съм професионалистка, Мелани — не издържа Лия. Погледът ѝ изгаряше жената срещу нея. — Защитила съм научен труд за включване на наследствено обременените в нормален учебен процес. Гордея се, че имам подход към децата и се грижа добре за тях! Честно казано, според мен Марк е наел най-добрата гувернантка. И всичко е за доброто на Ариана.

Мелани подскочи и възмутено извика:

— Но Марк също заслужава внимание в края на краищата!

— Не съм го забравила...

— Толкова е понесъл! Първо, нещастие с родителите му, после — този воденичен камък, малоумната му сестра на шията...

— Воденичен камък? Така ли смяташ?

— Никой няма да избере доброволно подобно нещо! Ти не разбираш — пренебрежително махна Мелани. — Как бих искала сестрата на Марк да е болна! Желая ѝ всичко хубаво, но не и да спъва кариерата на Марк.

— Обичаш го, нали? — от упор я запита Лия.

Тя премигна и лицето ѝ се покри с плътна червенина.

— Аз...

— А той обича ли те?

Мелани присви очи и гласът ѝ стана леден.

— И това ще стане! Не се съмнявай! — Тя взе чантичката си и стана. — Приятно ми бе да поговоря с вас, госпожице Брок. Няма нужда да ме изпращате. Довиждане.

Няколко минути Лия остана като вкаменена. Повтаряше си думите на Мелани. Марк не я обичаше, засега. Пречеше ѝ Лия.

Седна на леглото и обхвана главата си с треперещи ръце. Не бе очаквала защитата на Ариана да я доведе дотам. И през ум не ѝ бе минавало да се бори за благоразположението на Марк с жена, красива и изискана като Мелани.

В цялата тази бъркотия я успокояваше само едно. Разбираше това, което Мелани не беше способна да проумее. Марк обичаше

Ариана несравнимо повече от работата си. И не би погледнал жена, която не мислеше като него.

Следващите дни ѝ беше по-леко. Взела бе решение да остане с Ариана, но без повече да усложнява живота на Марк. Задачата ѝ се облекчаваше от неговите чести отсъствия. Почти всяка вечер се обаждаше вкъщи, че ще закъснее и ще хапне в кантората. А когато се събудеше сутрин, него вече го нямаше.

С напразната надежда да отклони мислите си от Марк насочи цялата си енергия към Ариана. Едно по едно я научи на повечето елементарни умения вкъщи, като например да сресва косите си. Момичето бе като попивателна.

— Какво ще правите днес? — поинтересува се госпожа Брайт в четвъртък сутринта. — Има ли още на какво да учиш момичето?

— Може би ще се позанимаваме с пари. Ариана, можеш ли да отделиш пет от десет и двадесет и пет центовите монети?

Докато Ариана се ровеше в тях, жената дръпна Лия.

— Говорила ли си с Марк скоро? Къде се губи този човек?

— Каза, че с Мелани Дийн работят по много важен случай.

— Не ми харесва тази жена! — измърмори госпожа Брайт. — Една такава мазна... Какво толкова и намира господин Марк?

— Тя му е сътрудник.

— Дано това е да е всичко. Да ме простиш, Лия, ама тя го преследва, ако ме разбираш. По мое време жените не правеха така. Харесва ми как се държиш ти. Не си нахакана като...

Следобед госпожа Брайт и Ариана си легнаха. Лия унило седна в кухнята и взе ябълка. Самотата я гнетеше. Мъжът, когото обичаше, бе постоянно зает с ослепителната Мелани Дийн.

— Обувай ботушите! — На вратата стоеше Марк, в костюм за езда и накривена каубойска шапка. — Давай, давай, по-бързо! — Той влезе с комична кавалерийска походка.

— Да, само че... — стреснато прошепна Лия.

— Отивай!

— Ама... за какво? — Лия стана подозрителна.

— За езда. Имам нов клиент, собственик на конезавод. Покани ме да видя конете. Идваш ли?

Лия го гледаше изумено. Не само че беше вкъщи по това време, но и явно нещо му имаше.

— Да не си извънземен, вселил се в тялото на Марк Адамс? — Тя го хвана за реверите. — Какво си направил с него? Взел си му разсъдъка? Не съм го виждала такъв!

Марк прихна. Вдигна я за кръста и я завъртя из кухнята.

— Мелани и аз приключихме с този дяволски случай! Изгледите са чудесни. Днес излязоха две съдебни решения, човек направо може да си загуби ума! Слънцето грее. Хайде да празнуваме!

— На коне?

— Защо не? Да не би да имаш нещо по-добро?

— И смееш да питаш! — Лия щастливо се разсмя. — Умирам да поюздя! Само да сложа джинсите!

След няколко минути бяха на път. Лия се радваше като малко момиченце, когато приближиха. Конезаводът „Капитол“ нямаше нищо общо с тесните конюшни на село. Халетата му бяха просторни и светли, построени около широк хиподрум.

— Тези коне имат по-добри условия от някои хора! — прошепна Лия, когато излизаха от една конюшня.

— Да видиш състезателните коне. Там има дори полилеи!

— Май не ми е мястото тук — притеснено се усмихна тя.

Марк внезапно спря и я обърна към себе си:

— Почакай! И това ако не ти харесва...

— Не се шегувай. Това чувство ме преследва вече няколко дни.

Не посмя да му каже, че той беше истинската причина. За щастие притеснението ѝ изчезна, щом се озова на седлото.

— Кротко, Нел, хубавицата ми. — Лия потупа кобилата по златистата шия. — Сега ще попрепускам на воля.

— Като че уговаряш дете — отбеляза Марк, докато я хваше едър черен жребец.

— Конете, деца, мъже — с всички разговарям еднакво. Извинявай...

— Знам какво имаше предвид — поклати глава Марк. — Отдавна подозирам, че не ме приемаш сериозно. Вече не се съмнявам.

Беше невероятно красив, яхнал коня. Силните му бедра здраво притискаха седлото. Стойката му бе уверена. С леко побутване на петите насочи коня между огрените от слънце дървета. Когато се отдалечиха от конюшните, Лия изравни Нел с него.

— Тук е чудесно. Благодаря ти, че ме взе.

— Моля. Да си призная, когато Боб ме покани, не знаех кого да взема, но се сетих за теб.

Значи не е помислил за нея веднага. А за кого? За Мелани?

Продължиха нататък мълчаливо, само подрънкването на юздите и тропотът по меката трева нарушаваше покоя около тях.

— Много си унесена... или тъжна — подхвърли Марк.

— Не, нищо ми няма. Толкова е приятно! — В очите ѝ грееше благодарност. След седмиците, прекарани на закрито, опияняващият простор притъпяваше задръжките ѝ. — И на Ариана сигурно също ще ѝ хареса.

— Не вярвам. — Устните му се свиха строго.

— И то как! Има чудесни школи за езда.

— Не! — Гласът му напълно подхождаше на каменното му лице.

— Отпусни се, Марк. Само си говорим. Още не съм метнала Ариана на седлото!

— Прощавай, аз само... — Част от напрежението му се стопи.

— Ти изпълняваш желанието на майка си, но един ден ще разбереш грешката си.

— Правя това, което е най-добро.

— Има и още по-добро! Само ме изслушай.

— И да видя сестра си пред школата? Или танцуваща в сапунена пяна? Или вдигаща скандали?

— Учи се и да се грижи за себе си. Вече може да шие и да си оправя леглото. Може да си приготви нещо просто и да измие чиниите, щом се нахрани. Може да се обади и по телефона...

Марк спря коня и отпусна юзди, преди да я погледне.

— Не съм особено зарадван. Всичко това е излишно за Ариана.

Лия спря Нел и я остави да пасе до жребеца.

— Наскоро си мислих какво е необходимо за Ариана и трябва да призная, че донякъде съм грешила.

— Най-накрая и ти да разбереш!

— Прекалено лесно съм се отказвала да я защитавам.

— Какво-о-о?

— Аз съм не само гувернантка. Ти знаеше това още в откачалото. Имам много знания и опит в работата с хора като Ариана. Като професионалист чувствам, че не изпълнявам всичките си задължения.

— Накъде биеш?

— Мисля за теб, а не за нея! Точно така — стремя се да угодя преди всичко на теб. Но това не може да продължава, ако желая доброто на сестра ти.

— Много ти благодаря. — Тонът му бе саркастичен.

— Безброй пъти — продължи Лия — се подчинявам на желанията ти, дори да знам, че за Ариана е по-добро друго решение. Съжалявам. Прекалих с грижите за спокойствието ти.

— Нима трябва да съм ти благодарен? Животът ми не е станал по-добър, откакто ти приведе в действие новия си подход!

— Разбрах това. Мелани каза... — Лия прехапа език.

— Говорила си с Мелани по тези въпроси?

— Не аз, по-скоро — ти!

— Блъскахме си заедно главите върху един случай и не е чудно, ако съм споменал нещо за домашните си проблеми. — Марк я погледна предизвикателно. — Но ти нямаш подобно извинение!

— Какво извинение, когато тя самата дойде да ме вразумява?

— Дошла е в моя дом? Да говори за мен и сестра ми? Колко... интересно.

Значи приемаше намесата на Мелани в живота си, а на нея не разрешаваше да направи това, което трябваше! Недоволна, тя подкара кобилата.

— Който е последен до онези дървета, е победен!

Сниши се и пусна Нел в галоп. Един път и тя да води играта!

Между дърветата се гушеше викторианска беседка. Лия вече връзваше Нел, когато Марк долетя на жребеца.

— Не беше честно, ти тръгна по-рано!

— Извинявай. Прииска ми се да подишам малко въздух.

Лия влезе в беседката и седна на дървената пейка.

— Мога ли да разчитам винаги на твоята искреност?

— Това ми е основният недостатък — съгласи се Лия.

— Не мисля така.

Странно, не изглеждаше ядосан, нито се преструваше на такъв, когато седна до нея и сложи ръка на облегалката. Пръстите му докосваха непокорните ѝ къдрици.

— Като че си долетяла дотук, яхнала метла.

— Нямам гребен. Иначе веднага щях да я оправя...

— Така повече ми харесва. Много е... секси.

— Секси? — Лия го изгледа, учудена. — Слушай, Марк Адамс, какви ги приказваш? И на кого — на гувернантката!

Той се засмя и я прегърна през раменете.

— Намеренията ми не свършват дотук. Ела!

Марк докосна с устни нейните и усети колко нежни са те. После, като покриваше с целувки лицето ѝ, се насочи към ухото. Проследи извивката му и погали с устни възглавничката с диамантена обеца. Лия потръпна от удоволствие.

— Наистина ли мислиш за мен, когато...

Тя се отдръпна само за да види колко са хубави устните му.

— За какво говориш?

— Преди няколко минути каза, че често се стремиш да се съобразяваш с мен, вместо да следваш това, което ти повелява съвестта. Вярно ли е?

— Да, но...

— Защо? — Той нежно ухапа крайчето на ухото ѝ. Лия се притисна леко към него.

— Защото искам да те зарадвам.

— Но защо?

— Защото вече не мога да бъда разумна, когато нещо се отнася до теб. Много съм емоционална.

Ако това терзание не престанеше, нямаше да издържи и щеше да му каже какво точно изпитва — възхищение, уважение, любов!

Пръстите му се плъзнаха под яката на блузата, за да погальят рамото ѝ, и дъхът на Лия секна.

— Доста мислих за Ариана. Навярно и аз съм прекалявал в противопоставянето си. Може би няма да е зле за нея да посещава школата от време на време.

— Значи, не си против тя да се върне там?

— При определени условия. Ще я откарваш до входа и ще я придружаваш вътре, преди да паркираш. Ще се обаждаш на Алф Орсон предварително, за да ви чака. И не е необходимо да ходи всеки ден.

— Е, да, стига още да има школа — замислено каза Лия. — Представям си как издържат на разходите по делото.

— А според мен са много добре.

— Много лесно решаваш въпроса. Нали не те засяга! Почакай, откъде... — Тя го загледа с разширени очи. — Откъде знаеш какво става в школата?

— Чух някои колеги да говорят. Но в момента това не ни интересува...

— Ти знаеш нещо за школата! Марк Адамс, какво се опитваш да скриеш от мен?

— Да допуснем, че съм направил някои проучвания за тях.

— Ти си работил за школата?

— Не беше много трудно. Трябваше само да проверя някои стари решения. Оказа се, че този район е определен за училища. Ако на нейния адрес бе открито обикновено училище, никой не би могъл да протестира. Но жителите на квартала не искали школа за инвалиди в техния район. — По лицето му се разля доволна усмивка. — Едва когато протестиращите разбраха, че се забъркват в нещо деликатно, като дискриминация срещу инвалиди, нещата потръгнаха.

— О, благодаря ти! Благодаря! Благодаря! Толкова се радвам за сестра ти. Наистина, Марк, чудесна новина! Толкова съм щастлива!

Лия изскочи от беседката и затанцува наоколо. Когато Нел вдигна глава да види откъде идва шумът, тя обви ръце около врата на кобилата и се притисна към нея.

— Хайде да отидем да кажем на Ариана!

— Хубава благодарност! — Марк ги изгледа недоволено. — Аз направих всичко, което иска дамата, а тя скочи да прегръща коня! — Той закрачи около беседката. — Когато пак имам хубави новини за нея, първо ще стане това, което искам аз!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Днес отиваме в школата — обяви Лия. — Ще празнуват петата ѝ годишнина. Ариана не иска да пропусне тържеството.

— Там много ѝ харесва. Никога не е била толкова щастлива — чак се просълзи госпожа Брайт.

Лия кимна и погледна часовника си.

— Ще трябва да побързаме. Искам да поговорим...

Премълча, че я интересуваха специализираните групи. Засега разужнаваше, за да е готова, когато му дойде времето.

При все че беше победила в последния им спор за Ариана, още не бе наясно за отношението на Марк към нея. Виждаше се, че я харесва, но харесваше и Мелани Дийн. Така леко приемаше факта, че тя се намесва в личния му живот! Това значеше много. Мелани беше съперница, срещу която нямаше особени шансове.

— Лия? — надникна госпожа Брайт. — Не спиш ли?

— Влез. — Лия се протегна. — Обмислям обзавеждането на офиса ми.

— Готов ли е вече?

Жената приседна до краката ѝ и сплете пръсти в скута си.

— Малко остава. Няма да го открия, докато не въведа идеален ред. Толкова дълго чаках, ще изтърпя още няколко седмици.

— А Ариана? Какво ще прави без теб?

— Ще се справи, и то чудесно. Вече може толкова неща.

Светът на Ариана вече се простираше далеч извън нейния дом. Беше ходила с Лия до мемориалите на Вашингтон и на Линкълн. Видя отблизо Белия дом и животните в зоопарка. Марк започна да я води да обядват навън. С всяка подобна стъпка увереността ѝ растеше. Вече можеше да прекарва по цял ден в школата, стига да позволи Марк. Повече не се нуждаеше от гувернантка. Лия сама се беше потрудила да стане излишна.

Работата ѝ в дома на семейство Адамс бе приключила. Бе почти готова да се хвърли в бизнеса. Ариана можеше и без нея, а Марк и

Мелани изглежда се бяха открили един за друг.

Когато госпожа Брайт си тръгна, Лия въздъхна. Тя и Марк! Единственото, което не бе успяла да постигне.

Цяла нощ се мята в леглото. Събуди се по-изтощена, отколкото преди да заспи. Докато се обличаше, погледна навън. Отново сив, дъждовен ден. По стълбите си спомни неприятните неща, които трябваше да свърши днес, включително и прегледа на Ариана. Изчака, докато Марк си сипа втора чашка кафе.

— Необходимо ми е твоята помощ.

— Ти? Искаш помощ? — Трапчинката му весело заигра — Не очаквах да го доживея.

— Ариана има час при зъболекаря. Аз ли да я закарам, или...

— Остави на мен. Няма да е лесно. Пък и времето е лошо.

Ариана реагира точно по начина, по който предполагаша.

— Не искам да отида! Не! — Момичето се разплака, докато Лия и Марк го увещаваха да тръгне. — Боли!

— Няма да боли, миличката ми! — галеше я Лия. — Само ще те прегледат.

— Ще боли! — Ариана се вкопчи в кашмиреното палто на Марк. — Марк, не ме води там! Моля те!

Накрая Марк я вдигна и я понесе навън. Плачът на Ариана се чуваше и през затворените врати на колата.

За да не мисли за Ариана, Лия се зае да съчинява реклами за своята агенция. Времето сякаш бе спряло.

— Няма ли да си дойдат? — Лия скочи и за кой ли път погледна часовника. Минали бяха два часа. — Цял ден ли ще стоят там?

— Дано не са чакали много — въздъхна госпожа Брайт. — Веднъж Ариана така се задъха, че едва не припадна. И защо ли...

Звънецът ги накара да се спуснат към вратата. Първа стигна Лия. Прималая ѝ, когато видя полицаи в униформа.

— Госпожа Адамс?

— Аз съм Лия Брок, работя при господин Адамс. Какво... има?

Прониза я вледеняващ страх, ръцете ѝ затрепериха.

— Станало е автопроизшествие с господин Адамс и... млада дама — безстрастно прочете в бележника си той.

— Марк! — Лия се опря на вратата. — Ариана!

— Според колегите влажната настилка е станала причина друга кола да блъсне отстрани колата на господин Адамс.

Лия сграбчи полицая за ръкава.

— Те... — Не ѝ стигнаха сили да зададе страшния въпрос.

— Живи са. — Полицаят я потупа по ръката. — Голям късмет, при това състояние на пътя и интензивно движение... Да ви откарам ли до болницата?

— Ще позвъня веднага, щом науча нещо — обърна се Лия към готвачката. — Ако ги изпишат, ще ги доведе с такси. Иначе ще остана при тях.

— Как ли ще издържа вкъщи, без да знам какво им е...

Лия пристъпи и прегърна госпожа Брайт.

— Веднага ще ти се обадя — обеща ѝ тя. — Не се притеснявай!

— Господин Адамс е в триста и четвърта. — Сестрата посочи към дългия осветен коридор. — Идете, но само за пет минути. Не повече. Лекарят каза да е готов за изследвания.

— А сестра му... — попита Лия. Сърцето ѝ така се блъскаше в гърдите, че едва чуваше какво ѝ говорят.

— Долу е, в спешното. Сигурно ще може да си отиде.

По коридора Лия с мъка се сдържаше да не се затича.

В стаята беше тихо. Тя пристъпи на пръсти, изпълнена от мрачни предположения. Марк я плашеше с неподвижността си. Беше завит със зелено електрическо одеяло, а главата му бе омотана в бинтове. Когато Лия застана до него, той отвори очи.

— Лия?

— Марк, да знаеш как ни изплаши!

— Как е...

— Ариана е добре. На преглед е в спешно отделение. Сестрата каза, че няма нужда да остава тук.

Марк затвори очи и облекчено въздъхна.

— О, Господи! Боях се... Пази я, Лия!

— Разбира се. И госпожа Брайт чака вкъщи. — Тя опита да се усмихне. — Няма начин да не е приготвила любимите лакомства на Ариана. Сигурно ще ядем лазаня и масленки цяла седмица.

Марк помръдна глава и направи болезнена гримаса.

Лия оправи кичура, паднал на очите му, и импулсивно докосна с устни челото му, като повтори:

— Да знаеш как ни изплаши!

— Извинявай. Стана случайно. Някой налетя отстрани.

Устните му трепнаха. Изглеждаше уязвим, мил и много мъжествен в същото време.

— И полицаят каза така. Като го видях, сърцето ми спря!

— Не мисли повече за това, Лия. Всичко мина. — Погледът му отново стана загрижен. — Видя ли Ариана?

— Още не. Сега отивам. Искрах да се убедя, че ти си добре.

Усещаше, че ще се разплаче от изпълващата я нежност и любов към него. Почти бе благодарна на сестрата, влязла с термометър и лекарства на малък поднос.

— Трябва да си тръгвате. Ще му сложа инжекция и ще го унесе. Обадиха се, че сестрата на господин Адамс може да си тръгва.

Лия се сбогува и забърза към асансьора. Ариана седеше на хирургическото легло, бяла като тебешир. Като я видя, Ариана се разхълца.

— Лия, Лия...

— Няма нищо, мила. Сега ще се приберем вкъщи.

— А Марк? Аз му говорех в колата, но той не се събуждаше!

— Вече се събуди, но докторът каза да остане тази нощ. Още го боли главата. Утре ще го доведе вкъщи. Нали ще ми помагаш да се грижим за него?

Тя закима и се остави на сестрата да я сложи в инвалидна количка. Лия позвъни на госпожа Брайт и тръгнаха.

Докато слушаше накъсания разказ на Ариана, тя осъзна колко малко е оставало да загуби хората, които ѝ бяха най-скъпи на този свят. Вече не се съмняваше, че обича Марк, независимо от различията си с него. И въпреки факта, че заради тях нямаше да бъде неин.

Кога ще започне това свиждане? Лия почти не беше мигнала нощес. Мислите ѝ не се откъсваха от Марк и катастрофата. На сутринта я чакаше ново вълнение. Обадиха се, че офисът ѝ ще е готов след две седмици, а това значеше, че скоро напуска дома на Адамс.

— Заповядайте — обади се сестрата.

Лия тръгна, без да чака нова покана. Леглото бе преместено до прозореца. Марк седеше, подпрян с възглавници, блед, с горящи черни очи.

— Здравей! — Изглежда не му бе лесно да говори.

— Здравей, скъпи! — Тя пристъпи нерешително.

— Трябваше да ти кажа да ми донесеш дрехи. — Той измъчено се усмихна.

— Според мен и така си хубав.

„И не само хубав. Ти си най-красивият мъж на света!“

— Ще ме изписват. След визитацията.

— Как се чувстваш? Не си ли много отпаднал? — Тя седна на стола до него, чудейки се с какво да му помогне.

— Вкъщи ще съм по-спокоен. Тук ме безпокоят постоянно.

По устните му отново пробяга усмивка и Лия едва се сдържа да не ги докосне. Стана ѝ неловко и се зае да подрежда цветята във вазата и да сгъва халата му. Когато стаята бе в пълен ред, го погледна.

— Чувствам се толкова безпомощна... Не знам какво да правя.

Той я огледа, явно развеселен.

— Съмнявам се, че не знаеш, Лия Брок!

— Искаш ли да ми разкажеш за катастрофата? — запита тя направо, въпреки намерението му да отклони разговора от себе си. — За това, как се чувстваш? За Ариана? За...

— На връщане от зъболекаря, преди да катастрофираме, с Ариана си говорехме. Разказваше ми за школата. Колко обича да ходи там. — Той пое дъх. — Каза ми, че нейните приятелки живеят заедно и работят.

Лия разбра, че се опитва да ѝ каже нещо много важно.

— Продължавай — окуражи го тя.

— Тогава я попитах дали и тя не иска да опита да прави нещо. — Погледът му стана замислен. В тишината ясно се чуваше как часовникът отброява секундите. — Каза, че иска да мие чинии заедно с приятелката си Кристи. Щяла да внимава, за да не счупи някоя. — Той се сви, сякаш се предаваше. — Срам ме е от мен самия, Лия!

— Защо? Няма причина да се срамуваш.

— Мислиш ли? — Той погали ръката ѝ. — Сега виждам, че ти си знаела какъв съм, преди сам да го разбера!

— И какъв си?

— Един сноб!

— Не разбирам? — Изобщо не бе очаквала това!

— Докато сестра ми разпалено приказваше как може да работи, аз се питах какво биха казали за това родителите ми. — Той взе ръката на Лия и се изненада колко малка изглежда тя в неговата. — Те биха счели, че е под достойнството на една Адамс да върши обикновена работа. И аз мислех така!

— А сега какво мислиш?

— В мига, преди другата кола да се блъсне в нас, помислих за Ариана — какво ще стане с нея, ако аз загина, а тя остане сама. Тогава прозрях, Лия. Ариана трябва да може да се справя сама в живота. Нейният свят не бива да свършва с мен. — Ръката му несъзнателно се стягаше около нейната. — Разбрах колко лесно е човек да умре.

— Не, Марк! Не говори така!

— Така е! В оня миг за мен бе ясно, че нищо не мога да направя. Не можех да защитя нито нея, нито себе си.

— Стига! Нали всичко мина? Живи сте! И ти, и тя.

— Това не променя нищо. Ариана заслужава да живее пълноценно. Ти си от край до край права. Сега съжалявам за дяволското си упорство. Просто се разкъсах между обещаното пред родителите ми и чувството, че винаги си права, щом стане дума за Ариана! — Гласът му пресипна от вълнение.

— Успокой се, нищо не е загубено! За Ариана съвсем не е късно. Тя е чудесно момиче и е щастлива, че я обичат. Това я прави по-силна. — Лия приглади косата му. — В школата ще ѝ се зарадват, когато и да отиде там. Няма защо да се измъчваш. Вече си преживял достатъчно.

Той така напрегнато се вгледа в нея, че Лия замря. Накрая протегна ръка и я погали по лицето.

— Знаеш ли, от това произтича още нещо. — Очите му трепнаха и тя настръхна. — Щом сестра ми е свободна да промени живота си, значи и аз съм свободен да го направя.

Лия не сваляше поглед от него. Изглеждаше съвсем добре. Ободрен и дяволски красив. Без да каже и дума повече, Марк нежно я привлече към себе си и я зашемети с целувката си. Когато вдигна глава, очите му искряха от щастие.

— Виждам, че е време да се прибера вкъщи. Имам... да свърша доста неща, за които отдавна се каня. Няма какво да отлагам.

Странно, но тя никак не се смути, когато Марк се надигна и отметна завивката, усмихнат.

Притегли я към себе си и потърси устните ѝ. Лия се отпусна, пръстите ѝ погалиха топлото му тяло. Светът изчезна около тях. Към реалността ги върна далечен, остър глас.

— Господи, толкова бързах, че... Марк?

Усети как устните му я парят и в същия миг видя Мелани Дийн, замръзнала на вратата. Марк пое дълбоко дъх.

Мелани се вторачи в тях и лицето ѝ пламна.

— Какво става тук?

Отговори ѝ ясният и насмешлив глас на Марк.

— Нищо, което може да те засяга.

— Но... Марк... — Мелани не можа да се доизкаже. Видяха как затваря вратата и я чува възмутено да мърмори в коридора:

— Този мъж си е загубил ума! Ранен, и да прави такива неща!

— Какво може да е по-хубаво за ранения мъж! — изсмя се Марк.

Лия смело му поднесе устните си:

— Само това! Нали?

Многоцветни балони плуваха из въздуха в трапезарията покрай Лия, заета с празничната маса. Тя украсяваше навсякъде със серпантини и ярки книжни фенерчета. Пред всеки стол блестеше лъскава островърха шапчица.

Марк се появи с огромен куп пакети в ръце. Изсипа ги на масата, прегърна Лия и зарови лице в бухналата ѝ коса.

— Готов ли си? Горе Ариана сто пъти се преоблича. Не може да реши как е най-красива. На върха на щастието е пред рождения си ден.

— Честно казано, бих предпочел да го отпразнуваме насаме. С малко сирене, малко вино, малко...

Ласките му не оставяха съмнение у Лия какво още имаше предвид.

— Само че вече сме се заели с друго. Госпожа Брайт слага свещите на тортата. Готви невиджана илюминация. Приятелките на Ариана ще бъдат смаяни.

Марк неохотно я пусна.

— Ариана става на осемнадесет години. Да не повярва човек! — Той замислено се загледа в масата. — Сега ясно си представям какъв живот я чакаше. И тогава се появи ти!

— Аз? — с невинен вид възкликна тя.

— Да, ти! Вместо кротко и тихо дете, от сестра ми излезе някаква... много контактна личност!

Той отново я прегърна и нежно я целуна.

— Не смятах, че самостоятелността е толкова страхотно нещо.

— За този дом е повече от революция.

Устните му спряха във вдлъбнатината над ключицата ѝ.

— Ариана празнува рожден ден и се премества при групата, а не е тръгнала на демонстрация пред Белия дом.

С устните си почувства как той леко се усмихва.

— Има ли разлика? Друг вид чудо.

— Няма ли да започва тържеството? — раздаде се глас зад тях.

На вратата стоеше Ариана в прекрасна рокля. Очите ѝ се смееха, когато предупреди:

— На моето тържество целувките са забранени!

Марк пусна Лия и пристъпи към нея.

— Даже и за сладката рожденица ли?

Ариана се засмя и му позволи да я целуне по челото.

Звънецът иззвъня и момичето скочи с писък.

— Те са!

„Те“ бяха няколко момичета от школата, които на екскурзиите седяха винаги заедно в микробуса. За наставник на групата и в помощ на празненството бе поканена госпожа Макати. Лили, Бренда, Кристи и Лин, празнично облечени, поздравиха Ариана с възторжени викове.

— Ама че децибели! — поклати глава Марк.

— Тийнейджърки! — обясни госпожа Макати. — Най-шумните същества на света. А фиестата е още в самото начало.

Предсказанието ѝ се оказа вярно. Петте момичета шумно коментираха филмчетата, подбрани от Лия, смееха се на шегите си, охкаха и ахкаха при отварянето на подаръците.

Марк търпеливо и малко смутено наблюдаваше живописната картина. При отварянето на подаръците Лия застана зад него и обви ръце около кръста му. Той сложи ръце върху нейните и заедно

продължиха да гледат как на всички страни хвърчат хартии и панделки.

— Тя е като всяко друго дете на рождения си ден с приятелите си, нали?

— Разбира се — тихо отвърна Лия. — Нима не е дете? И защо да не обича празниците като другите?

— Била си права, а ние с майка ми сме грешили. За какво е трябвало да крием света от нея? Приятели, преживявания — ето какво е било нужно, за да се развива!

— И да, и не. — Лия застана до него и той я прегърна около раменете ѝ. — Нужен ѝ е и покровител.

— Лия, Марк, вижте!

Шумно посрещната, влезе госпожа Брайт с огромна торта в ръце. Ариана плесна смаяно и хукна към мястото си на масата.

— Сядайте! Ще ядем торта.

Едва привечер Марк и Лия успяха да се уединят в дневната.

— Къде е тя? — подозрително се огледа Марк. — Не искам втори път да ни хване, че се целуваме. Но няма как, ще рискувам.

— Преди малко проверих. Ариана спи непробудно в стаята си, с всички подаръци около себе си.

— Не смяташ ли, че прекалих с подаръците? Само че ще ми липсва...

— Нали ще я виждаш всеки ден, Марк! Работата ѝ е под офиса ми. Ще я вземам сутрин от групата и ще отиваме заедно.

По щастлива случайност Лия първа бе научила за подходящата работа, която се състоеше в подреждане на хартия. Ариана бе доволна, че ще върши „истинска“ работа, а Марк — че Лия ще бъде близо до нея. На обяд щяха да обядват заедно и да връща Ариана в групата.

Той доволно въздъхна и седна в голямото кожено кресло, като придърпа Лия на коленете си. Тя го прегърна и склони глава на гърдите му.

— От първия ти ден тук съм надхитрян. Признаваш ли?

Лия вдъхна аромата на парфюма му.

— Глупости. Беше толкова хладен, официален и заплашителен. Всеки ден се борех за оцеляването си.

— Оцеляват най-съвършените. — Марк се засмя. — Като теб! — Пръстите му погалиха челото, проследиха фината права линия на носа

и се разходиха по устните ѝ. — Ако тук си се чувствала толкова зле, защо искаш да останеш?

— Защото ме помоли да се омъжа за теб — тихо прошепна тя. — Как бих могла да кажа „не“? Нали обещах да не те разстройвам?

— Значи, най-накрая си решила да ме слушаш? И да правиш каквото искам?

— О, съвсем не! Прекалено лесно би било и... безинтересно. Според мен, бракът не трябва никога да престане да те... изненадва. Ако стана лесно предсказуема, може да престана да те интересувам.

— Това не важи за теб — запротестира Марк. — След толкова месеци на смайващи сюрпризи изобщо не бих се наел да предсказвам реакциите ти.

Лия докосна слепоочията му и затвори очи.

— Предсказвам, че в този дом ще има сватба — зашепна тя. — Предсказвам, че госпожа Брайт ще ни затрупа с петифури и масленки и ще направи най-голямата сватбена торта на света. — Лия отвори очи, целуна го по носа и се засмя щастливо. — Какво ще кажеш за тези предсказания? — Тя измъкна едно листче от джоба си и му го подаде. — Щях да забравя. Ариана ме помоли да ти го дам.

Той го разгъна. На листчето неумело беше нарисувано сърце с думите „МАРК ОБИЧА ЛИЯ“.

— Сестра ми се оказа неподозирано прозорлива! — промърмори Марк, докато разкопчаваше най-горното копче на блузата на Лия. След него — второто, третото, после се наведе да целуне нежната ѝ кожа. Когато отново вдигна поглед, очите му бяха замъглени от копнеж. — Какво става с мен, Лия? Ти ме омагьоса още с появяването си. — Предизвикателно я ухапа и блажено въздъхна. — Сигурно си магьосница!

— Не, не съм аз! — засмяна, завъртя глава Лия. — За всичко е виновна магията на Ариана.

— Само че — промърмори пресипнало той, като я целуваше страстно, — защо ли магията става все по-силна?!

На магията за щастие никой не може да устои, проблесна в съзнанието на Лия. Беше сигурна, че подобни магии траят сто години.

Издание:

Автор: Джуди Кей

Заглавие: Магията на Ариана

Преводач: Мария Енева

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Арлекин България“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0062-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14336>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.